

Cưng Chiều

Contents

Cưng Chiều	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	15
6. Chương 6	17
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	62
19. Chương 19	66
20. Chương 20	72
21. Chương 21	77

Cưng Chiều

Giới thiệu

Thể loại: Âm áp văn, cường công mỹ thụ, 1×1, HE. Edit: AD/ YDTô Tử Long vốn là phó chủ tịch t

1. Chương 1

“Ư...!!!! A... A... Không được, mau cho em bắn!”

“Honey, chờ anh!... Em yêu! Nhịn chút nữa đi!” Tô Tử Long hỗn hển, di chuyển nhanh hơn, bàn tay to nắm lấy phần thân Lâm Ngôn, không chịu làm cho cậu giải phóng.

“A

~~” Tô Tử Long mỗi một lần xâm nhập đều đánh vào chỗ mẫn cảm nhất của Lâm Ngôn, làm cho Lâm Ngôn gần như điên cuồng, mười ngón tay tại trên tấm lưng rộng của Tô Tử Long để lại vô số vết cào.

“Honey à, em cắn chặt quá... Muốn giết chết anh rồi...” Cúc huyết của Lâm Ngôn co rút lại một trận chặt thêm một trận, rốt cục sau một lần thúc mạnh, bàn tay to của Tô Tử Long buông nhanh, hai người cùng nhau xông lên tới đỉnh.

Tô Tử Long xoay người đem người yêu đã nửa bất tỉnh ôm vào trong ngực, phần thân vẫn giữ tại bên trong Lâm Ngôn, lưu luyến không rời.

Mặc dù đã muốn làm ba lần, vẫn còn chưa hết hưng phấn, nhưng thân thể người yêu không khoẻ, Tô Tử Long không đành lòng làm cậu mệt, nhìn khuôn mặt bởi vì tình sự kịch liệt mà phồng hồng, Tô Tử Long một trận động tình, hôn lên, Lâm Ngôn trong cơn nửa tỉnh nửa mê cảm thấy Tô Tử Long nhẹ hôn, không thuận theo giấy dựa: “... Từ bỏ...” Trong tiềm thức, biết rõ người đàn ông này toàn tâm yêu thương mình.

“Em yêu à, em mà nhúc nhích nữa là anh không thể nhịn được đâu đó!” Phía bên trong của người yêu thật đúng là vừa chặt lại vừa nóng, hơn nữa ái dịch rất dễ chịu, làm cho phần thân của Tô Tử Long dần dần thức tỉnh.

Lâm Ngôn trái lại lập tức không nhúc nhích, cậu thật sự là mệt mỏi, vài phút sau, ngay trong vòm ngực ấm áp mà ngủ.

Tô Tử Long âm thầm cắn răng, người yêu ngay trong ngực, nhưng lại chỉ ôm mà không được làm loạn, thật sự là tra tấn đến cực hạn, cố gắng cắn răng bình phục chính mình.

Trong chốc lát, Tô Tử Long xác định bảo bối trong lòng đã ngủ say, liền rút ra phần thân bình phục hồi lâu vẫn còn bán cương, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Ngôn, đi về phía phòng tắm.

Người làm thuê sớm chuẩn bị tốt nước tắm rửa, mặc dù đã qua hai tiếng mấy rồi, nhưng nước vẫn còn rất ấm áp, Tô Tử Long ôm Lâm Ngôn nhẹ nhàng mà nằm vào trong nước đã bỏ thêm tinh dầu, ôn nhu mà mở ra móng cánh hoa, ngón tay thô ráp chậm rãi dò xét đi vào, đem ái dịch chảy ra ngoài, trong quá trình, thỉnh thoảng đụng tới Lâm Ngôn chỗ mẫn cảm, khiến cho cậu đang ngủ bắt đầu vận vẹo, phần thân yếu ớt dần dần căng dần, đôi môi phồng hồng rên rỉ khe khẽ.

“Em yêu... Lập tức là tốt rồi...” Mỗi lần sau khi tình sự, Tô Tử Long chỉ sợ Lâm Ngôn không thoải mái, nháo bụng, đều phải giúp cậu hoàn toàn rửa sạch sẽ, lại tắm thêm một lát, mới bằng lòng ôm cậu đi ngủ.

Mà trong quá trình đó, nếu Lâm Ngôn lại có cảm giác, Tô Tử Long sẽ lấy tay hoặc miệng giúp cậu giải quyết, còn chính mình thì chỉ có thể khổ cực nhìn tâm can bảo bối, sử dụng tay phải vận năng mà thôi.

Ánh ban mai lấp ló lộ ra.

Lâm Ngôn tỉnh dậy, thật ra trước đây giấc ngủ của cậu chỉ có ba, bốn giờ, sau đó bởi vì Tô Tử Long điều trị, vừa là ăn bổ, vừa là uống thuốc, trước khi ngủ còn phải kịch liệt vận động vài trận, dần dần mà, cậu có thể ngủ thẳng sáu, bảy giờ, thậm chí dài hơn. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là phải ngủ tại trong lòng Tô Tử Long, nếu rời xa vòm ngực này, sợ là ngay cả nửa giờ cũng ngủ không được.

Lâm Ngôn không biết chính mình tại sao lại yêu người đàn ông đang ngủ say trước mắt này đến như vậy?

Không muốn xa rời, ỷ lại, yêu anh, nhìn anh như thế nào cũng không thấy đủ, trong mắt người khác có lẽ chỉ là một gương mặt lạnh lùng, nhưng tại trong mắt chính mình lại là khuôn mặt anh tuấn nhất trên toàn thế giới, cho dù là lúc râu ria xồm xàm nhất, hay là lúc tiêu tụy uể oải nhất.

Chẳng lẽ bởi vì anh cưng chiều cậu sao, không phải, từ lúc anh đối với cậu hoàn toàn không cảm giác, chính cậu đã thật sâu lâm vào.

Nếu có một ngày rời đi vòm ngực này, hoặc người này không còn yêu cậu nữa, sợ là một phút đồng hồ cũng sống không nổi nữa đi?

Cậu là con người không cốt khí như vậy đấy.

Mỗi lần tỉnh lại, cảm thấy chính mình được anh ôm, được anh yêu, đều đã hạnh phúc mà nghĩ muốn rơi lệ, càng ngày càng không giống đàn ông nữa rồi.

Không cách nào tự khống chế, từng buổi sáng như vậy, Lâm Ngôn đều muốn khóc, sau đó sẽ sợ hãi, ngày mai có phải hay không còn có thể như vậy tỉnh lại.

Khoé mắt có chút ướt át, Lâm Ngôn càng sâu rút vào trong ngực Tô Tử Long, nghĩ muốn đem chính mình dung nhập vào trong cơ thể anh, ngửi mùi thuộc về anh, đem môi dán lên vòm ngực rộng lớn ấy.

Môi lưu luyến mùi hương trước ngực, đầu lưỡi cũng dò xét vươn ra, không ngừng liếm láp, người đàn ông này bây giờ vốn là của cậu, có thể tận tình yêu anh, muốn cho anh vì cậu mà điên cuồng.

Lúc Lâm Ngôn áp môi vào ngực, Tô Tử Long đã tỉnh lại, nhưng chịu đựng không mở mắt, hưởng thụ người yêu hôn nồng nhiệt.

Nhưng thấy Lâm Ngôn càng hôn càng đi xuống, dần dần tới chỗ đáng kiêng kỵ của Tô Tử Long, tay Lâm Ngôn nhỏ mà mềm mại, một tay cầm lấy phân thân, một tay sờ vân ve quả cầu bằng ngọc, đầu lưỡi không ngừng trên dưới liếm lộng, Tô Tử Long cắn răng nâng đầu Lâm Ngôn lên:

“Honey... Sớm muộn gì anh cũng chết ở trong tay em!” Tay phải lấy qua trợn dịch tại đầu giường, đổ ra một ít, ngón tay dò xét đi vào, cả người thả lỏng, Lâm Ngôn sớm đã động tình, sao chịu đựng được bị xuyên vào như vậy, ngậm nga: “... Ừm... A...”.

Tô Tử Long sớm đã ngẩng cao đầu, hận không thể lập tức vọt vào cùng Lâm Ngôn thả chết triền miên, chỉ vì không nỡ làm cho tâm can bảo bối đau đớn, không thể không cắn răng nhẫn nhịn, thẳng đến nơi đó của Lâm Ngôn đã mềm xốp, toàn thân đều phiếm hồng, hai mắt ngân ngấn lệ, cắn Tô Tử Long bả vai:

“Thiếu gia... Cầu ngài... Muốn ngài...!”

Tô Tử Long trên vai đau xót, một tiếng gầm nhẹ, vọt đi vào, nhưng chịu đựng không động: “Em... gọi anh là gì?!”

Lâm Ngôn khó nhịn giãy dụa, một trận co rút nhanh, bức Tô Tử Long thiếu chút nữa vì thế mà tiết ra: “Thiếu gia...”

Tô Tử Long cắn răng rút ra khỏi chốn thiên đường, tại cửa vào chạm nhẹ nhưng không vào: “Gọi cái gì?”

Mấy giây qua đối với hai người đều là trí mạng hành hạ, Lâm Ngôn run rẩy kêu lên: “Long... Long... Mau vào...”

Ngón tay thô to dò xét vào phần môi, vỗ về chơi đùa cái lưỡi, thanh âm khàn khàn: “Còn gì nữa?!”

“Ông xã!”

“Honey...honey!” Tô Tử Long một hơi vọt đi vào, rút ngón tay ra, dùng miệng ngậm lấy đôi môi Lâm Ngôn vì thỏa mãn mà kêu lên.

Tình sự trôi qua, Lâm Ngôn tại trong ngực Tô Tử Long cọ cọ, Tô Tử Long cười hỏi: “Bé yêu, còn muốn?” Đã hai lần rồi, honey hôm nay không nghĩ đi học? Tô Tử Long sắc tâm lại nổi lên, bàn tay to bắt đầu không quy củ.

“Không phải, cái kia...Anh có thể cùng huấn luyện viên Trương nói một chút hay không, tha cho em một đường sống?” Không biết là vì cầu tình, hay là vì bàn tay của Tô Tử Long, mặt Lâm Ngôn đỏ thành một mảnh, đem mặt chôn vào hõm vai Tô Tử Long.

“Hắn làm khó dễ em?!” Tô Tử Long nâng mặt Lâm Ngôn lên, đúng là ăn gan hùm mật gấu, ai dám khi dễ honey của ta!

“Không phải...!. #%@\$...” Khuôn mặt lại giấu trở về.

“Cái gì?” Bàn tay to lại nâng mặt cậu lên, cố định không cho trốn, honey rất ít khi cầu anh, phải hỏi cho rõ ràng.

Đôi mắt to tròn bị buộc phải đối diện với hai tròng mắt đen như mực, xem một chút có thể nhượng bộ hay không, nửa ngày, đôi mắt to tròn chớp chớp, rũ xuống hàng mi thật dài, biết ngay mà, mặc dù bình thường rất yêu thương cậu, nhưng khi cố chấp thì so với đầu trâu còn cứng hơn:

“Có thể xin huấn luyện viên Trương tha cho em một mạng hay không bởi vì em chẳng phân biệt được phương hướng, cứ thi như vậy em nhất định sẽ không qua rồi!” Một hơi nói xong, xoay người, vùi đầu vào trong chăn.

Oh, náo loạn hồi lâu, thì ra là chẳng phân biệt được phương hướng, ba ngày trước, Tô Tử Long an bài Lâm Ngôn đi thi bằng lái xe, là vì muốn khi chính anh không thể đưa rước thì tự cậu có thể lái xe, không nghĩ tới người yêu nhỏ bé dĩ nhiên chẳng phân biệt được phương hướng, ha hã, tám phần là bị huấn luyện viên la mắng rồi, nhưng chỉ là sự việc như vậy, cùng ông xã mình nói thì có gì phải thẹn thùng đâu chứ:

“Em yêu, sao em không nói qua cho anh biết?” Tô Tử Long ôm lấy Lâm Ngôn từ phía sau, đem đầu cậu từ trong chăn kéo ra, nhưng Lâm Ngôn như thế nào cũng không chịu quay đầu lại.

Ha hã, lại xấu hổ nữa rồi, Tô Tử Long không cưỡng bách Lâm Ngôn nữa, đem đầu vùi vào cổ vai Lâm Ngôn, khẽ cắn vành tai cậu.

“Anh... lại... A... Không có hỏi.” Lâm Ngôn run rẩy, lỗ tai là nơi mẫn cảm nhất của cậu.

“Đáng lý ra em nên chủ động nói, còn có chuyện gì gạt anh nữa không?!” Đổi thành ngậm rồi, vành tai Lâm Ngôn vừa mềm lại vừa tròn, Tô Tử Long ngậm rồi sẽ không chịu buông miệng.

“Hả... Không có... A...” Vừa nãy dư vị tình sự vẫn chưa nguôi, này một cắn một ngậm, đúng lúc lại trêu chọc làm nó nổi lên.

“Honey, em chuyển lại đây, anh sẽ giúp em nói.”

Lâm Ngôn trái lại xoay người, cảm thấy phân thân Tô Tử Long cọ xát vào người mình, hai người cùng hít một hơi thật sâu, hai tròng mắt tròn lấp lánh bọt nước, hai tròng mắt đen như mực giống như muốn nổi lên ngọn lửa!

“Anh nhất định phải đi nói đó!” Cọ cọ, chính là thích làm nũng với anh!

“Em ngồi lên trên anh mới đi nói!”

“Anh xấu lắm, mới vừa rồi nói là sẽ đi nói!”

“Anh nói đi nói, chưa nói đi biện hộ cho.”

“Anh thật xấu xa!”

“Được rồi, em yêu, đến đây đi!” ...

Một hồixuân sắc vừa lại bắt đầu...

Long Đảng học viện vốn là một trong những trường danh tiếng bậc nhất trong nước, thi đậu tỷ lệ đạt tới một trăm phần trăm!

Mỗi một huấn luyện viên điều khiển của Long Đảng đều lấy nhiệt tâm, nghiêm cẩn, trình độ dạy học cùng phương pháp tối ưu, trở thành học viên của Long Đảng, không thông qua cuộc thi giao thông bộ là tuyệt đối không cho phép tốt nghiệp.

Học phí của Long Đằng cao gấp ba lần các học viện khác, không thông qua cuộc thi sẽ không trả lại học phí, nhưng chỉ cần bản thân học viên không tự bỏ học, Long Đằng cho phép học viên vẫn tiếp tục học, cho đến khi đủ tư cách tham gia cuộc thi.

Tô Tử Long vốn là phó chủ tịch tập đoàn Long Đằng, Long Đằng học viện chỉ là một trong những phần lớn sản nghiệp của anh, giáo quy mặc dù nghiêm, nhưng chủ tịch đích thân biện hộ cho, hẳn là có thể thông cảm đi.

Lâm Ngôn tại sân huấn luyện không yên chờ huấn luyện viên Trương đến, không tới vạn bất đắc dĩ, cậu thật sự không muốn cầu Tô Tử Long, nhưng mà dựa vào tình trạng lộ si của mình, sợ là có học thêm một trăm năm nữa cậu cũng không tốt nghiệp được. Cậu hỏi qua bạn học rồi, cho dù chẳng phân biệt được phương hướng, chỉ cần kỹ thuật điều khiển đủ tư cách, lên đường hoàn toàn không thành vấn đề.

“Xin hỏi là Lâm Ngôn tiên sinh sao?” Một người đàn ông trung niên cắt ngang suy nghĩ của Lâm Ngôn.

“Vâng ạ, huấn luyện viên có chuyện gì sao?” Theo cách ăn mặc, Lâm Ngôn có thể nhận ra người này là huấn luyện viên dạy điều khiển.

“Xin chào, tôi họ Lý, tôi thay huấn luyện viên Trương bắt đầu từ hôm nay dạy cậu.”

Hả, Lâm Ngôn giật mình, chỉ là làm cho anh đi cầu tình, lại không có nói là huấn luyện viên Trương không tốt, sao anh lại yêu cầu thay đổi người rồi.

“Người nhà của cậu gọi điện thoại cho hiệu trưởng, nói cậu về phương diện nhận thức phương hướng có chút vấn đề, xin nhờ trường học ngàn vạn lần phải dạy cậu thật tốt, tôi chuyên môn nghiên cứu về lĩnh vực này, cho nên trường học phái tôi đến phụ đạo cậu.”

Huấn luyện viên Lý ôn hoà mà cười cười, cậu trai này thoát nhìn bất quá chỉ 17, 18 tuổi, nhưng trong tài liệu biểu hiện cậu ta đã 22 tuổi rồi.

Cái gì?!

Cái này là lừa gạt, là lợi dụng, là thừa nước đục thả câu!!!!!! Thế mà... thế mà lại lừa cậu làm cái kia tới hai lần!!!!!!

Cậu trai này làm sao vậy, mặt một lúc trắng rồi một lúc hồng: “Đừng khẩn trương, cái này đối với tưởng tượng của cậu không quá khó khăn vượt qua như vậy, vì bảo đảm lúc cậu gặp phải nguy hiểm có thể nắm giữ năng lực ứng biến, cảm giác phương hướng chính xác vốn là rất trọng yếu.” Huấn luyện viên Lý vỗ vỗ vai Lâm Ngôn.

“Đi thôi, Lâm tiên sinh, thời gian không còn sớm rồi, chúng ta phải bắt đầu đi học thôi.”

Nguyên một buổi xế chiều, Lâm Ngôn đều là mơ hồ, vô tri vô giác, toàn bộ có nghe nhưng không có hiểu, đối với một người trời sinh mù đường mà nói, còn có cái gì thống khổ hơn so với việc bắt buộc cậu phải nhận thức phương hướng đây?

“Đừng có gấp, bắt đầu luôn khó khăn, một khi đột phá cực hạn, phía sau chậm rãi thì tốt rồi.” Huấn luyện viên Lý vốn là một người rất ôn hoà, cho dù cả một buổi cứ như “đàn khảy tai trâu” vẫn có thể mỉm cười mà chống đỡ.

2. Chương 2

Lâm Ngôn trong lòng tức giận, trên mặt vẫn còn ngoan ngoãn, nhưng há miệng sớm đã bĩu môi cao cả buổi, chỉ là bản thân không có phát giác mà thôi, Lý Cảnh Quan cười thầm trong bụng, đứa trẻ này sợ là bị nhà cưng chiều làm hư đi à nha, cái gì đều giấu không được, một chút uất ức cũng chịu không nổi.

Nói là đau đầu, kỳ thật cũng không phải, mà thật sự là học một cái đầu hai cái cùng đau, Lâm Ngôn sau hơn bốn mươi phút liền cùng Lý Cảnh Quan xin phép nghỉ, từ cửa sau trở về nhà.

Lâm gia tại Long Đằng tập đoàn gia thuộc khu B lầu 3, gồm 3 phòng ở và một phòng khách, vợ chồng Lâm thị một phòng, Lâm Ngôn cùng em trai Tiểu Phi một phòng, một phòng còn lại là dành cho cô con gái duy nhất của Lâm gia là Tiểu Nguyệt.

“Hôm nay tại sao trở về rồi? Thiếu gia thì sao?” Lâm Đại Chí trông thấy con trai lớn nhiều ngày không gặp trở về nhà, thật vui mừng, nhưng chịu qua Tô gia ân tình nên ông lập tức nhớ tới đứa con có chút trách trong người.

Lâm Ngôn cũng không phải con ruột của Lâm Đại Chí, cậu mồ côi từ trong bụng mẹ, sau khi sanh không bao lâu mẹ ruột liền mắc bệnh trầm cảm qua đời, cậu được bác gái mang về nhà nuôi dưỡng, kết hôn đã nhiều năm nhưng bác gái vẫn không thể sinh dục làm nhà chồng rất không vui, đương cùng mẹ chồng hờ một chút là quỵên cước nhục mạ, tiểu Ngôn vì bảo vệ bác gái bị đánh không ít, mỗi lần đều là bị đánh ngất đi, bác gái không thể ra khỏi phòng, cũng không có thuốc, chỉ có thể ôm cậu khóc, đợi chính cậu tỉnh lại.

Rất cục có một lần, đánh cho không chịu nổi, bác gái dùng đầu phá vỡ cửa kiếng, cầu cứu, hàng xóm chạy tới đem tiểu Ngôn đang hấp hối đưa đến bệnh viện, lúc này hành vi bạo lực gia đình mới có thể đưa ra ánh sáng, đương tiểu Ngôn ở địa phương cũng coi như một nhân vật có uy tín danh dự, dưới áp lực dư luận, không thể không cho tiểu Ngôn đến bệnh viện tốt nhất, vì cậu trị liệu, nhưng bệnh căn thì làm sao cũng trừ không được nữa, hơn nữa không thể chẩn kinh hù dọa, nếu không, liền cả đêm toàn thân đau đớn, không cách nào chìm vào giấc ngủ.

Sau khi Tiểu Ngôn xuất viện, chờ sự tình dần dần phai nhạt, người nghị luận cũng không còn nhiều, gia đình nhà đương cuối cùng tìm lý do, đem hai cô cháu bọn họ đuổi ra khỏi cửa, ly hôn, bác gái là một phụ nữ lạc hậu, có chồng dù không tốt vẫn là trời, trời không có, lập tức không nơi nương tựa, mang theo tiểu Ngôn đói khổ mà làm công kiếm ăn.

Dần dần, tiểu Ngôn cũng được trên dưới mười tuổi, mặc dù không có đến trường, nhưng cậu cũng không thành đứa trẻ hư đốn, mà là ngoan ngoãn theo sát bác gái trợ giúp, gầy teo nho nhỏ, bộ dạng còn giống con gái, một đôi mắt to tròn, lúng luyến lưu chuyển, thật sự là đôi người ưa thích, lúc hai cô cháu bị đói giày vò, có người gõ cửa phòng rách nát, hướng bác gái thuyết phục, chịu tổn nhiều tiền mua tiểu Ngôn, bác gái sau khi nghe ngóng mới biết được, đây không phải là hạng người trong sạch gì, nghề nghiệp chính là làm ma cô, mua tiểu Ngôn cũng là muốn dạy dỗ về sau đưa cậu bán vào chốn phong trần, nằng tìm cái chết, liều mạng cũng không theo, người nọ đến vài chuyến về sau cũng không có tin tức.

Làm công hằng ngày quen biết được một phu nhân của gia đình người chủ, thấy cô cháu đáng thương, liền khích lệ bác gái, một phụ nữ mang theo đứa nhỏ thật sự là khó khăn, không bằng tái giá a, nói lái xe nhà mình có một em trai, người thành thật, đã chết vợ, có một đứa con gái, mở một cửa hàng nhỏ trên phố, cho mẹ con hai người no ấm là không có vấn đề.

Bác gái ôm tiểu Ngôn khóc suốt ba buổi tối, gật đầu đồng ý, song phương gặp mặt, sau khi hàn huyên, cũng không chọn thời gian, tùy tiện ăn một tiệc rượu, liền mang theo tiểu Ngôn đổi họ Lâm, tiến vào cửa nhà Lâm Đại Chí.

Lâm Đại Chí bản tính trung thực, đối bác gái cùng Lâm Ngôn cũng không tệ, sau gần ba năm, bác gái đã mang thai, sinh cho Lâm Đại Chí đứa con trai là Tiểu Phi, nhưng nàng bởi vì nhiều năm bị đánh chửi, thân thể vô cùng suy yếu, hơn nữa lớn tuổi sinh con, khiến cho đứa bé vừa chào đời đã mang rất nhiều tật bệnh, hai vợ chồng cũng chỉ có đứa bé này là con chung, quả thật giống như là điểm chí mạng, có thể nào không dốc hết tất cả, chỉ cầu đứa bé khỏe mạnh, vì vậy bán đi nhà ở cùng cửa hàng, lên phía Bắc đến đại đô thị phồn hoa nhất trong nước, chỉ cầu bệnh viện lớn ở đây có thể trị đứa bé hết bệnh.

Thế nhưng, một năm qua đi, bệnh của Tiểu Phi chẳng những không chuyển tốt, mà hai vợ chồng còn thiếu một khoản nợ lớn, đến bước đường cùng, bác gái cầu chủ nhà cho mình thuê tầng hầm ngầm, nhận được vài phần tạp vụ, trong đó một phần là làm nữ công vệ sinh cho tập đoàn Long Đằng, bởi vì thân thể nàng không tốt, đã mười bốn tuổi Lâm Ngôn thường đi thay ca, lĩnh ban thương tiếc gia cảnh bác gái, cũng không làm khó dễ, ngược lại tận khả năng an bài công việc nhẹ nhàng cho đứa bé này.

Lần đầu tiên, Lâm Ngôn đi thay ca, vừa vận dụng phải Tô lão phu nhân, mẹ của chủ tịch đột nhiên tới chơi, lão phu nhân không nghĩ tới công ty nhà mình lại thuê trẻ em lao động, gọi tới quản lý nhân sự đề ra nghi vấn, việc đã đến nước này, lĩnh ban cũng không dám giấu diếm nữa, đành phải đem sự tình từ đầu

đến đuôi kể rõ ràng. Lúc lão phu nhân còn trẻ, cũng một mình nuôi dưỡng con thơ lớn lên, đặc biệt thương tiếc những phụ nữ làm mẹ, thấy tình huống bác gái như vậy, mềm lòng, liền an bài cả nhà nằng vào ở ký túc xá thuộc người nhà Long Đằng gia, lại an bài Lâm Đại Chí đi tiểu siêu thị thuộc người nhà trong vùng công tác, bởi như vậy, Lâm Ngôn nếu không nhất định phải thay bác gái đi làm kiêm chức, có thể cùng em gái đi đến trường, lão phu nhân làm người tốt đến cùng, không chỉ cho tiểu Phi tìm bác sĩ tốt nhất, mà còn gánh chịu toàn bộ phí tổn. Cho nên vợ chồng Lâm thị đối Tô lão phu nhân mang ơn, kiếp này không thể báo đáp, chỉ cầu kiếp sau kết cỏ ngậm vành, làm trâu làm ngựa, tiếp tục đền ơn.

Về sau, bác gái chỉ cần thân thể tình huống cho phép, một phen tiền công cũng không lấy mà đi giúp công ty Long Đằng quét dọn vệ sinh, xem như là mình làm một chút báo đáp, Lâm Ngôn không đành lòng bác gái quá mức vất vả, liền đi thay ca, cứ như thế gió mặc gió, mưa mặc mưa, vào năm 19 tuổi, nhận thức mới từ nước Mỹ du học trở về Tô Tử Long.

Ngày đó, chuẩn bị học lên năm thứ hai Lâm Ngôn vừa mới được nghỉ hè, cậu lại thay bác gái đến Long Đằng quét dọn vệ sinh.

Các vị thư ký nữ ở đây đều rất thích nhìn tiểu nam sinh đáng yêu này còn hơn các bác gái khác. Đám bọn họ luôn xin nhờ linh ban gọi Lâm Ngôn đến tầng cao nhất quét dọn.

Buổi sáng tám giờ, toàn bộ công ty ngoại trừ bảo an còn không có người tới, trên hành lang phi thường yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của Lâm Ngôn là vang vọng một cách rõ ràng.

Cậu theo lệ cũ đẩy ra phòng chủ tịch, chuẩn bị từ nơi này bắt đầu quét dọn.

Ah! Lâm Ngôn giật mình tại cửa ra vào, đẩy cửa ra một cái chớp mắt cậu trông thấy trong phòng trên ghế sa lon nằm một người thanh niên tuổi còn trẻ, cơ hồ cùng một thời gian, người thanh niên mở mắt ra, hai tròng mắt đen như mực, nhìn chằm chằm Lâm Ngôn: “Cậu tìm ai?”

Âm thanh của người thanh niên khàn khàn, giống như là vừa tỉnh ngủ, nhưng ánh mắt lại rất tươi tỉnh, không có chút nào sương mù, mông lung.

“Tôi là tới quét dọn vệ sinh.” Lâm Ngôn có chút co quắp, đoán không ra thân phận của người thanh niên lạ lẫm này, bởi vì chuẩn bị cuộc thi cuối kỳ, đã gần một tháng cậu không có tới, chẳng lẽ chủ tịch đã đổi trợ lý mới?

Nghe Lâm Ngôn trả lời, người thanh niên đứng lên, đi tới: “Từ khi nào mà Long Đằng thuê tiểu nam sinh đảm đương người vệ sinh?” Người thanh niên rất cao, cao ngất mà cường tráng, thanh âm trầm thấp mang theo nghi vấn của anh ta trong không gian trống trải quanh quẩn, hết thấy đều làm cho Lâm Ngôn tràn đầy cảm giác áp bách, trí nhớ lúc nhỏ dâng lên, cậu cảm thấy sợ hãi, đã nghĩ tông cửa mà chạy.

Vừa mới chuyển thân, chưa kịp nhanh chân, bàn tay to lớn của người thanh niên đã bắt được cậu: “Cậu đến cùng là tới làm gì?”

3. Chương 3

Nghe Lâm Ngôn trả lời, người thanh niên đứng lên, đi tới: “Từ khi nào mà Long Đằng thuê tiểu nam sinh đảm đương người vệ sinh?” Người thanh niên rất cao, cao ngất mà cường tráng, thanh âm trầm thấp mang theo nghi vấn của anh ta trong không gian trống trải quanh quẩn, hết thấy đều làm cho Lâm Ngôn tràn đầy cảm giác áp bách, trí nhớ lúc nhỏ dâng lên, cậu cảm thấy sợ hãi, đã nghĩ tông cửa mà chạy.

Vừa mới chuyển thân, chưa kịp nhanh chân, bàn tay to lớn của người thanh niên đã bắt được cậu: “Cậu đến cùng là tới làm gì?”

Lực tay rất lớn, Lâm Ngôn làm sao cũng giãy không thoát, trong lúc bối rối dùng tay kia bảo vệ đầu, ngồi xổm xuống: “Đừng đánh tôi!”

“Đứng lên, tôi không đánh cậu!” Bàn tay to kéo lên, Lâm Ngôn vẫn là ngồi xổm không đi.

Người thanh niên căn bản không có ý động tới Lâm Ngôn, anh chỉ là muốn hỏi thăm rõ ràng, nhưng hiện tại thái độ của cậu trai này làm cho anh cảm thấy hoài nghi, nếu là người đứng đắn, hà tất phải sợ thành như vậy.

Như thú con bị vây khốn, sợ hãi mà bất lực, Lâm Ngôn sắc mặt trắng bệch, đã thấy không rõ vẻ mặt của người thanh niên trước mắt, lúc này hiển hiện trong đầu cậu tất cả đều là gương mặt dữ tợn của dương năm đó.

“Nói rõ ràng, tôi thả cậu đi.” Coi như là ăn trộm, cũng nhất định là vi phạm lần đầu, ánh mắt cùng sắc mặt Lâm Ngôn lại làm cho anh động lòng trắc ẩn. Nhưng sợ là bị người sai khiến, anh nhất định điều tra cặn kẽ.

“Tô Đồng sớm. Tiểu Ngôn, cậu đã đến rồi?” Thanh thúy giọng nữ tại bên tai vang lên, người thanh niên quay đầu, là thư ký Ngô Minh Minh.

Ngô Minh Minh gần đây đến vô cùng sớm, giống như cũng không ngồi thang máy, đều là đi thang lầu, hôm nay, cô vừa đẩy ra cánh cửa trong thang lầu, liền chứng kiến Long Đằng thái tử gia Tô Tử Long đang nắm lấy tiểu nam sinh xinh đẹp đã nhiều ngày không thấy, Lâm Ngôn, đứng ở cửa ra vào, không khí giữa hai người thoát nhìn rất căng thẳng, hay là muốn đánh nhau a, cô nhanh chân chạy tới giảng hoà.

“Cô nhận ra cậu ta?”

Ngô Minh Minh chưa kịp trả lời, nhẹ kêu lên, Tô Tử Long quay đầu lại, phát hiện Lâm Ngôn hôn mê bất tỉnh, nhanh chóng giương cánh tay đưa cậu tiếp vào trong ngực.

Xem ra chín trên chín là mình đã hiểu lầm, cậu trai này nhẹ như con mèo nhỏ, người nhát gan như con thỏ, nếu như cậu ta có thể làm chuyện xấu, toàn bộ thế giới chỉ sợ không có mấy người không phải người gian ác rồi.

Toàn thân nhẹ tênh, Lâm Ngôn cảm thấy rất ấm, mơ màng không muốn tỉnh lại, nhưng có người cố chấp lay lay chính mình, cậu chỉ phải mở ra hai mắt, đối diện là hai tròng mắt đen huyền, trí nhớ khôi phục.

“Thật xin lỗi, làm cậu sợ rồi.” Tô Tử Long hết sức tạo sự nhu hoà trên mặt: “Ngô tiểu thư vừa rồi đều nói cho tôi biết, xin chào, tôi là Tô Tử Long, phó chủ tịch ở đây.”

Họ “Tô”, phó chủ tịch? Là thiếu gia Tô gia a!

Lâm Ngôn tim đập dần dần vững vàng, mới phát hiện mình đang nằm trên ghế sa lon tại trong phòng, trên người đang đắp âu phục áo khoác nam, cậu nhìn quanh thoáng một vòng, cửa là đóng, trước khi té xỉu hình như nghe được tiếng kêu của chị Minh, thì ra là chị ấy cứu mình.

Lâm Ngôn cúi đầu xuống, không dám nhìn khuôn mặt Tô Tử Long, thì ra là phó chủ tịch, chính mình lại đem người ta trở thành ác ma, sợ thành như vậy, vốn là mấy câu có thể giải thích rõ ràng, lại bởi vì tâm bệnh của mình, náo loạn thành một trò cười thế này.

“Cậu có khoẻ không?” Bàn tay lớn chụp lên cái trán Lâm Ngôn, bàn tay rất ấm, cái trán rất lạnh, xem ra làm cậu nhóc này sợ rồi.

“Không có.” Lâm Ngôn ngẩng đầu nhỏ giọng giải thích, sau khi buông lỏng tâm tình, cậu cảm thấy Tô Tử Long tuy rằng lớn lên thoát nhìn có phần nghiêm khắc, nhưng kỳ thật là một người rất ôn hoà, hơn nữa, càng nhìn càng cảm thấy anh tuần, khuôn mặt Lâm Ngôn có chút nóng lên, không dám nhìn nữa.

“Có thể tự mình về nhà không?” Cậu trai này vừa khiếp đảm lại dễ dàng xấu hổ, Tô Tử Long thấy Lâm Ngôn biểu lộ thẹn thùng, cảm thấy rất thú vị.

“Tôi còn chưa quét dọn.”

“Bên này có nhân viên chuyên trách vệ sinh, cậu không cần lại thay mẹ đến quét dọn.” Tô Tử Long chưa từng nghe bà nội nói qua chuyện này của Lâm gia, chắc hẳn bà nội cũng chưa từng nghĩ tới muốn cho Lâm gia hồi báo a.

Bác gái từ lúc Lâm Ngôn hiểu chuyện đã nói cho cậu biết thân thế của mình, nhưng Lâm Ngôn vẫn một mực gọi bác gái là mẹ, gọi Lâm Đại Chí là ba, ngoại trừ số ít người biết ra, người ngoài đều cho bọn họ là người một nhà.

“A? Vì sao vậy?” Lâm Ngôn ngồi dậy, nghĩa vụ làm vệ sinh đối với bác gái mà nói rất trọng yếu, bởi vì đây là việc duy nhất mà bà có thể vì Tô gia làm.

“Cậu bây giờ cần phải đi học, không phải đến đây làm người vệ sinh.”

“Tôi đang được nghỉ hè.” Lâm Ngôn có chút nóng nảy, không biết về nhà làm sao cùng bác gái giải thích: “Tô tiên sinh, tôi không biết chị Minh cùng ngài nói cái gì, nhưng mà Tô lão phu nhân đối với nhà chúng tôi có đại ân, chúng tôi không cách nào báo đáp, chỉ có thể tận lực vì Long Đằng làm chút việc đủ khả năng, chúng tôi làm rất vui vẻ, cũng không khổ cực, nếu như ngài không cho tôi tiếp tục công việc, tôi trở về không biết phải cùng mẹ nói như thế nào.” Lâm Ngôn một hơi nói xong, đôi mắt to tròn buồn bã nhìn Tô Tử Long.

Kỳ thật, còn có một nguyên nhân mà Lâm Ngôn chưa nói, đó là cậu nghĩ lần nữa được gặp Tô Tử Long, tuy vừa rồi là anh làm cậu sợ, nhưng hiện tại, Lâm Ngôn nhìn thấy nét mặt ôn hoà của anh, chỉ cảm thấy thân thiết.

Tô Tử Long nhìn chằm chằm vào đôi mắt to ấy, lông mi dài khê chớp, rồi tránh đi tầm mắt của anh.

Lặng yên nửa ngày, Tô Tử Long nói: “Hôm nay cậu về trước đi. Ngày mai lại đến, thế nào?”

“Vâng.” Lâm Ngôn vội vàng đáp ứng.

Mười phút sau, Tô Tử Long xác định Lâm Ngôn không có việc gì, liền phái lái xe đưa cậu về nhà, Lâm Ngôn sợ bác gái lo lắng, nên không có nói cho bà biết chuyện phát sinh buổi sáng.

Đêm đó, Lâm Ngôn lại mất ngủ. Trong mộng tất cả đều là đôi mắt đen tuyền của Tô Tử Long, còn có thể cảm nhận được độ ấm của hai bàn tay to kia, nghe được anh dùng thanh âm ôn hoà hỏi mình: “Cậu có khoẻ không?”

Ba giờ sáng, cậu đã tỉnh lại.

Lâm Ngôn có phẩm chất giấc ngủ cực không tốt, chỉ cần tỉnh lại, sẽ không có khả năng ngủ tiếp.

Tại sao lại có giấc mộng như vậy? Lâm Ngôn không biết, chỉ là hiện tại trong đầu tất cả đều là sự việc ban ngày hù đến mình, nhưng mà nhớ tới cậu chẳng những không sợ, mà còn có một loại cảm giác chưa bao giờ nhận thức qua.

Cảm giác đó như thế nào? Cậu không sao miêu tả được, nếu như không nghĩ, sẽ cảm thấy ngực rất buồn bực, nếu như lại nghĩ đến, lại có cảm giác ngực rất đau xót... Không biết làm thế nào mới tốt?

Ở trên giường tra tấn chính mình nửa giờ, còn không có tìm được biện pháp giải quyết, Lâm Ngôn xuống giường, trước nhìn xem Tiểu Phi ngủ trên giường bên cạnh có đắp kín mền hay không, sau đó lặng lẽ đi đến phòng bếp, vì cả nhà làm bữa sáng.

Mấy ngày hôm trước, Tiểu Nguyệt nói muốn ăn bánh bao nhân thịt, bởi vì cuộc thi, một mực không có thời gian làm cho cô bé, hôm nay dậy sớm, vừa lúc làm cho cô nhóc ăn, còn có thể phân tán chú ý, giảm bớt cảm giác xa lạ kia đối với chính mình xâm nhập.

Mở ra tủ lạnh, lấy ra trứng gà, mở ra tủ âm tường, lấy ra mộc nhĩ, bánh phở cùng bột mì, công việc của Lâm Ngôn bắt đầu trở nên bận rộn. Từ nhỏ cậu đã đi theo bác gái nên cái gì khổ đều ném qua, tuổi còn nhỏ, có thể làm ra đồ ăn cho cả nhà, vì bác gái chia sẻ.

Hơn nữa, Lâm Ngôn thường nghĩ, mỗi người trời sinh đều có một sở trường khác nhau, sở trường của mình chắc là nấu ăn đi, nấu ăn rất đơn giản, đồng dạng nguyên liệu, cậu làm ra đến, đều so với người khác làm ngon hơn rất nhiều.

Cậu cũng không có gì đặc biệt yêu thích, duy nhất yêu thích, chính là nấu cơm cho người mình quan tâm ăn, thấy họ ăn một cách thoả mãn, cậu đã cảm thấy vui vẻ.

Sáng sớm 6 giờ, bánh bao đã ra nồi, bác gái cũng thức, đi đến phòng bếp xem xét, thấy Lâm Ngôn đang cắt cà chua chuẩn bị làm súp, bên trong phòng bếp nhỏ tràn ngập hương vị bánh bao.

“Tiểu Ngôn, con lại không có ngủ ngon à?” Bác gái đau lòng đến gần Lâm Ngôn, một tay nuôi lớn cháu trai, giống như con ruột của mình, tuy nhiên không giống đối với Tiểu Phi, luôn ôm vào trong ngực vừa hôn vừa âu yếm, trong lòng vẫn rất là yêu thương.

“Con không buồn ngủ, mẹ xuống lầu tập thể dục đi, đợi mẹ trở về, bánh bao vừa lúc ra nôi.” Lâm Ngôn đối bác gái vĩnh viễn đều là như vậy thuận theo, cung kính có thừa, thân mật chưa đầy.

Kỳ thật, cậu cũng muốn giống như Tiểu Phi, Tiểu Nguyệt đối với cha mẹ làm nũng, đáy lòng cậu cũng thật sự đem bác gái trở thành mẹ, nhưng không biết tại sao lại làm không được, chỉ có thể ở một bên nhìn mà hâm mộ.

Một chiều điểm tâm, Tiểu Nguyệt ăn đến bụng phình, một bên la hét không thể để cho anh hai nấu cơm nữa, luôn ăn đồ ăn anh hai nấu, sớm muộn gì cũng biến thành heo, một bên quần quít lấy Lâm Ngôn điểm ra thực đơn buổi tối, anh trai được nghỉ hè, rốt cục có thể hảo hảo khao dạ dày chính mình rồi.

Tiểu Phi 6 tuổi, còn nhỏ dạ dày yếu, được bác gái ôm vào trong ngực, từng miếng từng miếng mà đút, dạ dày đồng dạng không tốt Lâm Ngôn cũng không ăn nhiều, cầm cà-mên mang theo một ít bánh bao, chuẩn bị mang đến cho mấy cô nữ thư ký ăn, các cô rất thèm thuồng tài nấu nướng của cậu, hơn nữa còn chuẩn bị riêng cho Ngô Minh Minh một hộp, cảm ơn ngày hôm qua cô ra tay cứu mạng.

“Cha, mẹ, con đến Long Đằng trước, sau đó sẽ trở về mang Tiểu Phi đi phúc tra.” Hôm nay là thứ tư, là ngày mà Tiểu Phi theo thông lệ kiểm tra.

“Không cần đâu, con đừng vội chạy về, ba xin nghỉ, ba và mẹ sẽ mang Tiểu Phi đi.” Lâm Đại Chí trong nội tâm cũng rất yêu thương đứa trẻ không có huyết thống này, biết rõ thân thể của nó không tốt, giúp đỡ mẹ nó trả nhân tình đã rất vất vả, không đành lòng lại làm nó mệt mỏi.

Lâm Ngôn biết là ba đang đau lòng cậu, cậu cũng rất muốn nói một, hai câu dễ nghe, nhưng hé miệng, vẫn không thốt nên lời, cậu chính là người hoàn toàn không biết như thế nào biểu đạt tình cảm chính mình.

Cuối cùng, đành nhìn ba cười cười, rồi nghe bác gái dặn dò mấy tiếng mang theo cà-mên ra cửa.

Vẫn như cũ đúng 8 giờ có mặt tại Long Đằng.

Vẫn như cũ lên tầng cao nhất, Lâm Ngôn mang không hiểu chờ mong, gõ cửa phòng chủ tịch.

4. Chương 4

Vẫn như cũ đúng 8 giờ có mặt tại Long Đằng.

Vẫn như cũ lên tầng cao nhất, Lâm Ngôn mang không hiểu chờ mong, gõ cửa phòng chủ tịch.

Nửa ngày, không người đáp lại.

Xoay nắm cửa, đẩy ra, không có một bóng người, trái tim chùn xuống, thì ra không thấy được người kia, đối với chính mình mà nói, thất vọng đến như vậy.

Nghĩ lại, Tô thiếu gia sao có thể đến công ty sớm như vậy, ngày hôm qua nhất định là trùng hợp, một hồi nói không chừng có thể gặp được anh ấy, trái tim vừa mới bình tĩnh lại, thốt nhiên lại bị tra tấn

“Tôi rồi?”

Mảnh liệt quay đầu, “đầu sỏ gây nên” đứng ở ngoài cửa nhìn cậu mỉm cười, Lâm Ngôn ngây người đứng như trời trồng không nói nên lời, không phải nằm mơ a?

“Không nhận biết tôi rồi hả?” Tiểu quỷ này, ngày hôm qua bị sợ chóng mặt, hôm nay bị sợ đến ngây ngốc, chính mình đáng sợ như vậy sao?

“Tô thiếu Tô tiên sinh sớm.” Nhìn anh một thân đồ thể thao, tóc hơi ẩm ướt, hình như vừa vận động trở về!]

“Cậu, cũng sớm, có thể cho tôi đi vào không?” Miệng Tô Tử Long thành lớn hơn gấp đôi, tiểu quỷ thoát nhìn ngơ ngác, rất thú vị.

“Đúng ha, thật xin lỗi.” Lâm Ngôn vội vàng tránh ra, nhường đường cho Tô Tử Long đi vào.

Trong lòng của cậu ảo não, suy đoán chính mình sơ suất nhất định khiến Tô Tử Long chê cười, càng nghĩ càng khổ sở, đôi con ngươi đen lúng liếng, ảm đạm đi.

“Cậu muốn quét dọn nơi này sao?” Tô Tử Long hai tay khoanh trước ngực, nhìn Lâm Ngôn.

Cùng tiểu quỷ nói chuyện, nhìn vẻ mặt cậu nhóc biến hoá, so với tập thể hình thả lỏng còn có thú hơn.

“Vâng.”

“Tôi mấy ngày nay đều ở nơi này, căn phòng này buổi tối mỗi ngày đều có người tới quét, cho nên nơi đây cũng không cần quét dọn gì.”

“Oh.” Lâm Ngôn không có di chuyển, trong nội tâm hô, vậy nhanh đi quét bên ngoài ah, nhưng mà chân lại bất động, thân thể đã không nghe lời: “Anh ăn điểm tâm chưa?” Liền miệng cũng không kiểm soát!!!

“Vẫn chưa.” Tô Tử Long thói quen sáng sớm sau khi vận động thì uống một ly cà phê, không ăn bữa sáng.

“Buổi sáng tôi có chưng bánh bao, anh có muốn nếm thử hay không?” Không phải mang cho mấy chị thư ký sao, Lâm Ngôn, đến tốt cùng mi đang làm cái gì nha?

Trong nội tâm dường như đang có hai người, một người vốn là chính mình thường ngày, một người không biết từ chỗ nào xuất hiện, làm ra sự tình mà bản thân muốn khống chế cũng khống chế không được.

Vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn tiểu quỷ này, mắt không nhìn chính mình, giống như làm việc trái với lương tâm, ha, không phải tại trong bánh bao hạ độc trả thù chính mình ngày hôm qua hù dọa đến cậu ta đó chứ?

Không có khiêu chiến quả thật sống không nổi, Tô Tử Long lập tức đổi giọng: “Tốt.”

Bên trong phòng chủ tịch còn có một gian phòng xép nhỏ.

Lão chủ tịch là người rất biết hưởng thụ cuộc sống, cho dù công tác có bận tới mấy tối mệt, cũng phải dành ra thời gian nghỉ trưa, mệt mỏi còn phải tắm một cái, cho nên phòng xép nhỏ bên trong ngoại trừ phòng ngủ, còn có phòng bếp cùng phòng tắm, đầy đủ tiện nghi.

Tô Tử Long ấn mật mã mở ra cửa phòng xép, lại để cho Lâm Ngôn vào phòng bếp dùng lò vi-ba hâm nóng bánh bao, còn anh thì vào phòng tắm.

Tắm xong, Tô Tử Long thay đổi quần áo, ngồi ngay ngắn ở trước bàn ăn, còn chưa nóng ghế, đã nghe thấy mùi thơm của bánh bao, cho dù có độc cũng đáng.

Cắn một ngụm, xốp, thơm non, tay nghề của tiểu quỷ cũng không tệ ah.

Một ly cà phê đưa tới trước mặt mình: “Tôi thấy trong phòng bếp chỉ có cà phê, cho nên...”

“Nhân tiện pha cho tôi một ly?” Thật sự là cậu nhóc hiểu chuyện và chu đáo.

“Hiện tại học năm mấy?” Có thể nấu ăn ngon như thế, Tô Tử Long đối Lâm Ngôn càng thêm cảm thấy hứng thú.

“Chuẩn bị học thương chuyên năm thứ hai.” Lâm Ngôn thấy Tô Tử Long ăn lấy bánh bao mình làm, cảm thấy thoải mái giống như nấu cho người nhà ăn.

“Ah, cậu mới 17 sao?” Thoạt nhìn giống như tân sinh mới lên cao trung.

“Tôi 19 rồi, tôi đến trường tương đối trễ.”

Thật sự là không giống, còn tưởng rằng chỉ là tiểu quỷ 16 tuổi: “Tại sao không học trung học?”

“Tôi nghĩ sớm một chút kiếm tiền.”

Tô Tử Long nhìn Lâm Ngôn, không nói gì.

Hai người đều im lặng, Lâm Ngôn nghĩ chính mình không thể kéo dài được nữa, nếu không đi quét dọn, hôm nay lại không làm được: “Tôi phải đi quét dọn, cà-mên trước đặt ở chỗ này, một lát tôi lại đến lấy.” Rõ ràng vì chính mình kiếm cớ lại đến một chuyến.

Tô Tử Long ăn là một hộp chuẩn bị cho mấy nữ thư ký, còn một hộp cho Ngô Minh Minh vẫn còn nguyên, Lâm Ngôn cầm lấy cái hộp đó, liền chuẩn bị rời khỏi.

“Đợi một chút.” Một mực lặng yên Tô Tử Long mở miệng: “Cậu đang được nghỉ hè à?”

“Vâng.”

“Cậu học chính là thương chuyên, không bằng tới giúp tôi sửa sang lại văn kiện, xử lý việc vặt vãnh, như vậy được không?” Người lãnh đạo tốt, đầu tiên phải biết tận dụng kỳ tài, làm cho tiểu quỷ đáng yêu cố chấp, tri ân đồ báo đi quét hành lang như thế thật sự quá lãng phí rồi.

“Hả?”

“Long Đằng không thiếu người vệ sinh, nếu cậu thật muốn giúp Long Đằng làm chút việc gì đó, không bằng làm cái này, tôi vừa lúc muốn mời một sinh viên làm thêm, tôi cảm thấy cậu rất thích hợp, như vậy cậu không chỉ giúp tôi, còn có thể làm công kiếm tiền.”

“Không cần tiền.” Đã đáp ứng, vậy là những ngày nghỉ này có thể mỗi ngày nhìn thấy anh ấy!!!

“Đương nhiên phải trả tiền, thói quen làm không công là không được! Không cần tiền không phải là đến giúp tôi, đem công việc làm thật tốt ngược lại mới là giúp tôi một đại ân!” Tiểu quỷ này, báo ân theo phương thức xã hội cũ còn chờ uốn nắn, nhưng mà, vẫn rất đáng yêu.”Như thế nào, nguyện ý không?”

Lâm Ngôn vui vẻ giống như nằm mơ, nói không ra lời, gật đầu thật mạnh.

Tô Tử Long giơ lên cổ tay nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 35: “Cậu đi qua phòng thư ký xem Ngô tiểu thư tới chưa, nếu cô ấy đã đến, nói cho cô ấy biết quyết định của tôi, cô ấy sẽ nói cho cậu biết phải làm cái gì.”

Trong phòng trà, cách thời gian chính thức đi làm còn có hơn mười phút, Ngô Minh Minh nắm chặt thời gian ăn bánh bao: “Thật tốt quá, tiểu Ngôn, em tới làm trợ lý, chị chẳng phải là mỗi ngày có món ngon có thể ăn rồi sao?!”

Thấy Lâm Ngôn không có phản ứng, Ngô Minh Minh cho là cậu quá khẩn trương, vỗ vào vai cậu: “Đừng sợ, có chị chỉ dạy cho em! Tô tiên sinh tuy thoát nhìn lạnh lùng, nhưng thật ra rất hiền hoà. Lúc làm việc tuy rất nghiêm túc, nhưng cũng không tự cao tự đại mắng chửi người, anh ta rất ưa thích người nghiêm túc, chỉ cần em chăm chú, phạm vào sai cũng sẽ được tha thứ.”

Lâm Ngôn gật gù đầu, không phải cậu sợ, cậu là khẩn trương, cậu không sợ bị mắng, cậu chỉ sợ biểu hiện không tốt, làm cho Tô Tử Long thất vọng.

“Lão chủ tịch một tháng trước sinh bệnh nặng, chúng ta đều cho rằng sẽ là em trai lão chủ tịch tiếp nhận chức vị chủ tịch, ông ta vốn chính là tổng giám đốc, thay mặt chủ tịch cũng rất bình thường, không nghĩ tới, lão phu nhân không đưa con trai lên kế vị, lại đem cháu trai lớn từ nước Mỹ gọi về thay mặt chủ tịch.”

Ngô Minh Minh xác nhận xem cánh cửa phòng trà đã đóng kín hay chưa, mới tiếp tục kéo lấy Lâm Ngôn kề tai nói nhỏ:

“Chủ tịch bệnh vô cùng đột ngột, rất nhiều công việc đều chưa có bàn giao, cho nên, Tô tiên sinh áp lực là rất lớn. Hiện tại phòng thư ký thay đổi rất nhiều người, đều là thân tín của tổng giám đốc, chị bởi vì được lão phu nhân chỉ đích danh mới lưu lại, cho nên mới tránh được một kiếp. Chính vì thế, ngoại trừ chị ra, em ai cũng không nên tin, nói sai một câu, có thể hại đến Tô tiên sinh! Không biết lão phu nhân nghĩ như thế nào nữa, đã nghĩ đề bạt cháu trai, còn không giúp anh ta đem chướng ngại dọn cho sạch sẽ.”

Lâm Ngôn hoàn cảnh rất thuận phác, cho dù lúc nhỏ bị ngược đãi, cũng đều là trải qua đánh đập trực tiếp, loại học vấn đâm sau lưng đả thương người này, cậu chưa từng biết qua: “Tổng giám đốc không phải chú của Tô tiên sinh sao?”

“Chính là chú ruột mới đáng sợ, nhà giàu có thâm trạch, loại sự tình này, quả thật rất bình thường. Tóm lại, em phải nhớ kỹ, ngoại trừ chị ra, không nên cùng người khác nói nhiều, mấy cô ta nói cái gì, em cứ coi như không nghe thấy, mấy cô ta hỏi cái gì, em cứ trả lời là gì cũng không biết, chỉ để ý đem công việc làm tốt, vậy là OK rồi.”

Lâm Ngôn không nghĩ tới Tô Tử Long phải thừa nhận áp lực lớn như thế, cảm thấy trái tim mơ hồ đau đớn, hận không thể lập tức thay anh nhận lấy gánh nặng.

“Tuy vậy, Tô tiên sinh vừa lạnh lùng lại vừa đẹp trai, còn thành thực chừng mực, ẩn giấu hiền hoà, tiền nhiều lại chưa lập gia đình, nói không chừng mấy cô nàng kia đã sớm xiêu lòng rồi, mấy người đó đều mơ anh ta là tình nhân trong mộng, thậm chí mê anh ta! Hi hi, chị nếu chưa kết hôn, cũng thậm chí mê anh ta thôi!”

Ngô Minh Minh chỉ là đang “bà tám”, Lâm Ngôn nghe được mà trong lòng hoảng sợ, hai chữ thậm chí như lợi kiếm đâm trúng cậu.

Cậu không muốn thừa nhận, lại không thể không thừa nhận, thế nhưng, cậu vì anh mà đêm không ngủ được, muốn gặp anh, khi gặp thì khẩn trương, khi không gặp thì bàng hoàng, thấy anh ăn ngon, cậu cảm thấy mỹ mãn, nghe thấy anh thừa nhận áp bách, trong lòng cậu đau đớn, cái cảm giác chưa bao giờ nhận thức qua này, không phải thậm chí thì là cái gì đây?

Lâm Ngôn vốn là người rất thức thời.

Mối tình đầu là thậm chí, còn là một người đồng tính, hơn nữa lại không có khả năng, cũng không oán giận.

Thống khổ, khát vọng đè dưới đáy lòng, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ tranh thủ, có thể ở lại bên cạnh Tô Tử Long làm việc, vì anh chia sẻ vất vả, đã cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái.

Cậu sẽ hết sức quý trọng!

Hít sâu một hơi, Lâm Ngôn gọi điện thoại về nhà báo tin, muốn báo ân đến trở thành tâm bệnh ông bà Lâm đều rất vui mừng, muốn con trai chớ có biếng nhác, đừng sợ khổ, đừng vội vàng tan tành, bọn họ biết rõ Lâm Ngôn không phải đứa trẻ như vậy, nhưng làm cha mẹ nhịn không được vẫn phải dặn dò.

Cùng ngày, Ngô Minh Ninh dặn dò rồi giao công việc cho Lâm Ngôn, chuyện không khó làm, nhưng rất nhiều hỗn tạp cùng vụn vặt, nhưng tiền lương không thấp, bởi vì là biên chế tạm thời, tùy thời có thể sa thải, cho nên chỉ thông báo cho bộ phận tài vụ, cũng không cùng bộ phận nhân sự chào hỏi.

Lâm Ngôn phát hiện buổi sáng vẫn còn trêu chọc mình, một khi bắt đầu làm việc Tô Tử Long hoàn toàn thay đổi, trầm ổn, nghiêm túc, ăn nói có chừng mực.

Nhưng, vô luận bộ mặt như thế nào, cũng làm cho tim Lâm Ngôn đập nhanh hơn bình thường.

Cậu càng muốn biểu hiện tốt, lại càng khẩn trương phạm sai lầm, công việc rất đơn giản, cậu lại làm loạn hết cả lên, cứ tiếp tục như vậy, không quá ba ngày, phỏng chừng Tô tiên sinh sẽ để cho mình về nhà, Lâm Ngôn uể oải liền ngay cả hô hấp đều cảm thấy trầm trọng.

Tô Tử Long thật sự là nhẫn nại đến nội thương luôn rồi.

Anh sắp phá công rồi.

Hình tượng trầm ổn nghiêm túc của anh sắp không thể duy trì được rồi...

Tiểu quỷ này quả nhiên là ông trời phái tới điều tiết cho công việc buồn tẻ, phức tạp, trầm trọng, khẩn trương, lại không có nhân tính ở đây.

Một buổi sáng, cậu tiếp sai ba cuộc điện thoại, xé hư mất năm cái bản báo cáo, quăng ngã một ly cà phê... Phạm vào sai liền đổ bình cả mặt, không biết làm sao, dùng đôi mắt to tròn vụng trộm quan sát anh, về mặt ảo não, nếu không tha thứ cậu ta, có phải sẽ khóc hay không a?

Nhìn tiểu quỷ bối rối, Tô Tử Long thoải mái không thôi, thật to giảm bớt công việc một nhọc, thì ra mình còn có thói hư tật xấu như thế, nhờ vậy cũng tươi tỉnh lại một chút.

Nhưng mà công việc vẫn phải tiếp tục, tiểu quỷ mà cứ làm như vậy, phòng làm việc của anh sẽ bị huỷ, Tô Tử Long không thể không nhân lúc Lâm Ngôn lần nữa phạm sai lầm mở miệng: “Cậu không cần khẩn trương, từ từ sẽ quen thôi.”

“Thật xin lỗi!!!” Anh nhất định tức giận, chính mình thật là ngốc, tại sao chuyện đơn giản như vậy cũng làm không xong?

Lâm Ngôn trộm nhìn Tô Tử Long, thấy anh một chút biểu lộ đều không có, trong lòng ảo não lại càng mở rộng vô hạn rồi.

Như thế nào mới có thể làm tốt đây? Ai tới dạy cậu phương pháp không khẩn trương giùm đi???

Đã ăn bánh bao của tiểu quỷ, lại làm cậu ta sợ tới mức mặt xanh môi trắng, Tô Tử Long thật không đành lòng, anh đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Ngôn vỗ vỗ vai của cậu, lộ ra nụ cười khó gặp trong công việc:

“Vừa mới bắt đầu khó tránh khỏi sẽ phạm sai, cậu không cần khẩn trương, chậm rãi thì tốt rồi.”

Bàn tay xuyên thấu qua đầu vai lưu lại ấm áp khí tức, Lâm Ngôn biết vậy nên an tâm không ít, nhưng không đến vài giây, bàn tay ấy rời đi, sâu trong đáy lòng cảm thấy mất mát thở dài, trừ mình ra, không có người nghe được.

Phạm vi mà tầm mắt có thể đạt được, chính là một vòm ngực rộng lớn, nếu như có thể dựa vào, nhất định sẽ rất ấm áp, nếu có thể bị gắt gao ôm lấy, cho dù có nhiều khẩn trương hơn nữa cũng sẽ biến mất vô tung!

“Cậu không sao chứ?” Thanh âm lo lắng của Tô Tử Long làm cho Lâm Ngôn tỉnh táo lại.

Không biết từ khi nào, thân thể của cậu đã tự động tự phát mà tựa vào trong lồng ngực của người ta.

Ah!!!

Cậu thề là cậu chỉ trộm suy nghĩ một chút, làm sao mà... Lại để cho cậu bất tỉnh đi a!!!

Bắt đầu từ buổi sáng, thân thể của cậu đã hoàn toàn không thuộc sự chi phối của chính cậu nữa rồi, không biết nếu còn tiếp tục như vậy sẽ làm ra bao nhiêu chuyện kinh khủng nữa đây?!!!

“Tôi... Đầu có chút choáng váng...” Giờ này khắc này, ngoại trừ làm bộ chóng mặt nhức đầu ra, thật không có biện pháp khác.

Tô Tử Long không nghi ngờ gì.

Cho rằng Lâm Ngôn là quá mức khẩn trương làm cho đầu choáng váng, vì vậy vội vàng đỡ cậu ngồi vào trên ghế sa lon, sau đó đứng dậy rót một ly nước ấm cho cậu.

Lâm Ngôn ngoan ngoãn mà đem nước uống từng ngụm cho đến hết.

“Có đỡ chút nào chưa?” Tô Tử Long sờ lên trán Lâm Ngôn, không bị sốt, sao mặt lại hồng như vậy?

Lâm Ngôn gật gật đầu, tỏ vẻ tốt hơn nhiều rồi.

Rất lâu không được người chăm sóc như vậy, nếu thời gian có thể ngừng tại thời khắc này thì thật là tốt...

Trải qua một buổi lộn xộn như vậy, đã đến thời gian nghỉ trưa, Tô Tử Long thấy Lâm Ngôn đã tốt hơn nhiều, liền kêu cậu cùng Ngô Minh Minh đến canteen công ty ăn cơm.

Lâm Ngôn cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, cậu tự nhủ với lòng mình: cho dù bị sa thải, mỗi ngày đến quét dọn cũng có thể nhìn thấy Tô Tử Long. Nghĩ như vậy, tâm lý vững vàng rất nhiều.

Không còn khẩn trương, buổi chiều công việc thành tích đương nhiên tốt hơn buổi trưa vài lần, làm cho Tô Tử Long rất hài lòng, cảm giác mình không có nhìn lầm người.

Đã có sự hài lòng với Lâm Ngôn, có thể dùng làm trợ thủ đắc lực, đối Tô Tử Long mà nói, thật giống như trời hạn gặp mưa. Trong lòng anh hiểu rất rõ, ba là người tài tử phong lưu, đối sự nghiệp cũng không nhiệt tâm, nếu không phải chú ở bên toàn lực đốc sức làm, Long Đằng không có thành tích hôm nay, bà nội làm quyết định như thế, chú phần nọ là đúng.

Cho nên, cho dù chú đem công việc buông tay, còn thiết trí cho mình rất nhiều “người” chưởng ngại, anh vẫn có thể tha thứ.

Lúc ban đầu, anh cực lực phản đối quyết định của bà nội, cũng muốn tìm chú hảo hảo nói chuyện, nhưng bà nội quyết giữ ý mình, chú thì tránh không gặp mặt, anh chỉ phải tạm thời tiếp nhận chức vị này.

Bởi vì chú tác động, công ty đưa vào hoạt động cơ hồ tê liệt, sứt đầu mẻ trán đồng thời cũng kích thích dã tâm cùng ý chí chiến đấu của anh, không làm ra một phiên thành tích hướng chú chứng minh chính mình cũng không cô phụ chức vị này.

Một phương diện khác, ba mê đắm sắc đẹp, trong mắt chỉ có thiên hạ phần đông mỹ nữ giai nhân, mẹ lại si tình dị thường, trong mắt chỉ có ba, hai người đối con trai độc nhất cũng không để tâm, bà nội đành phải tự mình chăm sóc cháu nội.

Ông nội qua đời sớm, bà nội không chỉ một mình nuôi lớn hai đứa con thơ, vất vả chèo chống Tô gia sự nghiệp, sau khi về già, còn phải lao tâm lao lực nuôi dạy anh, bởi vậy, anh cũng không thể làm chuyện để cho bà nội thất vọng, kể cả chuyện hôn nhân, gần đây bà nội cố ý để cho sau khi qua khoảng thời gian bề bộn này, cùng thiên kim của Thành Hưng xí nghiệp thân cận quan hệ thông gia, anh cũng không có ý định cự tuyệt.

Từ nhỏ đến lớn, nhìn thấy tình trạng cuộc sống của cha mẹ, anh cảm thấy tình yêu không phải trò đùa số phận thì cũng là rất thương tổn người, cũng không hy vọng, có lẽ cha mẹ đời sống tình cảm đều đến cực hạn, đã đem tình cảm duyên phận của anh dùng hết rồi, đến nỗi anh có thể đếm được trên đầu ngón tay kinh nghiệm vài đoạn cảm tình đều là bình thản như nước, không tạt mà chết.

Bởi vì bà nội từ nhỏ đã dạy anh, không cho phép dễ dàng trước mặt người khác lộ ra ngoài cảm xúc, cho nên không có kinh tâm động phách tình yêu, anh không chỉ không có thất vọng, còn mừng rỡ không cần rõ ràng thống khổ hoặc hân hoan lại không thể biểu lộ, tự tại nhẹ nhõm.

Con người luôn hâm mộ hoặc ưa thích những đồ vật mà chính mình không có, bởi vậy anh mới cảm thấy biểu lộ thẳng thắn thành khẩn biến hoá như Lâm Ngôn, là thập phần đáng yêu tiểu quý!

Tiểu quý này ngoại trừ vừa làm việc vào buổi sáng ngày đó có chút tình huống ra, kế tiếp hơn nửa tháng biểu hiện, tốt đến nỗi cho Tô Tử Long vui sướng! Cậu cẩn thận có kiên nhẫn, đem sự vụ phức tạp vụn vặt xử lý ngay ngắn trật tự, thông minh lại chịu khổ, nguyện ý nhận lấy công việc mới tùy thời xuất hiện, tri kỷ lại hiểu chuyện. Từ buổi sáng hôm đó ném qua bánh bao cậu ta làm, tiểu quý liền ngày ngày đều chuẩn bị cho anh những bữa ăn ngon... Đứa trẻ tốt như vậy, Tô Tử Long thật sự là thưởng thức cực kỳ, không bao giờ cũng không thiếu được. Nếu như, nếu như không có buổi tối hôm nay ngoài ý muốn tặng ca, anh thật sự cho rằng mình chỉ là đem tiểu quý trở thành một trợ thủ đắc lực không thể thiếu, hoặc là đứa em trai nhu thuận đáng yêu mà yêu thích lấy...!

5. Chương 5

Hôm nay cả ngày, chờ Tô Tử Long phê chỉ thị cùng xử lý văn kiện khẩn cấp nhiều không kể xiết, giữa trưa nếu không phải Lâm Ngôn nhắc nhở, anh cẩn bản không nhớ rõ ăn cơm, đến lúc tan tầm, anh lại cho Lâm Ngôn về nhà trước, chính mình tiếp tục vui đầu tăng ca.

Không biết qua bao lâu, từng đợt mùi cơm chín dẫn tới anh ngẩng đầu, Lâm Ngôn ôm cà-mên quay trở lại.

Tô Tử Long nhìn về phía ngoài cửa sổ, đã là sao lóm đóm đầy trời, lại giờ lên cổ tay nhìn đồng hồ, 7 giờ 25 phút rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tô Tử Long, Lâm Ngôn cười cười, cố tình thoải mái mà nói: “Thân là trợ lý, tôi có trách nhiệm nhắc nhở lão bản đúng hạn ăn cơm.”

Đáy lòng nổi lên tình cảm ấm áp, khuôn mặt Tô Tử Long hiện lên thần sắc ôn nhu: “Cậu tới vừa đúng lúc, làm xong cái này nữa là OK rồi, cậu ăn chưa?”

“Đã ăn rồi.” Lâm Ngôn gật đầu. Kỳ thật cậu vừa về tới nhà liền vội vàng cân nhắc làm cái gì ăn ngon cho Tô Tử Long bổ sung thể lực, đừng nói là ăn cơm, cần bản là ngay cả nước đều không có uống qua một ngụm.

Lâm Ngôn tiến vào phòng bếp trong căn phòng xép, cậu dùng hai hộp giữ ấm mang theo hai món ăn một chén canh cùng một chén cơm, trên đường đi, sợ canh bị đổ, cậu luôn ôm một cách cẩn thận, lúc này tay còn có chút tê dại.

Tô Tử Long xử lý xong công việc cuối cùng, đến phòng tắm rửa mặt, làm cho chính mình thanh tỉnh lại, sau đó đi vào phòng bếp, trông thấy Lâm Ngôn đã đem đồ ăn từ trong hộp giữ ấm lấy ra, đặt vào trong chén.

Một chén trứng hoa chưng đậu hủ, trên mặt là chân giò hun khói cùng nấm hương, một chén cải trắng sốt cà chua, hồng trắng giao nhau; canh bí đao hầm với xương sườn, thơm lừng, nhẹ nhàng khoan khoái thịnh trong chén sứ màu trắng, bên cạnh là chén cơm trắng nóng ấm... Nhìn thấy Tô Tử Long không khỏi búng ngón tay, bật thốt lời khen: “Thơm quá ah, thật xinh đẹp!”

Bởi vì quá mỹ vị, chỉ dùng một phần hai thời gian bình thường, Tô Tử Long đã đem một bàn món ngon tiêu diệt sạch sẽ, tâm tình thật tốt chính anh lấy ra rượu đỏ, mời Lâm Ngôn cùng anh đến phòng khách nhâm nhi một chút: “Tiểu quỷ, có thể uống không?”

Cách xưng hô này, Lâm Ngôn đã từng có ý cự tuyệt qua, nhưng kỳ thật đáy lòng của cậu rất thích Tô Tử Long gọi cậu như vậy, cảm thấy rất thân thiết.

“Có thể uống một chút.” Lâm Ngôn từ lượng cũng không tốt, cậu không muốn làm cho Tô Tử Long mất vui, cũng biết rượu đỏ độ cồn không cao, uống ít chút chắc không có trở ngại. Cậu không nghĩ tới, rất nhiều rượu đỏ so với rượu đế còn lợi hại, hơn nữa tác dụng chậm, sau mấy ly, Lâm Ngôn dần dần cảm thấy đầu choáng váng, mặt nóng lên, nhắm thẳng ghé sofa đi tới.

Tô Tử Long đỡ Lâm Ngôn đến trên ghế sofa nằm thẳng, nhưng như vậy vừa động, Lâm Ngôn càng khó chịu, không ngừng nôn ọe, anh lại dìu Lâm Ngôn đến phòng tắm để nôn, giầy vò cả buổi, Lâm Ngôn chỉ nhổ ra chút nước chua, sau khi giấy dũa lấy nước ấm súc miệng, liền ôm thật chặt Tô Tử Long, ngã vào trong ngực của anh, rốt cuộc không đứng dậy được nữa.

Tô Tử Long đem Lâm Ngôn đặt nằm xuống trên giường trong phòng ngủ, muốn đến phòng khách gọi điện thoại cho cha mẹ cậu, hôm nay sẽ không cho Lâm Ngôn về nhà, nhưng Lâm Ngôn tuy mê mê mang mang, lại đem anh ôm thật chặt, anh không muốn đối Lâm Ngôn dùng sức, dùng vài phút đồng hồ mới kéo hai tay Lâm Ngôn ra, vừa nâng lên tay của mình, Lâm Ngôn lại ôm lấy eo của anh, đem đầu đặt tại lồng ngực của anh cọ cọ, anh cười cười, sờ lên tóc Lâm Ngôn, tiểu quỷ thích làm nũng! Anh nằm ở bên cạnh Lâm Ngôn, sau đó cầm lấy điện thoại ở đầu giường gọi cho Lâm gia.

Mẹ Lâm Ngôn tại trong điện thoại đối Tô Tử Long rất nhiệt tình, cảm ơn anh cho Lâm Ngôn cơ hội, lại cảm ơn anh chiếu cố Lâm Ngôn, Tô Tử Long cười nói, là Lâm Ngôn chiếu cố chính mình càng nhiều chút, nếu không phải Lâm Ngôn, hơn nửa tháng nay anh không biết ăn ít đi bao nhiêu bữa cơm... Không muốn người già lo lắng, anh lại cùng bà Lâm khách khí hàn huyên vài câu việc nhà, sau đó mới hời hợt nói Lâm Ngôn cùng chính mình uống một chút rượu đỏ, có chút choáng váng đầu, anh muốn để Lâm Ngôn ở công ty qua đêm...

Bà Lâm nghe nói Lâm Ngôn uống nhiều quá, ngữ khí biến thành rất lo lắng, bà nói Lâm Ngôn vừa về đến nhà nói có đồng sự mang theo đứa bé đến tặng ca, vội vàng nấu cơm mang đến cho nó, chính mình cũng chưa ăn gì, Lâm Ngôn dạ dày không tốt lắm, thân thể cũng yếu, chịu chút kích thích buổi tối có thể phát sốt, hay là gọi ba cậu đón về nhà để bọn họ chăm sóc thì thuận tiện hơn. Tô Tử Long đã quên chính mình cụ thể là trả lời như thế nào, chỉ là anh khẳng định cự tuyệt đề nghị của bà Lâm, nói Lâm Ngôn ở chỗ này an toàn hơn so với về nhà, nếu như có chuyện, anh sẽ lập tức gọi bác sĩ tư gia đến, sau đó anh lại nói chút lời an ủi, xin mời bà Lâm 100 lần yên tâm, mới cúp điện thoại.

Tô Tử Long nhìn về phía tiểu quỷ trong ngực, vì sao lại nói dối? Rõ ràng là đưa cơm cho mình, lại nói là cho đứa con của đồng sự! Rõ ràng chưa ăn cơm, lại nói đã ném qua!

Lâm Ngôn mặt đỏ hồng, nóng nóng dán tại lồng ngực của anh, không biết là bởi vì uống nhiều quá, hay do bắt đầu phát sốt?! Tô Tử Long từ hòm thuốc nhỏ đầu giường lấy ra nhiệt kế đo thân nhiệt cho Lâm Ngôn, cũng không phát sốt, anh nhẹ nhàng thở ra, sau đó có một loại cảm xúc đặc biệt nảy lên trong lòng, đồng thời trong đầu hiện lên hình ảnh cùng Lâm Ngôn ở chung mười mấy ngày nay...

Anh biết rõ Lâm Ngôn đối với anh rất tốt, anh cũng rất ưa thích Lâm Ngôn, một thủ trưởng siêu việt đối với cấp dưới thường thức, thậm chí có thể nói là yêu thương, nhưng này hẳn là giống như là anh trai ưa thích đứa em trai đáng yêu... Nhưng bây giờ anh nhìn bộ dáng Lâm Ngôn rút trong ngực của mình, cảm thấy trái tim giống như là muốn nứt ra, chảy ra ngọt ngào chất lỏng, hoặc như là tràn đầy như muốn nổ tung, làm cho anh toàn thân nóng sốt, chỉ có đem môi dán tại đôi môi đang có chút hé mở của Lâm Ngôn mới có thể giải thoát!!!

6. Chương 6

Nhưng bây giờ anh nhìn bộ dáng Lâm Ngôn rút trong ngực của mình, cảm thấy trái tim giống như là muốn nứt ra, chảy ra ngọt ngào chất lỏng, hoặc như là tràn đầy như muốn nổ tung, làm cho anh toàn thân nóng sốt, chỉ có đem môi dán tại đôi môi đang có chút hé mở của Lâm Ngôn mới có thể giải thoát!!!

Môi ngậm lấy môi, đầu lưỡi cũng trượt đi vào, liếm mát, dây dưa không ngớt, người dưới thân bởi vì không cách nào hô hấp phát ra khó chịu rên rỉ, giãy dụa vặn vẹo, làm bực tỉnh người đàn ông vẫn chưa thoả mãn!

Tô Tử Long ngược nhìn trần nhà, hô hấp nặng nề, tim đập dồn dập, trong lồng ngực Lâm Ngôn ngừng giãy dụa, gắt gao mà ôm lấy anh, ngủ rất ngon lành...

Lâm Ngôn phát hiện Tô Tử Long đối đãi với mình thay đổi thái độ.

Tuy loại biến hoá này không quá rõ ràng, nhưng cậu vẫn còn có thể cảm giác được.

Biến hoá bắt đầu từ ngày sau khi Lâm Ngôn say rượu tỉnh lại, buổi sáng hôm đó sau khi tỉnh dậy đầu cậu đau như muốn nứt, cuống họng nóng rát, Tô Tử Long lập tức đưa đến “Cam tuyền” cứu mạng, thận trọng chiếu cố cho cậu, làm cho Lâm Ngôn đắm chìm trong hạnh phúc ít nhất ba mươi lăm phút, cho đến khi bắt đầu đi làm.

Nhưng, cũng từ thời khắc ấy...

Bọn họ gần đây tiếp xúc cũng phải cách xa hai cánh tay, Tô Tử Long không còn gọi Lâm Ngôn là tiểu quỷ, cũng không còn vỗ đầu cậu nói đùa, mỗi ngày giữa trưa, buổi tối đều có an bài cuộc hẹn, không có cơ hội nhăm nháp tay nghề của Lâm Ngôn.

Lúc đầu, Lâm Ngôn cho rằng đây hết thảy đều là trùng hợp, cho đến có một ngày, cậu tan tầm về nhà, phát hiện bỏ quên vài thứ tại văn phòng, trên đường nhớ tới liền quay trở lại cầm, lên tới tầng cao nhất, chứng kiến phòng chủ tịch có ngọn đèn lộ ra, đoán chắc là Tô Tử Long huỷ bỏ cuộc hẹn sớm trở về, cậu vui mừng mà chạy tới, muốn cùng Tô Tử Long nói hai câu lại đi.

Cửa phòng chủ tịch khép hờ, có tiếng đối thoại truyền tới, thanh âm một người trong số đó là Tô Tử Long:

“Chỉ cần tôi không thông báo, ông vẫn cứ đưa đến, không cần hỏi lại tôi nữa.”

“Tốt, Tô tiên sinh, hai ngày này dùng đồ ăn, ngài đối tay nghề đầu bếp của chúng tôi có hài lòng không?”

“Rất tốt.”

“Cảm ơn Tô tiên sinh, ngày mai cùng một thời gian, tôi sẽ đem bữa tối đưa tới cho ngài, ngài trước chậm dùng, tôi —— “

Lâm Ngôn không biết mình là đi như thế nào về nhà.

Nếu như không muốn ăn cơm mình làm, nói thẳng thì tốt rồi, tại sao phải làm bộ có ước hẹn, sau đó lại quay về ăn cơm bên ngoài, tại sao anh ấy phải làm như vậy?

Lâm Ngôn nhớ tới thái độ Tô Tử Long mấy ngày nay không giống với trước đây, mình làm sai cái gì lại để cho anh ấy chán ghét sao? Nhớ tới có mấy lần ánh mắt anh nhìn cậu muốn nói lại thôi, là muốn sa thải chính mình lại khó mở miệng sao?

Dạ dày từng đợt co rút, mới nhớ tới, buổi tối cái gì đều chưa ăn, chỉ uống có chút súp.

Thật đáng ghét! Lúc nào thì bắt đầu trở nên nghĩ ngợi lung tung lại đa nghi, nhưng lại không cách nào ngừng phỏng đoán, đầu căng thẳng, như muốn nổ tung!

Là bắt đầu từ ngày sau khi tỉnh rượu liền biến thành như vậy. Lúc uống rượu, đã nói gì đó không nên nói sao?

Nhớ rõ trong lúc say mình mơ một giấc mộng, là giấc mộng mà chính mình vụng trộm mong ước rất lâu vĩnh viễn cũng không thể thực hiện, trong mộng, được thật sâu thật sâu hôn lấy...

Chẳng lẽ đem mộng kêu đi ra rồi ư? Nghĩ không ra, như thế nào cũng nhớ không nổi!

Ngoại trừ trước khi ngã vào ghế sofa trí nhớ là thanh tỉnh, những thứ khác, cũng giống như phát sinh ở trong mộng vậy.

Vì sao chứ, chỉ là muốn ở lại bên cạnh anh, chỉ là muốn không bị anh chán ghét, nguyện vọng nhỏ như vậy, cũng không thể thực hiện sao?

Dạ dày đau quá, không bằng đau lòng!

“Anh, em vào nhé.” Sau khi tiếng đập cửa vang lên, cửa mở, gian phòng đột nhiên sáng lên.

Tiểu Nguyệt mở cửa, mở đèn, bưng một tô mì đi tới, đặt xuống trước mặt Lâm Ngôn:

” Ba cùng mẹ mang Tiểu Phi đi tản bộ rồi.” Tiểu Nguyệt vừa nói vừa đem đôi đũa nhét vào trong tay Lâm Ngôn: “Anh, em rất hiếm khi xuống bếp ah, ném thử có ăn được không?”

Lâm Ngôn cúi đầu xuống, không muốn để cho em gái nhìn thấy nét mặt của mình.

Tuỳ tiện gấp một sợi mì ăn vào trong miệng, hoàn toàn không có cảm giác: “Ăn ngon.” Lâm Ngôn ngẩng đầu, cổ gồng rặn ra một nụ cười cho em gái.

“Gạt người! Rõ ràng là khó ăn đến phát khóc, còn nói ăn ngon!” Tiểu Nguyệt ngồi xổm xuống, nhìn nhìn Lâm Ngôn: “Anh, có người khi dễ anh hả?”

Lắc đầu.

“Anh bị mất tiền à?”

Lắc đầu.

“Anh thất tình rồi hả?”

Tiếp tục lắc đầu.

“Anh tỏ tình thất bại?”

Vẫn còn lắc đầu.

“Anh thâm mến?”

Lâm Ngôn ngừng 5 giây, lắc đầu, sau đó nói: “Không có”.

“Thì phải là thâm mến.” Lần này lắc đầu có chút ngập ngừng, cho nên Tiểu Nguyệt mới không tin: “Anh, anh có bao nhiêu thích nàng?”

Lâm Ngôn không nói lời nào.

“Có phải hay không trông thấy nàng tựa như nhìn thấy kem đậu đỏ mùa hè, khoai lang nướng mùa đông?” Tiểu Nguyệt cười hì hì, làm cái mặt quỷ, lại nghe anh trai cô bé như là đang lằm bằm lâu lâu: “Chỉ cần có thể cùng người đó cùng một chỗ, dù là chỉ có một ngày, vô luận muốn anh làm cái gì, anh đều nguyện ý!”

“Anh trai, anh thật là si tình không bình thường a!” Tiểu Nguyệt khoa trương nhìn anh trai nhà mình, sau đó thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm túc nói: “Theo đuổi ah! Trốn trong nhà thương tâm, nàng cũng sẽ không đau lòng, ưa thích nàng phải đem nàng bắt được!”

“Chúng ta không có khả năng.” Lâm Ngôn nói cho chính mình nghe.

“Vì sao? Nàng kết hôn?”

“Không có.”

“Thì phải là còn hy vọng ah, không nói, một chút cơ hội đều không có, nếu theo đuổi, thì có hơn 50% cơ hội!”

Tiểu Nguyệt nói không sai, nhưng tình yêu không phải cứ cố gắng là nhất định có thể đạt được, nhất là, cậu lại yêu một người không nên cũng không thể yêu.

“Lấy hết dũng khí, ngày mai sẽ đi nói! Trước tiên đem bụng lấp đầy, ngày mai mới có tinh thần, em đã bỏ thêm hai cái trứng gà đây này! Ăn được không?” Tiểu Nguyệt tự mình gấp lấy một nhúm mì đưa đến trong miệng anh trai.

“Tốt —— khó ăn...”

“Hừ!” Tiểu Nguyệt mân mê miệng, dùng ngón tay chấp lên cái mũi, giả dạng làm heo tức giận.

Lâm Ngôn cười rộ lên, em gái quan tâm thoáng hoà tan đau đớn trong lòng của cậu.

Biết rõ có thể bị chán ghét, Lâm Ngôn vẫn không nở rời đi.

Trước yêu trước thua.

Chính là như vậy không có tiền đồ.

Cậu chỉ có thể tận lực kiềm chế hành vi của mình, giảm bớt cùng Tô Tử Long mặt đối mặt hoặc cơ hội nói chuyện.

Tô Tử Long cảm nhận được Lâm Ngôn tránh né, có thể không gọi Lâm Ngôn sẽ tận lực không gọi Lâm Ngôn, rất nhiều công việc có thể trực tiếp dặn dò, anh lại giao cho Ngô Minh Minh bố trí cho Lâm Ngôn.

Lẫn nhau không nói lời nào, nhưng một người không đề cập tới việc sa thải, một người không giao ra đơn xin từ chức, vẫn như cũ làm việc với nhau, thật sự là kỳ quái thủ trưởng cùng trợ lý.

Liên Ngô Minh Minh đều cảm thấy, chạy tới hỏi Lâm Ngôn: “Em đắc tội với Tô tiên sinh sao?”

“Không có.”

“Sao chị lại cảm giác được không khí giữa hai người căng thẳng như vậy ah! Tiểu Ngôn, Tô tiên sinh dù sao cũng là ông chủ, nếu như có chỗ nào làm không đúng, không quá nghiêm trọng, em hãy tha thứ cho anh ấy, trước cúi đầu tốt lắm, cũng sẽ không mất khối thịt nào, ai bảo chúng ta ăn lộc của vua chi?”

Lâm Ngôn cúi đầu xuống, không nói gì.

Cậu căn bản không biết loại cục diện hôm nay rốt cuộc là như thế nào tạo thành, biết sao mà đi xin lỗi?

Chiến tranh lạnh tiếp tục sau năm ngày, quan hệ xí nghiệp mời Tô Tử Long tham gia một cái thương vụ hai ngày, an bài tại bờ biển, Tô Tử Long mang theo đoàn thư ký của mình cùng đi, Ngô Minh Minh gọi Lâm Ngôn theo giúp mình xử lý một ít việc vặt vãnh.

Tô Tử Long không nghĩ tới Lâm Ngôn sẽ đến, lúc nhìn thấy Lâm Ngôn liền giật mình, không tự giác mà nhú mày, dời ánh mắt đi chỗ khác.

Như vậy rõ ràng không muốn nhìn thấy chính mình, nếu không phải đã đáp ứng Ngô Minh Minh, Lâm Ngôn muốn về nhà, cậu không muốn phá hư tâm tình của Tô Tử Long.

Ban ngày làm rất nhiều sự tình, thân thể rất mệt mỏi, Lâm Ngôn lại mất ngủ, sáng sớm, cậu dùng nước lạnh tắm rửa, thanh tỉnh mà ra khỏi phòng.

Buổi sáng tiếp tục giúp đỡ làm việc, giữa trưa cùng các nữ thư ký bọn họ cùng nhau ăn cơm, đang lúc thả hồn vào hư không, bị ba chữ “Tô tiên sinh” kéo lại, nghe được thư ký Lý nói:

“Tối hôm qua tôi nhìn thấy Tô tiên sinh cùng Ngô tiểu thư tại bờ biển tản bộ, thoát nhìn rất thân mật.”

“Ngô tiểu thư rất đẹp, cùng Tô tiên sinh rất xứng đôi! Nếu không phải cha cô ta xuất tiền, chúng ta cũng khó tới được nơi này chơi!”

“Cái này mà tính là chơi gì chứ, so với làm việc còn vất vả! Bất quá Tô tiên sinh thật sự là buồn bán lời, ký được hợp đồng còn được ôm mỹ nhân về!”

...

Lâm Ngôn lặng lẽ đứng dậy, rời xa cuộc nói chuyện, dạ dày lại bắt đầu đau nhức, cậu trở về phòng uống một chút nước ấm, ấm áp có lẽ sẽ tốt đi một chút, nhưng, vẫn còn đau nhức.

Bữa tối qua đi, tùy tiện đi một chút Lâm Ngôn thấy được Ngô tiểu thư.

Nàng đang cùng Tô Tử Long ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, dưới ánh trăng Ngô tiểu thư xinh đẹp đáng yêu như búp bê vậy, mà Tô Tử Long tại trong mắt Lâm Ngôn càng là người đẹp trai nhất trên thế giới, hai người bọn họ thoát nhìn thật sự là một đôi trai tài gái sắc.

Lâm Ngôn nguyện ý chúc phúc, toàn tâm hy vọng Tô Tử Long hạnh phúc, nhưng không cách nào không ghen ghét, hâm mộ, thống khổ.

Thân thể mỗi một tại thời khắc này gấp bội xông tới, nếu còn không đi, cậu sẽ trực tiếp ngã nằm xuống đất mất thôi.

Đi đến một nửa, gặp được Ngô Minh Minh bưng đồ uống đi đến: “Tiểu Ngôn, trông thấy Tô tiên sinh cùng Ngô tiểu thư không?”

“Bọn họ ở bên kia.” Lâm Ngôn chỉ phương hướng.

“Tiểu Ngôn, xin nhờ em giúp chị đem cà phê cùng trà hoa quả đưa đến cho bọn họ, được không?”

“Chị Minh, em mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi, chị tự đem đi đi.”

“Tiểu Ngôn tốt bụng, chị và anh rể cưng hẹn một lát sẽ “tám” điện thoại, cầu van em đó!” Nói xong, cô đem khay phóng tới trên tay Lâm Ngôn, chạy như một làn khói.

Lúc Lâm Ngôn trở lại trước mặt Tô Tử Long, không biết anh nói cái gì, lại làm cho Ngô tiểu thư cười ngọt ngào giống như mật.

Lâm Ngôn trước tiên đem trà hoa quả bưng cho Ngô tiểu thư, rồi hướng Tô Tử Long nói: “Tô tiên sinh, cà phê của anh.” Tô Tử Long căn bản không có nhìn cậu.

Lâm Ngôn bưng cà phê cho Tô Tử Long, đột nhiên cảm thấy có chút say sẩm, vừa sẩy tay, cà phê hướng Tô Tử Long ném tới, lập tức Lâm Ngôn lấy lại tinh thần, không kịp đẩy ra Tô Tử Long, dùng thân thể của mình đi thay anh ngăn cản.

Lại bị Tô Tử Long đẩy ra, té trên mặt đất, cùng một thời gian, nghe được Ngô tiểu thư kêu lên: “Tử Long, anh không sao chứ?”

Anh bảo vệ cậu.

Cậu lại hại anh bị thương.

Lâm Ngôn đứng lên phủi cát đất trên người, cà phê đã không còn nóng hổi nữa, còn có Ngô tiểu thư chiếu cố anh ấy, chính mình ở lại đó cũng là dư thừa.

Nếu như chứng kiến thương thế của anh, chứng kiến vẻ mặt thất vọng của anh, vì chán ghét mà vứt bỏ cậu, cậu chắc chắn mình sẽ sụp đổ, không biết chạy bao lâu, đợi lúc ngừng lại, Lâm Ngôn đã đứng ở bờ biển.

Tối nay có sương mù, nhìn không thấy sao sáng đầy trời, bờ biển không có một người.

Tim đập còn không có bình phục, liền nghe thấy có người gấp gáp chạy tới.

“Lâm —— Ngôn ——” là thanh âm của Tô Tử Long.

Lâm Ngôn đem mình cuộn thành một đoàn, hi vọng anh tìm không thấy.

“Lâm Ngôn, cậu có bị thương không?” Tiếng Tô Tử Long gần tại bên tai, bờ biển chỉ có một mình cậu, làm sao có thể tìm không thấy.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, trở về tôi sẽ từ chức ngay.” Không thể ở lại được nữa, cậu chịu không được có một ngày Tô Tử Long thật sự đối với cậu nói: “Tôi chán ghét cậu, cậu đi đi.”

“Cậu té có bị thương không?”

“Tôi chịu không nổi nữa rồi.”

Hai người nói căn bản không cùng một vấn đề, Tô Tử Long nâng đầu Lâm Ngôn lên: “Cậu nhìn tôi rồi trả lời, có bị thương không?”

Trong mắt có chất lỏng chảy ra, Lâm Ngôn liều mạng lấy tay lau đi, cậu không muốn cho Tô Tử Long chứng kiến bộ dạng bây giờ của mình, như một thằng con trai mít ướt.

Không có cười nhạo, chỉ có thanh âm lo lắng: “Đừng khóc! Nói cho tôi biết ở đâu bị thương!”

Một câu “Đừng khóc!”, đem tất cả kiên trì của Lâm Ngôn đều đập tan rồi, cậu bổ nhào vào trong ngực Tô Tử Long, ôm chặt lấy, một lần cuối cùng, khiến cho cậu phóng túng một chút đi!

Hai người đều không nói chuyện.

Chỉ có gió biển theo bên tai gào thét mà qua.

Nửa ngày. Lâm Ngôn bình tĩnh trở lại, rời khỏi vòng tay ôm ấp của Tô Tử Long, quay đầu:

“Ngày mai sau khi trở về, tôi sẽ thu dọn đồ đạc rời khỏi.” Cam đoan sẽ không dây dưa dài dòng. Nói xong câu đó, hốc mắt lại bắt đầu nóng lên.

“Tại sao phải đi?”

Lâm Ngôn định trả lời, lại bị liên tiếp vấn đề cắt ngang:

“Vì sao giúp tôi ngăn cản cả phê?”

“Vì sao rõ ràng là đưa cơm cho tôi lại nói là cho đứa bé?”

“Vì sao chưa ăn cơm lại nói dối?”

“Vì sao lại khóc?”

Quả nhiên, anh đều biết cả rồi.

Trách không được, bị chán ghét đến thế.

Lâm Ngôn muốn xin lỗi, muốn nói tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, hé miệng, lại không phát ra được thanh âm nào, chất lỏng mặn chát chảy vào trong miệng.

Đột nhiên, cậu cảm thấy đôi cánh tay từ phía sau lưng gắt gao mà ôm lấy chính mình: “Thật xin lỗi! Anh nhin không được tự mình đa tình rồi!” Cười khổ một tiếng: “Tại sao phải đi? Anh ép mình rời xa em, vẫn là bị em phát hiện sao? Anh không muốn bắt buộc em!” Đêm đó say rượu, là chất xúc tác, có lẽ đã sớm có cảm giác, chỉ là một mực không có cơ hội bạo phát đi ra, đêm đó, chứng kiến Lâm Ngôn trong khuỷu tay, Tô Tử Long biết rõ, xong rồi, xong hết rồi, vụn kiếp bắt phục rồi.

“Anh thích em!” Tô Tử Long thanh âm run rẩy, đôi mắt vấn đề khó đến mấy anh đều chưa sợ qua, giờ khác này, anh lại thấy khủng hoảng: “Em nguyện ý cho anh một cơ hội không? Nếu như... Nếu như em không muốn, thì cứ đi thẳng về phía trước, đừng quay đầu. Đây không phải lỗi của em, em không nên từ chức, em có thể đi những ngành khác làm việc, anh tuyệt đối không đi quấy rầy em.”

Tô Tử Long buông ra hai tay, chờ đi đến thiên đường hoặc là địa ngục.

Lâm Ngôn đi về phía trước vài bước, Tô Tử Long đã trông thấy cửa địa ngục.

Lâm Ngôn quay đầu trở lại, xông vào trong ngực anh, đau đớn khóc lên.

“Đừng khóc! Đừng khóc! Dù là anh không tốt, anh sẽ không bắt buộc em, cũng sẽ không trách em.”

“Em không muốn anh bị cà phê làm phỏng.” Lâm Ngôn tại trong ngực Tô Tử Long buồn bực, ghen ngào khóc.

Cho nên mới giúp anh ngăn cản cà phê.

“Em không muốn anh bị đói bụng, cũng không muốn anh bị mẹ oán trách.”

Cho nên đưa cơm cho anh lại nói là đem cho đứa nhỏ.

Em không muốn anh lo lắng, cũng không muốn bị anh phát giác tâm ý, cho nên lừa anh nói đã ăn cơm xong, những lời này, Lâm Ngôn để ở trong lòng không có nói ra. Tô Tử Long có thể nào không nhận được!

Cho rằng đã đến địa ngục! Lại được thiên sứ cứu tiến vào thiên đường, không phải tự mình đa tình, không có đoán sai, mừng như điên ah mừng như điên! Nhưng không thể lập tức vào cửa, bởi vì thiên sứ còn đang tức giận——

“Vì sao trốn tránh em?”

“Bởi vì sợ khống chế không nổi, làm ra sự tình em không thích.” (nhưng thật ra là sợ thú tính đại phát) đã từng tuổi này, lại đối với tiểu nam sinh khát vọng đến nổi điên.

“Vì sao gạt em giữa trưa, buổi tối có ước hẹn, không hề ăn cơm em làm, em làm cơm rất khó ăn sao?”

” Cơm em làm là trên thế giới vị ngon nhất đấy! (chân chó vạn tuế!) không ăn là không muốn em vất vả, em ngày đó vì đưa cơm cho anh đều không có ăn cơm chiều!”

“Thế còn cơm trưa thì sao?”

“(đổ mồ hôi, thiên sứ thật đúng là khó đối phó) Bởi vì không dám đối mặt với em, cho nên trốn đi ra ngoài. (vẫn còn sợ thú tính đại phát)”

“Ngày đó, ngày đó, em mơ thấy anh... Em...” Bóng đêm quá mờ, nhìn không rõ sắc mặt thiên sứ, dường như đỏ lên. Thiên sứ thay đổi vấn đề: “Anh thích Ngô tiểu thư sao?”

“Thích? (không muốn chết sao?) Làm sao có thể? Cô ấy là vợ của bạn anh.”

“Anh nói cái gì, cô ta cười vui vẻ như vậy?” Thiên sứ ghen tị.

“Lúc nào?”

“Vừa rồi.” Nhớ kỹ thật rõ ràng.

“Anh nói chồng cô ấy rất tuyệt.”

“Ngày hôm qua anh thấy em vì sao lại nhú mày?”

“Bởi vì em đang trốn tránh anh, anh nghĩ đến em không muốn nhìn thấy anh!” Tô Tử Long có bao nhiêu mồ hôi đều toát ra, thiên sứ thật đúng là thích mang thù.

“Còn không phải bởi vì anh trốn tránh em trước! Còn...” Miệng bị ngăn chặn, thiên sứ không cách nào tiếp tục đưa ra khống tội, nếu lại hỏi tiếp, Tô Tử Long sẽ chống đỡ không được rồi, không bằng, cùng nhau lên thiên đường a!

Lâm Ngôn nhắm mắt lại, cậu hạnh phúc muốn lập tức chết mất!

Hôn rất lâu rất lâu rất lâu rất lâu.

Hôn đến đầu óc của cậu tan thành hồ dán.

Hôn đến hai chân của cậu nhuyễn thành bông.

Hôn đến cậu nửa ngất đi, hoàn toàn không biết mình là như thế nào trở lại gian phòng.

Cực lớn tiếng đóng cửa, thoáng lòi trở lại một chút thần trí của cậu, cậu nhìn thấy tấm bản đồ Địa Trung Hải, biết mình được ôm đến trên giường.

Nụ hôn làm cho người ta hít thở không thông lại xông tới, môi ngậm lấy môi, đầu lưỡi dây dưa đầu lưỡi, ngón tay quyến luyến ngón tay, thân thể bao lấy thân thể, Lâm Ngôn không còn chút lý trí nào.

Toàn thân nóng bỏng như là phát sốt cao, đau đớn lại cực hạn vui sướng, hạnh phúc rơi lệ, cậu lại trở thành thằng con trai mít ướt, cùng người mình yêu dấu nhất, cùng nhau lên đỉnh, đầy trời hoa lửa!

Được một mực ôm ấp trong lồng ngực ấm áp mà rộng lớn, Lâm Ngôn hạnh phúc, sung sướng, thỏa mãn, nặng nề mà thiếp đi.

7. Chương 7

“Tiểu Ngôn, mẹ bảo con mua hành tây, sao con lại mua tỏi hả?” Bác gái đỡ khóc đỡ cười, nhìn con trai.

Hơn một tuần lễ rồi, Lâm Ngôn một mực tăng ca, hôm nay thật vất vả bởi vì lão bản đi Hồng Kông công tác, cho hai ngày nghỉ, bác gái quyết định làm món sủi trường hành tây nấu cá hoa vàng, thịt kho mật ong để cho cả nhà ăn ngon lành một bữa.

“Hả?” Lâm Ngôn chuẩn bị xuống lầu mua lại.

Bác gái ngăn lại con trai: “Đừng đi nữa, đổi món ăn là được rồi, con xào rau trước đi, mẹ sẽ thái thịt để kho.”

Mười lăm phút sau, Tiểu Nguyệt vào phòng bếp uống nước.

“Anh.”

Một phút đồng hồ sau.

“Anh!”

30 giây sau.

“ANH!!!”

Như tiếng sấm rền, không chỉ tìm được anh trai tròng to mắt mà chú ý, ngay cả ba mẹ đều liên tục không ngừng ở bên ngoài hỏi làm sao vậy làm sao vậy, cho rằng Lâm Ngôn đã xảy ra chuyện.

Trước hướng ba mẹ báo cáo trong phòng bếp hết thấy bình an, lại quay đầu như tên trộm mà nhìn anh trai: “Anh muốn ăn sủi khoai tây ah, làm gì đối với nó chảy nước miếng?”

Lâm Ngôn thò tay đi lau, chung quanh miệng sạch sẽ khô ráo, là Tiểu Nguyệt đang trêu ghẹo cậu.

Không để ý tới vẻ mặt cười xấu xa của em gái, Lâm Ngôn cúi đầu gọt khoai tây.

“Anh, có phải anh đã cua được đậu đỏ khoai lang rồi hay không?”

Cái gì mà đậu đỏ khoai lang! Tiểu Nguyệt thật là thích đặt tên lung tung.

“Anh không nói lời nào là em coi như anh chấp nhận!” Tiểu Nguyệt mang một cái ghế đến trước mặt Lâm Ngôn, bày ra tư thế nói chuyện.

“Anh, từ ngày anh đi nghỉ ngơi ở bờ biển về thì luôn về nhà sau 10 giờ, còn có 3 ngày đều ngủ ở công ty.” Tiểu Nguyệt đếm đếm đầu ngón tay tính toán.

“Trợ lý có bận rộn như vậy sao? Hay là có người nào đó lấy danh nghĩa tăng ca để hẹn hò với nhau? Sau đó trực tiếp tá túc lại trong nhà mỹ nhân?”

Không có người, cũng không ảnh hưởng Tiểu Nguyệt hào hứng, cô bé tiếp tục cười hi hi:

“Anh hôm nay không phải tinh thần hoảng hốt, mà là cười rất ư là xấu xa đấy! Trên mặt của anh rõ ràng viết, dừng —— xa —— anh! Anh đang kìm lòng không được, xuân tình nhộn nhạo mà nhớ thương người yêu dấu của anh!! Hắc hắc, anh xấu hổ cái gì?”

“Anh à, anh chỉ cần trả lời vấn đề này, em cam đoan không hề quấy rối anh nữa!”

Người nào đó đem mặt chôn trong chậu khoai tây rốt cục ngẩng đầu, mắt nhìn em gái.

“Anh!” Tiểu Nguyệt bỗng trở nên nghiêm túc: “Hai người đã xxoo đi! Anh còn là xử nam không?”

Ah!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Đem em gái đẩy ra phòng bếp, khoá cửa lại, không để ý tới cô bé ở ngoài cửa dùng tiếng cười quái dị, hô hô như muốn nói “Em đã đoán đúng a!” Vì sao Tiểu Nguyệt đoán chính xác như vậy, chẳng lẽ trên mặt mình khắc chữ sao?!

Thật vất vả bị em gái nhìn thấu hết thấy cùng cười xấu xa trêu chọc, không biết mùi vị ăn xong một bữa cơm.

Thu dọn gọn gàng, Lâm Ngôn ra cửa, cậu đã sớm có ý định, muốn đi mua vài thứ.

Tiểu Nguyệt lại muốn đi theo, khiến cho Lâm Ngôn đau đầu không thôi, từ ngày đầu tiên có nhiều thêm cô em gái này, Lâm gia có quy định bất thành văn: anh trai phải thương em gái vô điều kiện, bị em gái ngược đãi khi dễ trêu chọc không được phản kháng.

“Anh, em cam đoan không quấy rầy cuộc hẹn của anh, chỉ trốn ở một góc vụng trộm nhìn chút thôi!” Tiểu Nguyệt kéo cánh tay Lâm Ngôn: “Em thật sự là hiếu kỳ ah, đến tột cùng là đại mỹ nhân như thế nào, có thể đem anh trai bằng thanh ngọc khiết của em làm cho mê muội đầu óc, mất tâm lại thất thân?! Anh —— mặt anh lại đỏ á!”

Nửa giờ sau.

Tiểu Nguyệt tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, anh trai cô căn bản không phải đi hẹn hò, mà là trời rất nóng chạy đi chọn sợi len.

Bởi vì chữa bệnh cho em trai, trong nhà một đoạn thời gian dài rất nghèo.

Lúc đó, mẹ cũng không biết từ chỗ nào kiếm trở về rất nhiều áo len cũ, giặt sạch sẽ, tháo rời rồi cùng anh trai đan thành áo mới cho cả nhà mặc, cô bé nhớ rõ, anh trai đan thành hình mấy con bướm nhìn rất đẹp, thường có bạn học hỏi cô là mua ở đâu, làm cho cô kiêu ngạo vô cùng.

Về sau, được Tô lão phu nhân viện trợ, trong nhà điều kiện tốt hơn, mẹ cùng anh trai không còn đan áo len nữa...

Tuy nói trong Thương Thành thời tiết có hơi lạnh, nhưng bọn họ lại đang đi lúc mặt trời đứng bóng!

Anh trai đối với cô luôn luôn rất nuông chiều, bình thường nếu mang cô theo chắc chắn sẽ đi xe, hôm nay tám phần là trả thù cô đây mà, hại cô thiếu chút nữa bị phơi nắng bất tỉnh.

Anh trai ah anh trai, hiện tại ai còn tự mình đan áo len chứ?

Thật sự là cổ lỗ xỉ mà, lại muốn đan áo len tặng cho đậu đỗ khoai lang bày tỏ tình yêu.

Nhìn anh trai chọn sợi len với giá cả mà xem..., cho mình, ảnh mới không nở!

Nhìn anh lựa chọn chăm chú như vậy, Tiểu Nguyệt thật sự không đành lòng giội nước lã.

Thời khắc mấu chốt, cô bé vẫn tỏ ra là cô em gái yêu quý anh trai:

“Chị ấy đen hay là trắng? Em giúp anh chọn, em có con mắt thẩm mỹ lắm đó nghe!”

“Màu rậm nắng.”

“Thì phải là màu hạt dẻ, vậy thì màu đỏ, màu vàng hơi đỏ, xanh ngọc là hợp nhất đấy nhé! Con gái mà mặc vào là đẹp đến mê chết người, nhưng anh nè, anh cho chị ấy ăn mặc đẹp như vậy, không sợ bị người khác cướp đi à? —— Anh, sao anh lại chọn màu xám ah, màu xám con trai mặc mới dễ nhìn! Chẳng lẽ?”

Lâm Ngôn giật mình, Tiểu Nguyệt nếu như biết rõ người cậu yêu chính là đàn ông sẽ nói như thế nào?

“Anh là tặng cho ba của chị ấy?” Anh trai quả nhiên có nước cờ cao tay.

“Anh, em thật phục anh rồi!” Tiểu Nguyệt xoa xoa huyệt Thái Dương, chẳng qua cô chỉ là đối với anh trai quá mức quan tâm hơn nữa có nhiều một chút lòng hiếu kỳ, muốn biết mặt người con gái kia, ông trời cũng không cần phải trừng phạt cô như vậy ah!

Đầu tiên là bị phơi nắng suốt 30 phút, sau đó lại bị phạt đứng 40 phút, anh trai mới từ trong cái đồng len trắng, xanh, vàng, đỏ... lấy ra màu sắc hài lòng.

Chân của cô đều tê liệt hết rồi, anh lại một chút cũng không mệt mỏi, còn cười vô cùng thoả mãn giống như nhặt được vàng vậy.

“Anh, làm ơn đi, anh cười như vậy làm toàn thân em nổi da gà hết trơn rồi nè! Anh đối với chị ấy thật tốt quá a? Anh, đừng nói là em không cảnh cáo anh nhé, tốt nhất nên kiềm chế một chút, nếu không sẽ bị dắt mũi đó, cả đời đều trở mình không được!” Nhìn đại tình si không có một chút thanh tỉnh, Tiểu Nguyệt thở dài:

“Anh, em cảm thấy anh yêu quá nhiều, lún quá sâu rồi! Rất nhiều đứa bạn em cũng đang yêu, nhưng chưa thấy ai giống như anh vậy, một hồi thất hồn lạc phách, một hồi thì cười một mình giống như điên ấy! Anh à, em biết anh là người rất chung tình, yêu ai rồi sẽ một lòng một dạ, nhưng còn đối phương chưa chắc cũng có thể cả đời không thay đổi? Đừng quá lún sâu vào...” Để tránh, không còn đường lui.

Lâm Ngôn nhìn em gái cười cười, không phải cậu không sợ, cũng không phải không tham lam, cậu khát vọng suốt đời suốt kiếp được sống cùng Tô Tử Long!

Nhưng, như cậu đã từng nói qua, chỉ cần có thể cùng Tô Tử Long, dù chỉ một ngày thôi, cậu nguyện ý trả giá hết cả!

Nếu như ông trời thật sự muốn dùng trừng phạt nào đó dành cho cậu, cậu sẵn sàng đón nhận.

Về đến nhà, trời đã tối rồi, Lâm Ngôn bận rộn làm cơm tối, lại không đói bụng, không muốn người nhà lo lắng, miễn cưỡng mà ăn một chút.

Sau đó trốn vào trong phòng ngăn người, không biết đã qua bao lâu, bị một hồi chuông điện thoại làm bừng tỉnh, mới phát hiện trong phòng đen kịt một mảnh, quên bật đèn rồi.

Trong lúc mơ hồ, hình như nghe thấy ba chữ “Tô tiên sinh”, xông ra khỏi phòng, bác gái đã cúp điện thoại:

“Còn tưởng rằng con ngủ rồi, là điện thoại của Tô tiên sinh, mẹ nói con đã ngủ, cậu ấy nói không cần đánh thức con, chỉ là báo cho con biết một tiếng, cậu ấy sớm trở về rồi, bảo con ngày mai cứ theo lẽ thường đi làm.”

Lâm Ngôn vừa trở về phòng thay quần áo vừa nói với bác gái:

“Mẹ, con phải đi công ty một chuyến, buổi tối hôm nay không trở lại.”

“Gần mười giờ rồi, sáng mai chẳng phải đã đi làm rồi sao, có việc gì mà phải làm gấp trong hôm nay vậy?”

“Ngày mai sẽ không còn kịp rồi!” Nói xong câu đó, Lâm Ngôn chạy ra cửa.

“Cẩn thận một chút, đừng nóng vội! Đến công ty nhớ gọi điện thoại về nhà đấy!” Bác gái hô to sau lưng Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn từ phía xa “vâng” một tiếng, cũng không đợi thang máy, vội vã chạy xuống cầu thang.

Đứng ở cửa ra vào tầng lầu, bị gió đêm thổi qua, Lâm Ngôn thanh tỉnh chút, cứ như vậy đột ngột mà chạy đến, anh ấy có muốn gặp mình không nhỉ?

Ảnh vất vả một ngày, chắc là rất mệt?

Có thể ảnh về nhà rồi cũng nên, không nhất định ở trong công ty ah!

Nhưng mà, đã 22 tiếng đồng hồ không gặp mặt rồi, cậu thật sự rất muốn rất muốn nhìn anh một cái, chỉ liếc mắt một cái là tốt rồi!

Lâm Ngôn quyết định chạy tới liếc mắt nhìn lên anh một cái, tuyệt đối không quấy rầy anh, rồi lại lén chạy trở về.

Đi chưa được hai bước.

Lâm Ngôn ngây dại.

Trong xã khu, nơi có thể trông thấy cửa sổ phòng cậu đang đậu một chiếc xe BMW màu xanh da trời.

Tô Tử Long mặc một thân âu phục, tựa vào trước cửa xe.

Đã 22 tiếng đồng hồ rồi, anh chỉ thăm nghĩ liếc mắt nhìn honey một chút mà thôi, liếc mắt một cái là tốt rồi!

Trở lại công ty không kịp thay quần áo, liền lái xe chạy đi ra ngoài.

Đáng tiếc, cửa sổ tối như mực, gọi điện thoại, honey đã đi ngủ.

Đi đến mặt đối mặt, hai người, ai cũng không nói chuyện.

Ngóng nhìn, thật sâu ôm.

Sau đó kích động điên cuồng mà hôn môi, liều lĩnh!

Đây là xã khu của Lâm gia, tùy thời có thể bị phát hiện, lửa tình cháy bỏng nhưng Tô Tử Long vẫn sót lại một chút lý trí.

Một tay anh ôm lấy Lâm Ngôn mặt đỏ hồng, môi đỏ hồng, phỏng chừng toàn thân đều đỏ, mở cửa xe, hạ xuống ghế ngồi, lôi kéo người yêu cùng nhau nằm xuống, đóng cửa lại, buông rèm, mở ra hơi lạnh, bịt kín thiên địa, xuân ý đậm đặc, ai dám tới quấy rầy?

Chờ không được trở lại công ty rồi, bọn họ quần quít, cọ sát, ngậm cắn để mong xoa dịu đoàn lửa nóng đang bốc cháy trong lòng!

8. Chương 8

Không gian trong BMW đối với người điều khiển mà nói đã đầy đủ rộng rãi, nhưng, đối với hai người vội vã triền miên thật sự mà nói là quá chật chội rồi.

Càng hôn càng cảm thấy không gian nhỏ hẹp, Tô Tử Long muốn cho người yêu nằm trên người anh, nhưng như vậy một khi kích động lên, rất dễ dàng đụng vào đầu, không thể làm gì khác hơn là để cho người yêu nằm ở trên ghế lái phụ, lướt qua chính giữa ngăn cách, anh từ trên ghế lái nghiêng người, khát khao mà hôn người yêu ——

Vàng trán, đôi mắt, hai má, chiếc mũi, và đôi môi đã bị mút đến đỏ bừng lúc ngoài xe.

Honey rất phối hợp, bờ môi mở ra, mời gọi đầu lưỡi của anh xông vào không kiêng nể gì cả, cho đến khi tiếng rên rỉ khó nhịn truyền tới, “Ừm... Ừm...”, honey chịu không nổi rồi.

Bản thân anh cũng cứng rắn đến đau đớn, hận không thể lập tức xông đi vào công thành chiếm đất!

Chuyển chỗ “tấn công”, ngậm lấy vành tai trái rủ xuống, nhẹ nhàng mà mút, cảm thấy người yêu từng đợt run rẩy, bàn tay không thành thật mà lướt qua hầu kết, từ cổ áo tiến vào, mơn trớn nách, ngực, tại trên đầu vú lưu luyến không đi, vừa vờn về lại niết, người yêu run rẩy lợi hại hơn, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn, Tô Tử Long cũng bắt đầu thở dồn dập...

Ngậm ah ngậm, đột nhiên, anh dùng sức mà mút một cái dưới vành tai tròn, thoả mãn mà thấy người yêu không tự giác thẳng lưng, mới nới lỏng miệng, lại trượt môi đi, từ đôi môi đỏ mọng uốn lượn mà xuống.

Mút lấy hầu kết người yêu, ngón tay thô vân vê vành tai ở bên phải tịch mạch chưa được ngậm qua.

Trong xe tràn ngập rên rỉ thở dốc, một tiếng lại nặng nề hơn một tiếng, dâm mĩ mà kiều diễm.

Hai tay honey vươn ra, gắt gao ôm lấy đầu Tô Tử Long, nặng nề mà đè xuống, đáy lòng, cơ thể hư không khó nhịn, kêu gào muốn anh lấp càng thêm đầy!

...

Cởi áo honey ra, bờ môi hung hăng mà yêu thương lấy đầu vú!

Một tay sờ đến môi honey, ngón tay dò xét đi vào, lập tức bị ngậm lấy, gặm cắn không ngớt, liếm mút không ngừng.

Tay kia lực lợi đến khoá quần, cởi bỏ, kéo xuống đồ lót, phân thân honey lập tức thẳng tắp mà vọt ra, bàn tay lớn chụp lấy, cao thấp di chuyển, cũng xoa nắn lấy quả cầu bằng ngọc.

Hoeny phát ra thanh âm giống như thút thít nỉ non, giãy dụa, làm hại Tô Tử Long thiếu chút nữa phá tan quần tây, trực tiếp tước vũ khí.

Ngón tay rút đi ra, hai tay chống đỡ honey dờ lên trên, đầu cúi thấp hơn, ngậm lấy phân thân, đầu lưỡi đảo qua lỗ nhỏ, quần lấy đỉnh ——

“Ô... A... Ừm... A...” Honey đến cực hạn rồi!

Một tay rút trở về, giữ được quả cầu bằng ngọc, vuốt xoa, môi tạm thời buông tha phân thân, mút vào quả cầu bằng ngọc, khẽ hấp!

“Ah! ——” ái dịch phun trào, hoeny cả người mê loạn rồi, thân thể nóng hôi hổi đây này!

Tô Tử Long cắn răng, thở sâu, cố gắng bình phục chính mình.

Anh rút ra khăn tay, giúp người yêu chìm vào hôn mê không có khí lực lau sạch sẽ, mặc quần áo tử tế, chỉnh lại ghế dựa ở giữa, nịt chặt dây an toàn.

Trong xe còn mở máy lạnh, anh lại đau nhức đầu đầy mồ hôi, nơi ấy đã cứng rắn như sắt.

Nhưng anh không thể giải phóng, bởi vì anh đã tìm khắp nơi trong xe, không thấy thứ gì có thể bôi trơn, anh không muốn người yêu bị thương, một chút cũng không được, nên chỉ có thể uỷ khuất chính mình.

Lâm Ngôn tỉnh táo lại, sau khi phóng thích có cảm giác lưỡi biếng, không muốn nhúc nhích, không cùng người yêu chính thức hợp làm một thể, sâu trong tâm linh cũng không có được hoàn toàn thoả mãn, vẫn như cũ thật sâu mà khát vọng!

Quay đầu nhìn người đàn ông mình yêu mến——

Anh đang hết sức chăm chú lái xe, không biết vì sao lại cau mày, mồ hôi từ trán nhỏ giọt xuống.

Lâm Ngôn vươn tay, mơn trớn trán của anh, không muốn thấy anh nhíu mày, không muốn thấy anh không vui!

“Em yêu... Đừng... Đụng anh...!”

Thanh âm Tô Tử Long khàn khàn dọa Lâm Ngôn nhảy dựng.

Lơ đãng, chứng kiến giữa hai chân anh hở ra, Lâm Ngôn liền hiểu rõ, mắt hâm nóng, yết hầu khô khốc, nói không ra lời.

Xe chạy như bay tiến ga ra tầng ngầm.

Bàn tay to lớn một mực nắm chặt bàn tay nhỏ bé, đi vào thang máy tư nhân, thẳng đến tầng cao nhất.

Không chờ cửa thang máy khép lại, Lâm Ngôn liền ôm lấy cổ Tô Tử Long, kiễng chân, thô lỗ mà cắn nuốt lấy môi anh, như muốn đem chính mình hoà tan vào trong cơ thể anh, rõ ràng là hạnh phúc đến không chịu nổi, nhưng trái tim lại cảm thấy đau đớn như bị ai bóp chặt——

Không nên yêu thương em như vậy! Nếu không, em sẽ quần lấy anh, tương lai anh muốn đi, em sẽ không để cho anh tự do!

Quần áo cởi từ cửa phòng chủ tịch trải dài đến phòng ngủ trên giường, lúc đang hùng hực khí thế, điện thoại nơi đầu giường vang lên, tiếng chuông liên tục không ngừng.

Lâm Ngôn đột nhiên nhớ tới đã quên gọi điện thoại báo bình an, có thể là trong nhà:

“... Nghe... Điện thoại... Ừm...” Bên dùi đang bị hao sắc liếm hôn, cho dù là ai cũng không cách nào đem lời nói cho rõ ràng.

Người đàn ông nào vào lúc này mà bị làm phiền cũng sẽ rất bực mình, Tô Tử Long nóng mặt cầm lấy điện thoại:

“Này ——!”

Điện thoại bên kia sắp trở thành pháo hồi!

Không may, điện thoại bên kia là bà Lâm.

Tô Tử Long một bụng thuốc nổ không có chỗ phóng, nhưng làm sao dám đối với mẹ “vợ” nổi giận ah!

Chỉ có thể ở trong bụng tự cháy, thống khổ!

Bác gái vốn là người có tuổi, nên khó tránh khỏi có chút dài dòng.

Bà đối với cháu trai của đại ân nhân, con trai của ông chủ, trong nội tâm không biết có bao nhiêu thiên vị, chỉ nghe qua thanh âm, tán gẫu qua một lần, thì chắc chắn cho rằng đại thiếu gia Tô gia là một thanh niên tốt, ôn hoà!

Một thanh niên lễ phép đường ấy, đột nhiên trở nên xẵng giọng như vậy, bác gái tự nhiên là quan tâm, thăm hỏi, con nhà mình hôm nay cứ hồ đồ ngớ ngẩn, vạn nhất là nó gây rắc rối đem công việc làm hư sẽ không tốt.

(... Tô tiên sinh, tiểu Ngôn làm việc có tốt không? Nếu nó làm gì không tốt, cậu cứ việc trách phạt nó!)

“Cậu ấy làm rất khá!” Quả thật là làm rất tốt! Tô Tử Long thở gấp, vội vàng che microphone, tiểu yêu tinh của anh, thừa dịp anh nói chuyện điện thoại, ngậm lấy cửa anh, mắt tròn chớp chớp nhìn anh như người vô tội, sức chịu đựng trong anh vốn còn thừa không nhiều lắm, hiện tại gần như sụp đổ tan tành, không còn sót lại chút gì.

Lâm Ngôn cầm chặt vật cực lớn của Tô Tử Long, đầu lưỡi bận rộn không ngừng, học chiêu số mà anh từng đối với chính mình làm qua, thè lưỡi ra liếm ngậm mút vào, còn dùng ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn Tô Tử Long.

Bình thường, chỉ cần anh tùy tiện xuất một chiêu trong số đó, chính mình đã lên đỉnh rồi!

Tại sao, tại sao?

Anh còn có thể nói chuyện điện thoại bình thường?

Còn không có nổi điên?!

Còn không nhào lại đây?!!

Chính mình lại càng ngày càng khó chịu, càng ngày càng nóng!

Ô! Sắp đốt chết người rồi!

Rất cuộc, nghe được anh đang nói câu gì mà—— “Đang dạy tiểu Ngôn... Cúi xuống mà động thân... Tăng cường thể chất... Bác cũng giữ sức khoẻ... tạm biệt!...” Nói vừa xong quảng điện thoại xuống, lao đến, đem cậu áp dưới thân thể.

Ánh mắt của anh thật dũng mãnh (là thật khủng khiếp mới đúng, quả nhiên là tình nhân trong mắt biển Tây Thi), giống như dã báo muốn săn mồi (là sói hoang!).

“Ừm... Điện... thoại... chưa cúp máy.... Ừm...” anh đem thứ gì đó lạnh lạnh bôi vào chỗ đó, ah!

“Điện... thoại...” Miệng bị ngăn chặn, ngón tay duỗi ra rồi tiến đến! Ah —— quan tâm làm chi điện thoại sống hay chết —— ah!

Miệng bị buông ra, lỗ tai lại bị ngậm lấy, nhưng vẫn là chưa đủ, muốn anh tiến vào:

“Ah... Ah... Muốn... A... Muốn...”

“Cưng à, muốn cái gì?” Anh lại tiến thêm một ngón tay, một tay khác kéo qua tay của cậu, phóng tới bên cạnh môi, vươn đầu lưỡi liếm những vết chai sần bởi vì nhiều năm làm việc tay chân mà hình thành.

Anh đã từng nói qua, muốn đem tất cả vết chai sần này đều liếm cho biến mất, tuyệt không để chúng nó lại xuất hiện nữa.

Cả người khô nóng: “... Muốn... anh...” Bắt đầu uốn éo.

“Bé yêu, nói đúng, mới có thể cho em!” Giọng anh khàn khàn, phát ra tiếng cười đầy ý xấu.

Ồ! Anh quy định mỗi lần đều phải nói...

—— nói không nên lời —— bởi vì là lời thật tâm—— cho nên càng nói không nên lời —— ah —— ngực cũng bị cắn rồi, rất muốn, sắp điên rồi, hít một hơi, hô lên:

“Em vĩnh viễn yêu Long! Em muốn tiểu Long tiến vào!”

Nóng bỏng, vọt tiến vào —— ah! Cào vào lưng anh, cắn lấy vai anh, không chịu nổi!

Như đang trong biển lửa lúc chìm lúc nổi, không còn là chính mình!

Bị đánh trúng vào điểm mẫn cảm nhất kia, liền giống như sét đánh, toàn thân run rẩy đến muốn phóng thích, lại bị cầm chặt:

“Em yêu... Đợi... anh!”

Sắp —— chết —— sắp —— chết —— rồi!

Lại là một cú va chạm thật mạnh, ah! Bên trong không tự giác gắt gao co rút lại, “Bé yêu!” Một tiếng gầm nhẹ, nóng hổi nhiệt lưu xông vào trong cơ thể, kiêu ngạo bị buông ra, phun trào, trước mắt một mảnh mờ mịt, ngất đi...

Không biết qua bao lâu, khôi phục tri giác.

Cảm giác được ôn hòa nước chảy, ôn nhu ngón tay, nhẹ nhàng chậm chạp mà chà lau, chặn mềm mại, được ôm vào lồng ngực rộng lớn dễ ngủ, một cách gắt gao! Được hôn môi, nhẹ nhàng mơn trớn!

Không muốn mở mắt ra, nghĩ cứ như vậy mà ngủ, vẫn cứ thế mà ngủ!

Nhưng, vẫn phải tỉnh lại.

Ánh rạng đông buổi sớm mai xuyên thấu qua khe hở bên cạnh bức màn len lỏi vào phòng, Lâm Ngôn mở mắt ra, từ trong ôm ấp ấm áp ngẩng đầu, chậm rãi dùng ngón tay khe khẽ vuốt khuôn mặt đã khắc vào trái tim, sau đó đem tay giao triển với bàn tay to đang ôm eo mình, dùng đầu ngón út câu lấy đầu ngón út của anh——

Cả đời, cả đời, yêu nhau như vậy được không anh?

9. Chương 9

Nhưng, vẫn phải tỉnh lại.

Ánh rạng đông buổi sớm mai xuyên thấu qua khe hở bên cạnh bức màn len lõi vào phòng, Lâm Ngôn mở mắt ra, từ trong ôm ấp ấm áp ngẩng đầu, chậm rãi dùng ngón tay khe khẽ vuốt khuôn mặt đã khắc vào trái tim, sau đó đem tay giao triển với bàn tay to đang ôm eo mình, dùng đầu ngón út câu lấy đầu ngón út của anh—

Cả đời, cả đời, yêu nhau như vậy được không anh?

Cả đời.

Có bao nhiêu ngày?

Không có ai biết.

Ai cũng không biết cả đời dài bao nhiêu?

Ai cũng không biết tương lai sẽ phát sinh cái gì?

Nhưng mà đã bên nhau vượt qua gần bốn năm, bọn họ là yêu nhau.

Có bao nhiêu yêu nhau?

Lâm Ngôn nói: “Cho dù tất cả đại dương trên địa cầu này hợp lại, cũng không sâu đậm bằng tình yêu của chúng ta.”

Thật là một sự ví von lãng mạn ah, nhưng hết lần này tới lần khác có người không hiểu phong tình!

Tô Tử Long cắn lỗ tai Lâm Ngôn: “Cưng à, logic của em có vấn đề, nước biển cộng lại cùng độ sâu của nó không có quan hệ gì cả, em phải nói là, cho dù tất cả nước biển trên địa cầu cộng lại, cũng không nhiều bằng tình yêu của chúng ta.”

Lâm Ngôn bắt đầu thở dốc, có một bàn tay không đứng đắn đuổi đến trong vùng cấm địa làm xằng làm bậy, bĩu bĩu miệng: “Ừm... Anh... Khi dễ... em... Ừm...”

Lúc này đổi lại lỗ tai bên kia bị cắn: “Cưng à, tư duy lô-gích rất trọng yếu, nếu không tính toán rõ ràng, sẽ chịu nhiều thiệt thòi lắm đấy!”

Honey cong môi lên: “Nhưng... mà... môn số học... em thất bại... Ừm... Ah!” Vùng cấm tuyên cáo thất thủ.

Một cái xoay người, đem honey đặt ở dưới thân: “Cưng à, để anh dạy cho em, chúng ta thi lại nhất định đạt tiêu chuẩn!”

“Ừm... anh... xấu... xa... Ô...” Miệng bị ngăn chặn, kháng nghị thất bại, vùng cấm triệt để rơi vào tay giặc.

Thật sự là xuân quang vô hạn, mặc dù lúc chuyện này phát sinh, mùa xuân sớm đã trôi qua rồi, ngày mùa hè ánh nắng chói chang, hai người kỷ niệm một năm ngày yêu nhau, honey được nghỉ hè thương chuyên năm thứ hai.

Cách khai giảng năm thứ ba sau khi thi lại còn có hơn một tháng, honey thật sự là đáng thương.

Toán học thất bại, không phải chuyện Lâm Ngôn thống khổ nhất, thống khổ nhất chính là —

Ba Tô Tử Long năm đó vì trúng gió vào bệnh viện, mạng đã cứu được, may mắn không bị tê liệt, nhưng hành động không hề thuận tiện, phong lưu phóng khoáng cũng biến mất không thấy nữa, sau khi xuất viện, được phu nhân vẫn sống một mình tại Thụy Sĩ đưa về bên ấy chăm sóc điều dưỡng, Lâm Ngôn sợ Tô Tử Long khó chịu, mỗi ngày đều nghĩ như thế nào an ủi anh mới tốt, không ngờ Tô Tử Long lại nói: “Chuyện này đối với mẹ anh mới là tốt nhất, bà ấy rất cực có thể hoàn toàn có được cha anh rồi.”

Tô chủ tịch không có khả năng trở lại chức vị của ông, chú Tô Tử Long cũng đem “người chướng” đã bố trí toàn bộ rút về, chỉ là không chịu về lại công ty trợ giúp cháu trai, cũng không phải là đã hoàn toàn hết khúc mắc, chỉ là chán nản, không thích tranh giành, quyết định mang theo vợ con du lịch vòng quanh thế giới.

Con lớn nhất bị thương mà đi, con thứ hai bị tức giận mà đi, Tô lão phu nhân thoáng chốc già đi rất nhiều.

Tô Tử Long đang muốn khích lệ bà nội, đem chú gọi trở về, Tô gia lại nhận được tin nhị lão gia cùng phu nhân trên đường du lịch bị tai nạn giao thông, thương thế không nhẹ không nặng, cần tại bệnh viện địa phương ở lại một, hai tháng mới có thể khỏi hẳn.

Tô lão phu nhân vừa nghe đến quần gia báo cáo, chưa kịp nghe tỉ mỉ, liền ngắt đi rồi.

Bác sĩ nói, không nên lại để cho lão phu nhân chịu thêm kích thích nữa.

Tô Tử Long chưa từng có ý định giấu diếm chuyện mình và Lâm Ngôn với bà nội, anh luôn nghĩ, chỉ cần làm ra thành tích xuất sắc, sẽ đem chuyện này nói cho bà nội, hôm nay, anh không thể làm gì khác hơn là đem sự thật kéo dài thêm một thời gian.

Sau khi xác định bà nội không có việc gì, Tô Tử Long lại dốc sức liều mạng, ba đầu sáu tay lao vào công việc, anh không cho phép tương lai có người nói, người thấy Tô gia sở dĩ suy sụp, toàn bộ bởi vì thiếu gia nhà bọn họ yêu một người đàn ông, anh tuyệt không cho phép Lâm Ngôn bị thương tổn như vậy!

Tô Tử Long bận rộn, liền nhờ Lâm Ngôn vừa mới thi lại môn toán lúc nhàn rỗi giúp anh đi chăm sóc bà nội, anh cảm thấy chỉ cần cho Lâm Ngôn chút thời gian, bà nội nhất định sẽ thích cậu.

Tô lão phu nhân tuy giúp Lâm gia đại ân, nhưng mấy năm trước chỉ gặp Lâm Ngôn có một lần, trong lòng ngoại trừ nhớ rõ Lâm Ngôn là đứa bé giỏi giang, tuổi còn nhỏ đã biết giúp mẹ chia sẻ gánh nặng ra, lại không có ấn tượng gì.

Nhưng, gần hai ngày ở chung, Tô lão phu nhân đã rất thích tay nghề của Lâm Ngôn, đáy lòng quả thật yêu mến thằng bé ôn nhu hiếu thuận này.

Lão phu nhân buồn tẻ, mỗi ngày đều ngóng trông Lâm Ngôn đến cùng bà tâm sự, nói một chút về cháu trai mình, nói đến con thứ hai tại bên ngoài bị thương, lão phu nhân lại đỏ vành mắt, nhưng lại không chịu chú ý đến lý do làm con trai tức giận bỏ đi.

Nói đến cháu trai, lão phu nhân vui vẻ nhất, thần thái tươi tỉnh, trong ánh mắt tràn ngập kiêu ngạo, chỉ là oán giận, cháu trai sắp 29 tuổi rồi, ngay cả một bạn gái cũng không có, an bài tốt thân cận cũng bởi vì công việc bẽ bộn mà toàn bộ ngâm nước nóng, không biết lúc nào mới có thể ấm cháu chất, nghe nói mà Lâm Ngôn mồ hôi lạnh ứa ra, trên mặt vẫn phải vui vẻ mỉm cười.

Một lần, Tô lão phu nhân nói, cháu trai nếu chịu kết hôn, nhà gái chỉ cần thân gia trong sạch là tốt rồi, giàu hoặc nghèo cũng không sao, trò chuyện càng về sau, lão phu nhân buồn ngủ lờ lững kéo tay Lâm Ngôn nói: “Tiểu Ngôn, nếu cháu là con gái thì là tốt!”

Lập tức, Lâm Ngôn cảm thấy trong nội tâm vừa đau vừa khổ, mơ màng trở lại bên cạnh Tô Tử Long, buổi tối liền mơ thấy ác mộng, trong mộng bị ép buộc cùng Tô Tử Long tách ra, chỉ bởi vì chính mình không phải là con gái.

Bị Tô Tử Long lay tỉnh, mới biết trên mặt mình tràn đầy nước mắt, còn một mực vuốt ngực hô đau.

Tô Tử Long cầm khăn tay lau sạch sẽ nước mắt cho Lâm Ngôn, vừa vỗ về vừa vuốt ve, hôn lại hôn, chờ cậu bình tĩnh trở lại, mới hỏi: “Cưng à, em làm sao vậy?”

Lâm Ngôn nói dối là buổi sáng xem một quyển tiểu thuyết, kết cục quá bi thảm.

Ngày hôm sau, Tô Tử Long lên mạng tra ra tất cả phim điện ảnh hài kịch kinh điển, kịch truyền hình, phim hoạt hình, tên tiểu thuyết, toàn bộ mua về, ôm Lâm Ngôn cùng nhau xem, muốn Lâm Ngôn cam đoan về sau không được xem hay đọc bất cứ cái gì có kết thúc bi kịch, nếu không sẽ làm cho cậu một tuần lễ không xuống giường được, không đi học được luôn.

Lâm Ngôn dựa vào trong ngực Tô Tử Long, cười đáp ứng, không đợi Tô Tử Long lại nói thêm cái gì, Lâm Ngôn liền cọ xát lấy anh, cọ anh, hôn anh, lập tức lại triền miên!

Sau một hồi cuồng dã tình sự, Lâm Ngôn ghé vào trong ngực Tô Tử Long nhắm hai mắt lại, làm như đang ngủ.

Sau khi Tô Tử Long tắt đèn, không có phát hiện khoẻ mắt Lâm Ngôn trượt xuống nước mắt.

Sáng ngày thứ hai, Lâm Ngôn bắt đầu phát sốt, một mực nói mê sảng, cấp bách đưa đến bệnh viện truyền nước biển, Tô Tử Long canh giữ ở bên cạnh, nghe mê sảng, đã biết rõ nguyên nhân, làm lòng anh đau như cắt!

Ở bệnh viện một ngày rưỡi, Lâm Ngôn xuất viện.

Tô lão phu nhân cũng hoàn toàn bình phục, lúc này đúng là tháng mười cuối thu khí trời mát mẻ, Tô Tử Long quyết định tiến hành đi Châu Âu khảo sát bởi vì bà nội sinh bệnh mà đã trì hoãn lại, muốn Lâm Ngôn xin nghỉ, đi cùng anh.

Lên đường ngày đó, Tô Tử Long mặc áo len mà Lâm Ngôn tự tay đan cho anh.

Vì cái áo len này, bọn họ náo cho đến tận bây giờ mới thôi, một lần duy nhất không được tự nhiên ——

Thời gian bình thường, Lâm Ngôn thích nhất nép vào trong ngực Tô Tử Long cùng anh nói chuyện, từ trên thế giới mới phát sinh sự kiện trọng đại, đến tiểu Phi hôm nay so ngày hôm qua ăn nhiều hơn một quả táo, nói liên miên, nói hoài cũng nói không hết, mỗi lần Tô Tử Long đều phải dùng miệng đến chặn.

Chính là trong lúc nói liên miên dài dòng, vào một buổi tối không có ân ái, Lâm Ngôn nghe Tô Tử Long tiếng tim đập, mới kể cho anh nghe chuyện của mình lúc nhỏ, những tưởng cảm giác đã chai sạn, không vì những chuyện trước kia mà cảm thấy đau lòng, nhưng khi được Tô Tử Long đau lòng ôm một cái, sờ sờ, được Tô Tử Long ghé vào ngực, ôn nhu ở trên ngực trái thổi nhẹ, hôn hôn, liền chịu không nổi, biến thành mít ướt, tại trong ngực Tô Tử Long khóc nức nẹn ngào, những vết sẹo còn chưa lành một lần nữa bị vạch trần, máu độc chậm rãi chảy hết, rồi mới từ từ liền da lành thịt trong sự ấm áp chở che, từ nay về sau, thật sự thật sự không bao giờ sẽ vì những tổn thương cũ mà đau đớn nữa.

Hôm sau tỉnh lại, Tô Tử Long hôn Lâm Ngôn sưng đỏ mí mắt, trịnh trọng lập thành vài điều quy định, không có biện pháp, lão bản bệnh nghề nghiệp, thích nhất quy định đến quy định đi.

Từ một giây này bắt đầu:

Bất luận cái gì làm cho honey thương tâm, hết thấy đều phải vứt bỏ, đều “làm thịt” không có thương lượng!

Bất luận chuyện gì làm cho honey thương tâm, hết thấy ngưng hẳn, đoạn tuyệt không có lựa chọn!

Bất luận vào thời điểm nào, honey muốn khóc, muốn trút giận, muốn chà đạp, muốn ngược đãi, chỉ có thể tiến hành ở trong ngực ông xã!

Bất luận vào thời điểm nào, honey đều không được làm những việc bất lợi đối với chính mình!!! Nếu còn muốn làm, cho dù làm nũng, cũng vô dụng, tuyệt đối không cho chạm vào!

Bất luận vào thời điểm nào, honey đều không được không làm những việc có lợi đối với chính mình!!! Cho dù lại không muốn làm, lại chơi xấu, cũng vô dụng, phải làm đến cùng!

Nếu như honey trái với quy định, tùy theo tình tiết nặng nhẹ mà “bị ăn” hoặc không thể xuống giường làm hình thức xử phạt, số lần “bị ăn” cùng số lần không thể xuống giường căn cứ vào mức độ phạm sai lầm đến quyết định.

Lần này quy định tức thời có hiệu lực, phải tuyệt đối chấp hành nghiêm chỉnh, không được đối ý, hết thấy chống án kháng nghị đều bác bỏ, lần nữa chống án lập tức dùng “vũ lực” cấp bậc cao nhất trấn áp. Hình thức trấn áp, xin miễn thăm hỏi.

P. S. Hình thức xử phạt căn cứ mức độ phạm sai lầm tăng nhiều, thì tùy thời tăng thêm và đổi mới.

Kể độc tài đáng sợ đến cỡ nào, thế nhân cũng biết, Lâm Ngôn hết lần này tới lần khác học không nghe lời, còn muốn nhỏ rằng cộp.

Khi đó, Lâm Ngôn vừa mới bắt đầu nửa học kỳ thương chuyên năm thứ hai, mỗi ngày cậu đi đến trường, sau khi tan học đến công ty giúp đỡ Tô Tử Long xử lý chút việc vặt vãnh, sau đó cũng sẽ bị lưu lại suốt đêm “tăng ca”, một tháng nhiều nhất về nhà có ba ngày.

Ba ngày này bờ mông như hoả thiêu lại giống như tâm thần bất định, không phải đập phá chén đĩa thì là ngã nôi, làm cho bác gái nói thẳng: “Công việc bề bộn làm không hết cũng đừng trở về, làm cho tâm lý bất an, đi một chút đi, con trở lại làm việc đi a, trong nhà đã có mẹ lo rồi!”

Cả nhà chỉ có Tiểu Nguyệt không tin ngôn luận của mẹ, cô nàng kết luận anh trai nhất định là bị đậu đỗ khoai lang mê hoặc đến đầu óc choáng váng, mới có thể thay đổi lực phá hoại siêu cường.

Tiểu Nguyệt từng liên tục hai lần vụng trộm theo dõi anh trai, xác định anh một khi ra khỏi nhà, giống như có chuyện cấp tốc chạy về phía công ty, trên đường không ghé vào đâu, sau khi tiến vào cửa công ty sẽ không trở ra.

Nhưng chính cô nàng suýt nữa có thể thăm rồi, một lần trở về quá muộn, đi đêm trong ngõ hẻm bị chó hoang rượt, một lần trở về quá muộn, bỏ qua chuyến xe cuối, đi bộ một giờ mới đến nhà, luôn luôn tin tưởng thấp hươu bái Phật, Tiểu Nguyệt nghĩ, nhất định là ông trời cảm thấy cô gặp đậu đỗ khoai lang thời cơ còn chưa tới, từ đó về sau, cô cũng không dám theo dõi anh trai nữa, nhưng đáy lòng đối với đậu đỗ khoai lang rất hiếu kỳ, càng ngày càng nặng...!

Kể từ đó, Lâm Ngôn một tháng ba mươi ngày toàn bộ dính chặt vào bên cạnh Tô Tử Long, trái tim như đắm trong bình mật, cả ngày không ngừng mà toát ra bong bóng ngọt ngào, nhưng vẫn còn một chút nhỏ nhỏ tiếc nuối —— có một sự kiện đã sớm lên kế hoạch tốt lắm, nhưng khi bắt đầu tiến hành, chẳng phải dễ dàng.

Ngày 11 tháng 11, là sinh nhật 28 tuổi của Tô Tử Long, Lâm Ngôn muốn tự tay đan một áo len tặng cho anh, mỗi một mũi đan, mỗi một chi tiết nhỏ, đều là tâm ý của cậu, chỉ cần anh mặc vào cái áo len này, giống như tùy thời tùy chỗ đều đang được chính mình gặt gao ôm lấy.

10. Chương 10

Kể từ đó, Lâm Ngôn một tháng ba mươi ngày toàn bộ dính chặt vào bên cạnh Tô Tử Long, trái tim như đắm trong bình mật, cả ngày không ngừng mà toát ra bong bóng ngọt ngào, nhưng vẫn còn một chút nhỏ nhỏ tiếc nuối —— có một sự kiện đã sớm lên kế hoạch tốt lắm, nhưng khi bắt đầu tiến hành, chẳng phải dễ dàng.

Ngày 11 tháng 11, là sinh nhật 28 tuổi của Tô Tử Long, Lâm Ngôn muốn tự tay đan một áo len tặng cho anh, mỗi một mũi đan, mỗi một chi tiết nhỏ, đều là tâm ý của cậu, chỉ cần anh mặc vào cái áo len này, giống như tùy thời tùy chỗ đều đang được chính mình gặt gao ôm lấy.

Nghĩ thì tốt rồi, chỉ có điều là không có thời gian mà đan ah!

Ban ngày đến trường không có cách nào khác để đan, sau khi tan học trở lại công ty không thể đan.

Tuy nói lúc nghỉ trưa không ngắn, có thể đến sân thượng tìm một góc nhỏ đan thoải mái, nhưng mỗi buổi trưa vô luận có bận rộn như thế nào, Tô Tử Long đều dành thời gian đón Lâm Ngôn cùng đi ăn cơm, anh nói muốn đem Lâm Ngôn lúc nhỏ thiếu hụt dinh dưỡng đều bổ trở về, nếu thật sự không cách nào thoát thân, anh cũng sẽ làm cho nhà hàng mang cơm trưa do chính anh chọn món đưa tới trường học, khiến cho các học sinh đều hâm mộ Lâm Ngôn có một người cha tốt, bởi vì Lâm Ngôn mỗi lần đều nói cơm trưa là do ba nhờ nhà hàng đưa đến.

Trong hai tháng, thời gian Tô Tử Long không bên cạnh cậu cộng lại không đến một ngày rưỡi, bởi vậy, chẳng đến hết tháng 10, Lâm Ngôn mới đan được hai cái tay áo, một mảnh nhỏ trước ngực, cứ theo đà này, áo len làm sao có thể hoàn thành trước ngày 11 tháng 11 đây?!

Lâm Ngôn không muốn cho Tô Tử Long phát hiện, lại không nỡ rời anh về nhà đan!

Biện pháp duy nhất là đợi sau khi Tô Tử Long ngủ trốn đến phòng tắm đan, chờ lúc hừng đông, lại len lén nằm quay về trong lòng anh.

Lâm Ngôn giấc ngủ phẩm chất không tốt, sau khi ở cùng Tô Tử Long chưa từng mất ngủ qua, chỉ cần được Tô Tử Long ôm, ít nhất có thể ngủ hơn 4 giờ, nếu đêm đó từng kịch liệt mà triền miên, cơ hồ có thể một giấc ngủ tới hừng sáng.

Trong một tháng, có khoảng hai ngày rười đến ba ngày không có triền miên, Lâm Ngôn đan áo tốc độ rất nhanh, nắm chắc thời gian hai, ba ngày này suốt đêm không ngủ đan xong cái áo là không thành vấn đề.

Một ngày đầu tháng 11, Tô Tử Long vì chuẩn bị cho một hạng mục quan trọng, ban ngày bận rộn ngay cả thời gian uống nước đều không có, buổi tối anh ôm Lâm Ngôn hôn một chút, liền nằm ngủ, đợi nghe thấy rất nhỏ tiếng ngáy truyền ra, Lâm Ngôn mới lén lút xuống giường, sờ soạng đến phòng tắm, mở ra đèn pin trước đó đã chuẩn bị tốt, phi tốc đan suốt một đêm, chỉ cần thêm một đêm nữa, cái áo có thể hoàn thành.

Đối với mất ngủ thâm, Lâm Ngôn giải thích như vậy: “Ban ngày bài học quá nặng, buổi tối ngủ không ngon.”

Tô Tử Long đã tin tưởng.

Vào lúc ban đêm, Lâm Ngôn sớm đã bị mang lên giường, Tô Tử Long ôm cậu, hôn hôn cái trán hôn hôn đôi môi, muốn cậu hảo hảo ngủ bù! Thân thể mặc dù rất mệt mỏi, nhưng trong lòng còn có chuyện quan trọng hơn chưa hoàn thành, Lâm Ngôn làm sao có thể ngủ được?

Lâm Ngôn đợi cả buổi, tiếng ngáy của Tô Tử Long vẫn chưa truyền tới, đến nỗi Lâm Ngôn nghe trầm ổn hữu lực tiếng tim đập, nghe hương vị cực kỳ ưa thích, dù trong lòng còn có việc, cậu vẫn ngủ thiếp đi.

Lãng phí một buổi tối, ai!

Bởi vì ngủ ngon, Lâm Ngôn mất ngủ thâm không chỉ biến mất mà còn rất tinh thần, buổi tối làm sao có thể không bị Tô Tử Long ôm lấy hôn hôn, triền miên, ân ái làm sự tình.

Lâm Ngôn thật sự thật sự thật sự rất muốn làm!! Nhưng mà nếu không đan tiếp..., đến ngày 11 sẽ không kịp tặng lễ vật rồi, cậu không chỉ vất vả mà nhịn xuống, còn phải giả bộ xuất ra vẻ mặt không muốn cự tuyệt Tô Tử Long.

Vì đến lúc đó muốn cho Tô Tử Long một kinh hỉ, cho dù rất đau lòng, cậu cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Tử Long đi đội nước lạnh.

Lần đầu tiên, hai người không có ôm nhau ngủ.

Một người sợ không chế không nổi, một người sợ nhẫn nại không đến cùng.

Hai người rất ăn ý mà phân ngủ ở hai bên giường lớn, chính giữa lưu lại chỗ trống.

Gần trong gang tấc lại không thể đụng, đừng nói là ngủ, liền ngay cả nằm nhiều trong chốc lát đối Lâm Ngôn mà nói đều là chịu tội, người bên gối cũng đồng dạng ngủ không được, thẳng đến lúc mặt trời ló dạng, cũng không nghe thấy tiếng ngáy của anh.

Lại lãng phí một buổi tối, còn phải nhịn cơ hồ nội thương, ai!!

Buổi sáng tỉnh lại, hai người đều là một bộ mắt gấu mèo (0.0).

Đau lòng lẫn nhau mất ngủ thâm, buổi tối sớm lên giường, Lâm Ngôn tự nhiên là bị ôm lấy rồi.

Tại nơi mà mình thích nhất, buồn ngủ đến riu mắt lại không thể ngủ, không chỉ có thống khổ đến cực điểm còn không dễ dàng chống đỡ, Lâm Ngôn chỉ phải dùng sức véo lấy cánh tay, dùng sức cắn môi dưới, tại trong bóng tối đem hai mắt mở thật lớn!

Trong chốc lát, cậu nghe thấy tiếng ngáy rất nhỏ của Tô Tử Long vang lên, lặng lẽ xuống đất sờ soạng đến phòng tắm, mở ra đèn pin, dùng nước lạnh rửa mặt, đến khi xua tan được cơn buồn ngủ, mới cảm giác được cánh tay cùng bờ môi nóng rất, xem xét, cánh tay tím một khối, lại nhìn tấm gương, bờ môi cũng chảy máu, tuy tiện rút một chút giấy lau lau, Lâm Ngôn mới lấy cái áo ra tiếp tục đan một cách hăng hái.

Cổ nhức mỏi, tay đã tê rần, cuối cùng cũng hoàn thành, nhìn nhìn cái áo, trong lòng còn chưa kịp thoả mãn cùng vui mừng, cánh cửa phòng tắm đã bị đẩy ra.

Lâm Ngôn sợ hãi kêu lên một cái, ngây dại, dùng vài giây mới bình tĩnh lại, thích ứng đột nhiên sáng lên ánh sáng, sau đó chứng kiến Tô Tử Long đứng ở cửa dùng sắc mặt rất khó coi nhìn cậu.

Lâm Ngôn không biết, sắc mặt của mình bây giờ so với Tô Tử Long không tốt hơn là bao, khuôn mặt tái nhợt, môi dưới bị thương, trên cánh tay ôm áo len một khối vừa xanh vừa tím vết ứ đọng, cả người lung lay sắp đổ, tùy thời như muốn bất tỉnh nhân sự.

Tô Tử Long xông lại, ôm lấy Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn giống như hiến vật quý mà giơ lên áo len, chờ mong Tô Tử Long kinh hãi!

Mặc dù có chút tiếc nuối, bị sớm thấy được, nhưng mà cậu đoán Tô Tử Long nhất định sẽ rất vui sướng.

Tô Tử Long căn bản chẳng thèm nhìn tới cái áo, đem Lâm Ngôn đặt xuống giường, sau đó không biết từ chỗ nào mang tới thuốc mỡ cùng dầu hoa hồng, cẩn thận bôi ở vết thương của Lâm Ngôn, sắc mặt vẫn cực kỳ khó xem, không nói một lời.

Thoa xong, Tô Tử Long ôm lấy Lâm Ngôn, chỉ nói hai chữ: “Ngủ đi.”

Ah! Anh ấy tức giận!

Lâm Ngôn chỉ có thể nghĩ nhiều như vậy, vốn đã chống đỡ không nổi, hiện tại lại được nằm ở nơi mình thích nhất, một giây đồng hồ, liền thiếp đi.

Vì suốt hai đêm liền không ngủ, Lâm Ngôn tỉnh dậy, đã là buổi chiều ba giờ rưỡi.

Tìm một lượt phòng xếp cùng văn phòng, không thấy bóng dáng Tô Tử Long.

Nhớ tới sự việc trước khi ngủ, Lâm Ngôn cảm thấy vừa chua xót lại ngọt ngào, cậu lúc ấy buồn ngủ mơ mơ màng màng, hiện tại suy nghĩ thật kỹ, đương nhiên đoán được Tô Tử Long tức giận là vì đau lòng chính mình bị thương, nhưng anh lại không thèm nhìn cái áo mà cậu vất vả đan xong, Lâm Ngôn vẫn thấy rất uất ức.

Đột nhiên phát hiện, cái áo len biến mất, chẳng lẽ anh ấy đã mặc vào?

Nụ cười khê hiện trên khoé miệng Lâm Ngôn.

Bấm vào điện thoại tư nhân của Tô Tử Long, vừa nghe thấy tiếng Lâm Ngôn, anh nói câu: “Đội lát nữa Ngô tiểu thư sẽ đi qua.”, thì liền gát máy.

Lâm Ngôn ngồi trong văn phòng không dám chạy loạn, anh vẫn còn tức giận mà.

10 phút sau, có người gõ cửa, mở cửa, Ngô Minh Minh bưng cơm trưa đi đến.

“Tiểu Ngôn, nhanh ăn đi.” Ngô Minh Minh cười nói: “Tô tiên sinh nói tối hôm qua em tặng ca, một đêm không ngủ, buổi sáng ở chỗ này ngủ bù, chuyên môn gọi ngoại bán cho em ah, còn cố ý bảo chị đến căn tin cho vào hộp giữ ấm, đợi em thức dậy ăn đó.”

Lâm Ngôn cúi đầu cầm chiếc đũa, che giấu chính mình ngăn không được giơ lên khoé môi.

“Nhanh ăn đi, lão bản nói em là vì công ty mới khổ cực như vậy, nhất định bắt chị trông chừng em ăn hết, mới được trở lại phòng họp bắt đầu làm việc.”

“Tử —— Tô tiên sinh đang họp à?”

“Đúng vậy a, từ mười giờ rưỡi họp đến bây giờ, phỏng chừng một hồi còn phải tăng ca! Giữa trưa cũng không nghỉ ngơi, vừa qua giờ cơm một chút lại tiếp tục cuộc họp, gần đây mấy cái dự án thật sự là mệt mỏi ah, Tô tiên sinh liền cơm trưa đều không ăn, sếp như vậy, ai còn dám lười biếng chứ? Cũng không có ý oán trách —— tiểu Ngôn —— tiểu Ngôn! Nghĩ gì thế? Tại sao lại không ăn hả? Nhanh ăn đi, chị còn phải trở về phục mệnh đây này.”

Lâm Ngôn làm sao còn có thể tiếp tục ăn chứ?

“Chị Minh, chị đi về trước đi, em nhất định sẽ ăn hết, em đều lớn như vậy rồi, ăn cơm còn phải có người trông chừng sao?”

“Không được, Tô tiên sinh nói, em thân thể không tốt, muốn chị phải giám sát em ăn hết cơm trưa! Đây chính là mệnh lệnh ah!” Nhìn xem, cậu nhóc mệt mỏi sắc mặt cũng không tốt, không nhìn thấy cậu ăn hết cơm cô sẽ không đi.

Không có biện pháp, Lâm Ngôn đành phải miễn cưỡng ăn một chút, Ngô Minh Minh thấy Lâm Ngôn xác thực là ăn không vô rồi, mới thả cậu, trở lại phòng họp tiếp tục làm việc.

Lâm Ngôn đóng kỹ cửa ban công, trước gọi điện thoại cho trường học xin phép nghỉ, giáo viên cười hỏi Lâm Ngôn có phải bị bệnh hồ đồ rồi hay không, nói người nhà của cậu buổi sáng đã xin phép cho cậu rồi, còn nói ngày mai là cuối tuần, muốn Lâm Ngôn hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi.

Sau khi cùng giáo viên tạm biệt, Lâm Ngôn tiến vào phòng bếp trong phòng xép, mở ra tủ lạnh, lấy ra tôm bóc vỏ, trứng gà, thịt heo, quả cà, trái bí đao, cà chua, bông cải xanh, đậu cô-ve cùng ức gà, bắt đầu bận rộn.

Lúc Tô Tử Long ở một mình, trong tủ lạnh cực lớn chỉ có bia, sau khi Lâm Ngôn ở tại nơi này, trong tủ lạnh luôn tràn đầy, cái gì ăn ngon đều có, tất cả đều là Tô Tử Long cùng Lâm Ngôn đi siêu thị mua về.

Tổn ba giờ, làm ra một bàn thức ăn thích hợp nhất cho người dùng não quá độ, chờ Tô Tử Long.

7 giờ, Tô Tử Long trở về, anh ấy không có mặc cái áo len ah, vậy cái áo chạy đi đâu rồi?

Tô Tử Long trước rửa tay, lấy thuốc thoa cho Lâm Ngôn, “Không đau.” Lâm Ngôn nhỏ giọng nói, Tô Tử Long vẫn không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào vết thương của Lâm Ngôn như có nhiều hơn một kẻ thù, động tác cũng rất ôn nhu, trong lòng Lâm Ngôn vừa ngọt ngào vừa khổ não, muốn tức giận tới khi nào ah.

Thoa thuốc xong, Tô Tử Long dùng 10 phút tắm rửa, sau đó ngồi vào trước bàn ăn, đem mỗi dạng đồ ăn gấp một ít trộn với cơm, cùng một chén canh, rồi đặt trước mặt Lâm Ngôn.

“Em vừa ăn xong lúc ba giờ mấy.”

Sốt bớt đi một nửa, lại đặt về chỗ cũ, nhìn Lâm Ngôn.

Người đang tức giận là lớn nhất, Lâm Ngôn ngoan ngoãn đem cơm ăn xong.

Tô Tử Long lại một chút cũng không nhúc nhích, buổi trưa không ăn cơm, cơm tối cũng không ăn.

Cho tới bây giờ chưa từng nháo qua không được tự nhiên như vậy, vô luận “trái với điều ước” như thế nào, Tô Tử Long cũng sẽ không không để ý tới Lâm Ngôn, nhiều lắm là “phạt” cậu vài ngày không xuống giường được. Lâm Ngôn bị hiệp ước không bình đẳng của Tô Tử Long quản thúc vẫn cam tâm tình nguyện vui vẻ chịu đựng, chưa từng nghĩ tới sẽ phản kháng, căn bản chính là nguyện đánh nguyện kẻ bên!

Tô Tử Long đã không nói lời nào cũng không ăn cơm, thật là làm cho Lâm Ngôn đau lòng đau đầu không thôi, bình thường một người đàn ông nghiêm túc như thế, nhưng khi giận dữ tính tình lại giống hệt Tiểu Phi vậy ah!

Tô Tử Long ngồi ở phòng khách mở ra máy tính, xem phân tích thị trường chứng khoán.

Lâm Ngôn đứng ở phía sau nhìn anh, một phút, websites không thay đổi, ba phút, websites không thay đổi, mười phút, websites vẫn không thay đổi.

Lâm Ngôn ngồi vào trên đùi Tô Tử Long, giơ lên một ly sữa nóng: “Long, uống sữa tươi đi.”

Tiểu Phi giận dữ, một cây kẹo que có thể dễ dàng được rồi.

Tìm không ra kẹo que, hiện mua cũng không còn kịp rồi, sữa bò thêm mật, hẳn là có thể rồi đi.

Tiếp nhận ly, bỏ lên trên bàn, không uống, không có đem Lâm Ngôn đẩy ra, nhưng mà không giống thường ngày ôm lấy cậu.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Lâm Ngôn không biết cách dỗ người, sốt ruột ah, đột nhiên nhớ tới lần trước trong phòng Tiểu Nguyệt nhìn thấy tuý bút tình yêu của Trương Tiểu Nhân, nội dung cụ thể nhớ không rõ, hình như đại khái là ‘Cùng người yêu cãi nhau... lại không biết làm thế nào làm lành, làm sao bây giờ đây? ... Nếu mà có một dây phéc

– mơ – tuya sau lưng cần kéo hoặc cúc áo cần mở giùm, thì có thể nhờ người ấy giúp mình kéo lên khoá kéo, sau đó xoay người lại ôm lấy người ta... nhưng mà nhất định phía sau lưng không được có dấu vết gì hết’.

Lâm Ngôn chạy đến phòng tắm khoá chặt cửa, cởi quần áo ra, lắc lắc cổ, soi vào gương nhìn kỹ, phía sau lưng trơn bóng, cái gì đó đều không có.

Hơn nữa Tô Tử Long mỗi lần đều hôn rất lâu, anh nhất định rất ưa thích lưng của mình, kỳ thật, toàn thân mỗi một chỗ anh đều hôn rất lâu, hẳn là toàn bộ đều ưa thích... Muốn bốc hỏa rồi, nhanh lấy nước lạnh rửa mặt, bây giờ không phải thời điểm nghĩ ngợi lung tung.

Vấn đề là đi đâu tìm áo có dây kéo hay cúc phía sau lưng ah, Lâm Ngôn nghĩ nghĩ, lại đem quần áo mặc vào, phía trước cái áo thì buông xuống, đằng sau mắc trên cổ, lộ ra toàn bộ phía sau lưng.

Cho dù làm vậy có chút ngây ngô, nhưng vì đánh vỡ cục diện bế tắc, bất cứ giá nào rồi.

Ngồi trở lại trên đùi.

“Long... Kéo không xuống...” Mặt phát sốt, lại chờ mong —— anh ấy giúp mình ôn nhu kéo tốt quần áo, chính mình sẽ xoay người lại ôm lấy anh, sau đó là hoà với nhau rồi, sau đó anh sẽ đi ăn cơm, cơm nước xong xuôi hai người sẽ trên giường lăn qua lăn lại... Trong đầu Lâm Ngôn xuân sắc khôn cùng, chỉ mới nghĩ thôi đã thấy sung sướng rồi đây này!

Đã được Tô Tử Long ôm lấy ném tới trên giường, trực tiếp cởi sạch quần áo —— ah quá nhanh đi còn chưa ăn cơm mà ——

Tô Tử Long kéo qua mền đem Lâm Ngôn trùm kín, sau đó vọt vào trong phòng tắm.

Tô Tử Long nóng hừng hực dội nước lạnh, một bụng vừa là dục hoả vừa là lửa giận, tuy trong phòng có máy điều hoà, nhưng hiện tại dù sao cũng là tháng 11 rồi, honey lại cởi bỏ quần áo còn để trần phía sau lưng!

Yêu làm cho lý trí con người ta không tỉnh táo, trong phòng rõ ràng ẩm áp như xuân, nơi nào sẽ lạnh?!

Thật vất vả dẹp loạn dục hoả, Tô Tử Long bước ra phòng tắm, chết đứng tại chỗ, thiếu chút nữa phun máu mũi!

Lâm Ngôn ôm áo ngủ của anh, cọ ah cọ, xấu hổ giống như quả táo chín, nhìn nhìn anh, mắt tròn tròn ngây thơ như cún, đáng thương kêu nhỏ: “... Long... Em ngủ không được...”

Núi lửa bạo phát!

Tô Tử Long giật xuống áo tắm nhào đầu về phía trước, ngăn chặn Lâm Ngôn: “Em yêu, là em tự tìm đẩy nhé!”

“Không có... Ô...” Sói hôn đến chú cừu non cơ hồ hôn mê mới ngưng hẳn.

Sắp chảy nước mắt rồi, quả thật chính là hướng Tô Tử Long phát ra tín hiệu ‘mau tới ‘trừng phạt’ em đi’!

11. Chương 11

Cầm điều khiển từ xa, đem máy điều hoà tăng cao thêm vài độ, mới đem chăn hoàn toàn xốc lên, lộ ra thân thể trơn bóng, ngủ trần rất hữu ích cho thân thể khoẻ mạnh, Tô Tử Long đương nhiên yêu cầu người yêu mỗi ngày bảo trì thói quen tốt.

Lại là một nụ hôn nóng bỏng, đầu lưỡi honey thiếu chút nữa tê liệt, Tô Tử Long mới bắt đầu ‘thăm vấn’:

“Bé yêu, em rất không nghe lời! Biết không?” Ngoài miệng chất vấn, bàn tay lớn cũng không còn nhàn rỗi một đường xuống phía dưới sờ soạng.

“... Ừm... Ừm...” Tuy vật yếu ớt bị nắm chặt, honey vẫn còn rất dũng cảm mà lắc đầu.

” Bé yêu, em không thành thật ah!” Bàn tay lớn xoè rộng, quả cầu bằng ngọc đều bị nắm giữ.

“Ah... Oh...” Toàn thân bắt đầu run rẩy, lồi vào tràn ra chất lỏng trong suốt, honey vẫn còn không sợ chết mà lắc đầu.

Xem ra không xuất đòn sát thủ là không được rồi.

Tô Tử Long cúi đầu xuống ngậm lấy vật yếu ớt kiêu ngạo của honey, hiểu rất rõ điểm hưng phấn nhất của honey là ở đâu, nhiều lần đánh trúng chỗ hiểm, không bao lâu, toàn thân honey biến hồng, run rẩy không thôi, phát ra tiếng rên rỉ giống như thút thít nỉ non, lập tức muốn cao trào, Tô Tử Long miệng buông lỏng, bàn tay nắm chặt, không cho honey giải phóng.

“Ah... Ah... Long... để cho... em... Ừm... Bắn... Ah...” Nghe thanh âm như vậy, Tô Tử Long nhẫn nại đến mồ hôi đều toát ra, anh cũng đã cứng rắn đến phát đau, nhưng không cho honey hấp thụ giáo huấn là không được.

Phía trên đầu chữ nhân là một cây đao ah!”Honey, biết —— sai chỗ nào rồi —— chưa?” Tô Tử Long cắn răng hỏi.

“Ah... Làm cho... chính mình... bị... tổn thương... Rồi... Ah!!! Đáng... ghét...” Đáng ghét đáng ghét đáng ghét, phía trước bị cầm chặt, một tay khác lại chạy đến đằng sau tập kích, ngón tay lau lạnh lạnh đồ vật vùi vào trong.

“Honey, em không —— thành thật, là — yêu thích a! Còn có chỗ nào sai hả?” Nói xong, lại ý xấu với vào hai ngón tay.

“Ah... Đáng... ghét...” Mới là lạ, nhưng đừng mong là nói yêu thích, cũng không da mặt dày như anh vậy.

Tô Tử Long lắc đầu, rút ngón tay ra, đỡ lên hai chân honey, tách ra khe hông, đầu lưỡi tham tiến vào, “Ah ————!!!” Honey muốn nổi giận rồi!

“Thích hay là không thích?” Đầu lưỡi với vào, lại chen vào thêm ngón tay (~!~).

“Ah... Ah... thích... thích... Ah... Ừm... Ừm” rốt cục vụ oan giá hoá.

“Còn —— có cái gì —— sai nữa?”

“Ah... Thức đêm... Ah...” Ah ah ah ah ah ah! Nếu không để cho bắn chắc sẽ chết mất thôi!

Bàn tay lớn bung ra, đầu lưỡi trượt lên trên, hung hăng liếm một phát vào quả cầu bằng ngọc.”Ah ——” một đạo bạch quang, honey kích động bắn ra.

Có lẽ là vài giây, có lẽ là vài phút.

Cảm giác được chất lỏng lạnh lạnh chảy vào trong miệng, thấm vào tim gan, Lâm Ngôn mở mắt ra, nhìn thấy hai con người hùng hực lửa của Tô Tử Long, anh đang giúp cậu uống nước.

Lâm Ngôn cảm thấy phân thân vừa cứng lại vừa nóng của Tô Tử Long đang dán vào người mình, thân thể vừa giải phóng qua lại bắt đầu thiêu đốt, nghiêng người, cúi đến trên người Tô Tử Long, động tác quá mãnh liệt, khí lực còn không có khôi phục, nửa người trên yếu đuối tại trên người Tô Tử Long, mặt dán sát vào lồng ngực của anh, nghe được tiếng cười khúc khích của anh, đáng ghét đáng ghét, đè anh đè anh này.

Hai tay chống đỡ thân thể, loạng choạng, cũng may được Tô Tử Long vươn tay ra vịn chặt.

Lâm Ngôn dùng ngón trỏ đâm đâm vào ngực Tô Tử Long: “Long, anh cũng rất không nghe lời! Biết không?” Vừa nói vừa di chuyển xuống dưới, một đường uốn lượn, thoải mái mà nghe Tô Tử Long thở dốc càng ngày càng nặng, cho đến khi phân thân nóng hổi cùng chạm nhau mới ngừng lại được, tim Lâm Ngôn đập như sắp nhảy ra ngoài luôn.

Tô Tử Long không trả lời Lâm Ngôn chất vấn, nụ cười chứa đầy xấu xa nhìn Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn cọ lấy vật nóng hổi của Tô Tử Long, vuốt ah vuốt: “Long... Long... Long...” Muốn nói ‘Long, anh không thành thật ah! “, nhưng như thế nào cũng nói không tròn câu, luôn luôn hô hào tên của anh, khát vọng, muốn anh.

Bàn tay lớn chống đỡ dưới nách Lâm Ngôn, nâng lên, vật cực lớn nóng hổi thẳng tắp dính đi vào, tiếng thổ gấp cùng tiếng rên rĩ đồng thời vang lên, xông lên lại xông lên, luôn có thể đâm trúng điểm mẫn cảm nhất của Lâm Ngôn, cao trào cuộn cuộn hoả hoa, mười ngón cùng mười ngón gắt gao dây dưa, một tiếng rỗng ngâm, cuộn cuộn nhiệt lưu xông vào trong cơ thể Lâm Ngôn, Lâm Ngôn một trận run run bắn đi ra, ngã vào trên người Tô Tử Long, được ôm chặt lấy, vật cực lớn của Tô Tử Long vẫn chôn trong cơ thể Lâm Ngôn, hai người ai cũng không nói chuyện, hưởng thụ hạnh phúc được hoàn toàn dung hoà làm một thể!

Nửa ngày, thanh âm khàn khàn của Tô Tử Long thoảng vang lên, mỗi lần, Lâm Ngôn đều cảm thấy thanh âm này của Tô Tử Long có hương vị rất gợi cảm mê người, nhưng mà, cảm giác của Lâm Ngôn không được chính xác hoàn toàn, bởi vì thanh âm Tô Tử Long lúc cảm mạo, cậu nghe cũng có cảm giác như thế.

“Bé yêu, lần sau em lại ngược đãi chính mình, mặc kệ em là xuất phát từ nguyên nhân gì mà làm như vậy, anh so với em càng thêm ngược đãi chính mình gấp 10 lần, nếu em muốn cho anh sớm một chút chết đói hoặc bị nguyên nhân khác hành hạ chết, thì cứ việc thoải mái mà ngược đãi chính mình đừng mềm lòng!”

Cái... cái gì, anh nói cái gì?

Thì ra anh ấy không ăn cơm không phải vì tức giận mà là tự làm khổ!

Tên đại ngốc đáng giận, không nói đạo lý lại để cho cậu yêu đến chịu không được, Lâm Ngôn dùng sức mà hôn môi Tô Tử Long, quá dùng sức rồi, dùng sức đến nước mắt đều chảy xuống: “Đại ngốc!”

“Tiểu ngốc!” Tô Tử Long cũng dùng sức hôn trở lại, ngón tay nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên mặt honey.

Đúng, em chính là tiểu ngốc, vĩnh viễn đều là tiểu ngốc của anh, anh luôn là đại ngốc, vĩnh viễn đều là đại ngốc duy nhất trong toàn bộ vũ trụ, toàn bộ địa cầu, toàn bộ thế giới, toàn bộ nhân loại này, ai muốn cũng không cho!!

Đêm hôm đó, bọn họ hôn tới hôn lui, lăn qua lăn lại, làm đến làm đi, cho đến khi toàn thân thiêu đốt, muốn bùng nổ, cho đến khi cảm thấy trên giường không đủ to, ghế sofa không đủ lớn, bồn tắm không đủ rộng, làm cho đến khi Tô Tử Long lùi lại ba cái hội nghị, Lâm Ngôn giấu trong phòng ngủ cho đến ngày 11 tháng 11 mới có thể xuống giường.

Mà trong lúc đó, khi nghỉ ngơi giữa trận, Lâm Ngôn nằm ở trên người Tô Tử Long hỏi áo len chạy đi đâu rồi? Tô Tử Long cắn lỗ tai Lâm Ngôn nói ngày 11 sẽ biết, không chịu tiết lộ nhiều hơn một chữ.

Lâm Ngôn cũng không còn tinh lực hỏi nhiều, vật cực lớn mà Tô Tử Long chôn trong cơ thể thức tỉnh, một phen tân kích chiến lại bắt đầu, áo len bị ném ra sau đầu, nó chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Ngày 11 tháng 11, sinh nhật 28 tuổi của Tô Tử Long.

Sáng sớm, anh trước đưa Lâm Ngôn đã có thể xuống giường đi học, sau đó trở lại Tô gia thăm bà nội, ăn một bát mì trường thọ do bà nội tự mình làm, tiếp đến là trở lại công ty đi làm, giữa trưa, anh lái xe dừng ở một nơi tương đối yên lặng bên cạnh trường chờ Lâm Ngôn tan học, không bao lâu, Lâm Ngôn ra về, sau khi lên xe ngồi xuống, Tô Tử Long từ bên cạnh cầm qua một cái hộp giao cho Lâm Ngôn muốn cậu mở ra xem.

Lâm Ngôn mở cái hộp ra, cái áo len mà phải vất vả lắm cậu mới đan xong đang nằm chính tề ở bên trong, cầm lên mới phát hiện phía dưới còn nằm một cái giống hệt, hả?

Lấy cái áo phía dưới mở ra xem, hai cái áo len giống như đúc, chỉ là lớn nhỏ khác nhau, dễ dàng nhận ra cái lớn là do chính tay cậu đan, còn cái nhỏ thì vô cùng giống, ngoại trừ nhỏ hơn ra, cơ hồ không có gì khác biệt, Lâm Ngôn nhìn Tô Tử Long, kinh ngạc mà nói không ra lời.

Tô Tử Long đưa tay nhẹ nhàng khép lại cái cầm của cậu: “Anh biết có một công ty đan thủ công rất nổi danh, tuy so với em đan chênh lệch rất nhiều, nhưng không phải không có chỗ đặc sắc, không tin em mở trong áo len ra nhìn xem.”

Lâm Ngôn mở ra, lật đến bên trong, nhìn thấy bên phải là một lớp vải hình trái tim màu đỏ, trên đó cong vẹo mà thêu một chữ —— Long.

Mở ra cái áo len mà cậu đã đan, bên trong cùng một nơi, cùng một lớp vải, mặt trên cũng thêu chữ cong vẹo, chỉ là số lượng chữ khác nhau, hai chữ —— Em yêu.

“Thêu không đến nỗi nào a?”

“Ừm.”

” Áo len tình nhân đẹp hay không?”

“Đẹp!”

“Có ban thưởng hay không?”

Tên con trai mít ướt hôn qua, đem nước mắt nước mũi đều bôi đến trên mặt Tô Tử Long, rút ra khăn tay, lau sạch sẽ hai người, Tô Tử Long một lần nữa hôn: “Em yêu, lễ vật anh rất thích!! Cảm ơn!”

Một mùa đông.

Ở Long Đằng ai cũng biết Tô tiên sinh có một chiếc áo len cực kỳ thích và bảo bối khủng khiếp, đến nơi dự họp quan trọng cỡ nào, tham gia hoạt động trọng đại cỡ nào, chỉ cần không phải mặc chính trang, anh nhất định sẽ mặc cái áo len đó, từ khi anh mặc nó vào, liên tiếp ký được hai hợp đồng lớn, cho nên tất cả mọi người nói Tô tiên sinh sở dĩ yêu thích cái áo đó như vậy, bởi vì nó mang lại vận may cho anh, Tô tiên sinh cười gật đầu cam chịu.

Cho nên. Một năm sau đi Châu Âu khảo sát.

Tô tiên sinh lại mặc vào cái áo ấy, đoàn thư ký đi theo đều phỏng đoán, Tô tiên sinh là hi vọng hành trình ở Châu Âu có thể tràn ngập thu hoạch cùng kinh hỉ ngoài ý muốn a!

Nhưng mà, hôm nay đăng ký, tiểu trợ lý đặc biệt của Tô tiên sinh, Lâm Ngôn, đang mặc một cái áo len, thoát nhìn có chút giống với cái áo của Tô tiên ah, nhưng Lâm trợ lý mặc một bộ áo khoác lớn, mọi người nhìn không được rõ ràng, Tô tiên sinh không phải nói cái áo len kia là độc nhất vô nhị sao? Toàn cầu chỉ có một cái!

Có lẽ là mọi người hoa mắt, ừm. Ừm. Là ảo giác.

12. Chương 12

Tô Tử Long biết rõ tâm sự của Lâm Ngôn.

Lên máy bay đã hơn nửa tiếng rồi, Lâm Ngôn một mực nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Thân thể đã khỏi bệnh hết, nhưng tâm bệnh chưa lành.

Nhưng, Lâm Ngôn gạt Tô Tử Long, không muốn làm cho Tô Tử Long nhìn ra tâm sự của mình.

Cho nên, Tô Tử Long cũng làm như cái gì cũng không biết.

Nhưng, anh không muốn thấy Lâm Ngôn tinh thần sa sút.

Cho nên, anh gọi tiếp viên hàng không.

Nhân viên Long Đằng đi theo đều ở cabin khác, khoang hạng nhất đã được Tô Tử Long bao trọn, chỉ có hai vị khách là anh và Lâm Ngôn.

Tô tiên sinh muốn trước khi đến nơi tiến hành sắp xếp, sửa sang lại công việc, không thể bị quấy rầy, Lâm trợ lý phải theo bên cạnh trợ giúp, cho nên không có ai đối với sự an bài của Tô Tử Long sinh nghi.

Bởi vì Tô tiên sinh đã từng nói qua không muốn bị quấy rầy, cho nên tiếp viên hàng không cũng không có ở một bên phục vụ, sau khi nhận được cuộc gọi, tiếp viên hàng không Triệu Tiểu Mỹ chạy tới.

Tô Tử Long muốn thuốc lá cùng cà phê, nói rất lớn tiếng, dọa Tiểu Mỹ nhảy dựng.

Lâm Ngôn cũng quay đầu lại.

Tô Tử Long rút ra một điếu thuốc, cầm qua cái bật lửa, trong lòng đếm thầm, một, hai... Quả nhiên trong hai giây, điếu thuốc bị cướp đi, cái bật lửa bị đoạt mất, đôi mắt tròn nhìn mình lom lom: “Không phải bỏ rồi sao? Không phải đã đáp ứng không bao giờ hút nữa rồi sao?”

“Anh chỉ là muốn nâng tinh thần thôi.” Tô Tử Long lại bưng lên cà phê.

Chưa kịp dính môi, cà phê bị chặn lại giữa đường.

Mắt tròn hàm chứa tức giận: “Không phải nói uống cà phê rất vất vả sao?!”

Tháng trước, Lâm Ngôn không biết đọc thông tin từ chỗ nào, nói cà phê uống nhiều vô ích, trà xanh uống nhiều dưỡng sinh, lập tức nhõng nhẽo cùng cứng rắn buộc Tô Tử Long bỏ cà phê, sửa lại uống trà xanh.

Tô Tử Long nhìn Lâm Ngôn: “Chỉ hút một điếu, uống một ngụm thôi.”

“Một điếu cũng không được, một ngụm cũng không thể. Anh quên em nói hoài với anh rồi ư” Từ khói thuốc đối với người lực sát thương đến cà phê đối với người nguy hại..., cũng kèm thêm nhiều vấn đề

Đúng không? Đúng hay không? Được không? Nhớ kỹ chưa? Rõ ràng chưa? Biết chưa? ——

Ừm. (chính là như vậy, còn hơn tinh thần sa sút, em yêu, anh càng muốn bị em cắn nhằn như thế!)

Đúng. (tuy anh không nghe rõ em hỏi cái gì, nhưng mà em à, em nói cái gì đều đúng.)

Được. (đổi chủ đề được không em?)

Nhớ kỹ. (có thể đổi chủ đề rồi đi?)

Rõ ràng. (cũng à, những lời này trong một năm em đã từng nói qua một vạn lần rồi...)

Đã biết. (còn nói nữa là anh chắn miệng em đó nhé!)

Đang lúc nghìn cân treo sợi tóc, Tiểu Mỹ thông qua bộ đàm xin chỉ thị có cần đem cơm trưa đưa tới hay không, cứu được honey sắp bị ăn vào bụng mà không biết một mạng.

Cơm trưa đưa lên, là đồ ăn Thượng Hải.

Honey tiếp tục diễn thuyết.

” Hội Chữ Thập Đỏ Quốc tế có một báo... Ô...” Rau khô thịt kho tàu xứng cơm chiên Dương Châu một ngụm đưa vào trong miệng.

“Trên báo cáo... Ô...” Ngọc tử đậu hủ xứng cơm chiên Dương Châu một ngụm đưa vào trong miệng.

Một muỗng súp trân châu đưa vào trong miệng.

“Báo cáo... Ô...” Gạch cua bí đao xứng cơm chiên Dương Châu lại một ngụm đưa vào trong miệng.

Một câu nói còn chưa dứt lời, cơm bị đúc cho ăn hết một phần năm.

Trùng Tô Tử Long liếc: “Để cho em nói hết.”

Tô Tử Long đau lòng nhúc ọc nói: “Bé yêu, nếu công thức toán học em cũng có thể đọc lầ lầ như vậy thì tốt rồi.”

Honey xấu hổ đỏ mặt, tự vạch áo cho người xem lưng, mỗi lần đều dùng chiêu thức ấy, được rồi được rồi, ăn cơm trước được rồi đi.

Cơm nước xong xuôi, uống qua trà: ” Hội Chữ Thập Đỏ Quốc tế có một báo cáo... Ô... A... Ừm... Ừm... Ừm...”

Đã nói rồi, em mà nói nữa anh sẽ chắn miệng đấy! Cũng à, trách không được anh đầu nhế...

Cơm trưa đưa đi sau năm tiếng, Tiểu Mỹ mới được gọi đến dọn dẹp bàn ăn.

Trong lúc dọn dẹp, Tiểu Mỹ vô cùng hâm mộ nhìn thấy một màn ——

Tô tiên sinh tỏ vẻ trợ lý của mình có chút say máy bay, thật vất vả đang ngủ, yêu cầu Tiểu Mỹ đi đường nhẹ giọng, không nên nói chuyện.

Cậu trai có đôi mắt to tròn kia, mặt đỏ hồng mà nằm ở trong ngực Tô tiên sinh, trên người đang đắp chăn lông dày, ngủ vô cùng quen thuộc.

Cánh tay một mực bị đè nặng như vậy chắc khó chịu lắm, Tiểu Mỹ đem tờ giấy đã viết ‘Gọi người đến giúp ngài đem cậu ấy chuyển qua nơi khác nghỉ ngơi được không ạ? Có cần gọi bác sĩ hay không?’ đưa cho Tô tiên sinh.

Tô tiên sinh lắc đầu, tay phải ôm cậu trai, tay trái viết lên giấy ‘Vui lòng lấy giúp tôi một cái gối bông vải’, đưa cho Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ vội vàng cầm cái gối bông vải đến.

Cho rằng Tô tiên sinh sẽ đem cái gối đặt tại sau lưng mình, không nghĩ tới, anh lại đem chân cậu trai thoắt nâng lên, xin nhờ Tiểu Mỹ đem cái gối nhẹ nhàng kê lót dưới chân cậu ấy, làm cho hai chân không mặc bít tất của cậu trai càng thoải mái chút.

Trước khi Tiểu Mỹ rời khỏi khoang hạng nhất trở về, chứng kiến đầu cậu trai tại trong khuỷu tay Tô tiên sinh cọ cọ, bởi vì Tô tiên sinh đưa lưng về phía Tiểu Mỹ, cho nên cô nhìn không thấy vẻ mặt của Tô tiên sinh, nhưng chắc là không có bất kỳ sự khó chịu nào đâu a, bởi vì cô thấy tay trái Tô tiên sinh đang sờ lên tóc cậu trai, Tiểu Mỹ cảm thấy động tác kia đơn giản, không biết tại sao thoát nhìn rất ôn nhu, không biết có phải mình cảm giác sai lầm hay không.

Tiểu Mỹ cảm thấy Tô tiên sinh không chỉ là một ông chủ không để cho công nhân áp lực, không cho công nhân khẩn trương, không muốn công nhân dốc sức liều mạng làm việc, mà còn ôn nhu săn sóc khoan dung thiện lương đẹp trai anh tuấn như thế, cô thật sự rất muốn đổi nghề rồi!

Nếu Tiểu Mỹ biết mỗi một nhân viên của Long Đăng cơ hồ đều bị thần kinh suy nhược, viêm dạ dày mạn tính cộng thêm ngẫu nhiên cần xem bác sĩ tâm lý, đại khái, không, là tuyệt đối cũng không nghĩ như vậy!

Cho đến khi xuống máy bay, tiến vào gara, đến khách sạn, đi vào phòng, Lâm Ngôn đều không có tỉnh lại, một mực ngủ tại trong ngực Tô Tử Long.

Vì vậy, tất cả mọi người biết rõ tiểu trợ lý say máy bay.

Bởi vậy, sếp liền trả lại một căn phòng đã chuẩn bị sẵn cho Lâm Ngôn, đem tiểu trợ lý chuyển đến phòng của mình, để thuận tiện chiếu cố, còn để dễ ăn nói với cha mẹ Lâm Ngôn sau khi về nhà.

Mọi người không biết là cho dù tiểu trợ lý hôm nay không có “say máy bay”, sếp cũng sẽ tìm lý do khác đem cậu “chuyển vào” trong phòng mình, còn lên nói chuyện phiếm, nói Tô tiên sinh không đến 30 tuổi, vậy mà đạo lý đối nhân xử thế thật là chu đáo.

Bởi vậy, cho dù mỗi ngày ở Châu Âu, Tô tiên sinh luôn ở cùng tiểu trợ lý, cũng không nghe thấy một người nói ra những lời “không tốt”.

Trong thời gian công tác, Lâm Ngôn không có cơ hội lại để cho tinh thần sa sút, bởi vì công việc mỗi buổi sáng của cậu đều được an bài trong phạm vi không đến mức mệt mỏi, lại không có thời gian nghỉ đông nghỉ tây, mỗi buổi tối “vận động” đều được khống chế trong trình độ không đến mức quá kịch liệt, lại có thể ngủ thẳng giấc đến khi mặt trời mọc ở phương đông.

Trạm cuối cùng tại Châu Âu là Italy, công việc sau khi kết thúc là vào hai giờ chiều.

Tô tiên sinh tuyên bố ngay tại chỗ giải tán, nghỉ mười ngày, nguyện ý ở lại Italy chơi đùa, ăn ngủ vé máy bay chi phí chung, muốn về nhà, đem phí tổn chiết khấu chia cá nhân, mười ngày sau, vừa vận là thứ Hai, xin mời các vị đúng giờ đến công ty đi làm như thường lệ.

Một ít người trong phòng thư ký lúc trước bị tổng giám đốc khai trừ được Tô Tử Long tìm trở về, các cô đều rất thích cậu nhóc đáng yêu Lâm Ngôn, thương lượng tốt sẽ kêu Lâm Ngôn cùng đi chơi, lại phát hiện cậu bé cùng sắp mất tích.

Các nữ thư ký cũng không suy nghĩ nhiều, đàn ông tự nhiên thích đi chơi cùng đàn ông hơn rồi, lại không biết cậu bé đáng yêu gốc ghêch của các cô sớm bị sắp lừa gạt đem “bán” mất rồi!

Nhưng, tiểu gốc không chỉ không có hối hận sợ hãi báo cảnh sát, mà còn sung sướng đến nỗi thiếu chút nữa gây ra cơn đại hồng thủy, nước miếng nước mắt nước mũi chảy ròng ròng...

Ai, không có thuốc nào cứu được ah!

“Em yêu, em mà ăn hết là không thể hối hận đấy!!”

Lâm Ngôn gật gật đầu, mắt hồng hồng, có nước mắt chảy ra, lại cười híp mắt, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống cái bánh ngọt trước mặt đã bị ném qua mấy ngum——

13. Chương 13

“Em yêu, em mà ăn hết là không thể hối hận đấy!!”

Lâm Ngôn gật gật đầu, mắt hồng hồng, có nước mắt chảy ra, lại cười híp mắt, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống cái bánh ngọt trước mặt đã bị ném qua mấy ngum——

Ngồi xe lửa, Lâm Ngôn đi theo Tô Tử Long rời khỏi Italy.

Trên xe lửa Tô Tử Long hỏi Lâm Ngôn tin có kỳ tích không?

Lâm Ngôn gật đầu nói tin, chúng ta có thể cùng nhau chính là kỳ tích!

Tô Tử Long nói không phải, em yêu, chúng ta có thể cùng nhau là duyên phận, ngay cả cơm cũng không biết nấu đột nhiên anh có thể nướng ra một cái bánh ngọt, toán học luôn thất bại em đột nhiên có thể thi đến 80 điểm mới là kỳ tích!

Lâm Ngôn nói đáng ghét đáng ghét làm gì mỗi lần đều lấy toán học ra nêu ví dụ?

Tô Tử Long nghiêm túc nói ——

Như vậy đi em yêu, nếu anh có thể ở trên xe lửa nướng cho em một cái bánh ngọt có thể ăn được, em trở về sẽ tiếp tục đến trường luyện thi, học kỳ này thi môn toán hơn 80 điểm, như thế nào?

Thương chuyên năm thứ hai, Lâm Ngôn thi môn toán cuối kỳ thất bại, Tô Tử Long tự mình giúp cậu học bổ túc, thi lại đã qua.

Sau khi khai giảng, Tô Tử Long bận quá, liền đăng ký cho Lâm Ngôn vào học một trường luyện thi, Lâm Ngôn đi ba lượt, lão sư toán học rất có trách nhiệm, vừa nhìn Lâm Ngôn tiến bộ lập tức nói cho giáo viên chủ nhiệm của cậu.

Giáo viên chủ nhiệm càng có trách nhiệm, tuyệt đối không vì người nhà Lâm Ngôn—— anh họ của cậu, Tô tiên sinh mời nàng ném qua mấy lần cơm, ngày lễ ngày tết tinh mỹ lễ vật đưa tặng, tuyệt đối tuyệt đối không phải, mà thật sự tận đáy lòng yêu thích cậu học trò ngoan ngoãn Lâm Ngôn, mới lập tức gọi điện thoại nói cho Tô tiên sinh tin tức hay này.

Nhưng Lâm Ngôn chết sống không chịu lại đến trường luyện thi, khuyên như thế nào, dỗ như thế nào, “trừng phạt ” như thế nào đều không chịu đi.

Hiện tại, Tô Tử Long muốn Lâm Ngôn cùng mình đánh cuộc một lần, thua phải trở lại trường luyện thi đi học.

Bọn họ hiện tại đang ở trên xe lửa, làm sao có thể nướng được bánh ngọt?

Hơn nữa, Tô Tử Long có thể đem sủi cảo nấu thành súp, cơm luộc thành cháo, bánh ngọt nướng thành cháy khét, đây hết thảy, đều là thời điểm Lâm Ngôn nấu cơm, Tô Tử Long không nên tham dự mà chân thật phát sinh qua.

Cho nên, Lâm Ngôn không hề nghĩ ngợi liền gật đầu đáp ứng.

Lâm Ngôn đã quên Tô Tử Long là thương nhân ah.

Tục ngữ nói đúng, không buôn bán không gian dối!

10 phút sau, Lâm Ngôn cong môi lên, không công bằng, căn bản chính là đùa nghịch lừa dối!

Tô Tử Long sớm cùng trưởng tàu thông đồng tốt rồi, mượn phòng bếp sử dụng, xem thủ pháp Tô Tử Long chế tạo bánh ngọt liền biết, khẳng định luyện qua không chỉ một lần rồi, căn bản chính là sớm có dự mưu!

Bánh ngọt ra lò, hương thơm tràn đầy phòng bếp.

Ô ô ô, thua định rồi.

Đầu bếp trưởng mập mạp vừa nhìn thấy bánh ngọt liền cho Lâm Ngôn một cái ôm sâu sắc, sau đó bô bô nói vài câu không phải Anh ngữ, Lâm Ngôn hỏi Tô Tử Long ông ta nói cái gì?

Tô Tử Long nói một hồi sẽ nói cho em biết, sau đó ôm đầu bếp trưởng, nói mấy câu sau đó bưng bánh ngọt cùng Lâm Ngôn trở lại thùng xe.

“Ăn ngon a?” Tô Tử Long đắc ý lộ ra chờ mong.

Ăn một miếng, ừm, thật sự ăn rất ngon.

Nhưng, Lâm Ngôn quyết định tối nay mới thừa nhận, ai bảo anh lừa gạt cậu mắc câu, hại cậu đánh cuộc bị thua chứ!

Lại ăn vài miếng, ừm, không đúng, có cái gì, nhai không đứt, ha ha, bánh ngọt có vấn đề, không thể tính là thắng được, ngậm lấy bánh ngọt nói cho Tô Tử Long.

Tô Tử Long nói: “Chúng có đâu?”

Mang thứ đó lấy ra, là một đoàn trang giấy, mở ra xem xét, là loại giấy xé không nát——

Em yêu:

Ăn đến trang giấy này, cần phải ăn 3 đến 5 miếng mới có thể tới.

Dùng cái này chứng minh khối bánh ngọt không chỉ có thể ăn, còn tương đối ăn ngon.

Cho nên, em thua rồi, phải ngoan ngoãn trở về đi học!

Chuyện này chứng minh, anh nói được nhất định sẽ làm được, tuyệt đối làm đến cùng!

Cho nên, anh sẽ đối với em nói:

Lâm Ngôn, anh yêu em, đời này chỉ yêu em thôi!

Mời em, vào hôm nay sau khi xuống xe lửa gả cho anh, anh cam đoan sẽ làm một ông xã mà cho dù em cảm kính hiển vi tìm, cũng tìm không ra người nào tốt hơn anh.

Nếu như em nguyện ý, xin mời đem bánh ngọt ăn hết.

Nếu như em không muốn.

Mời em, vào hôm nay sau khi xuống xe lửa đem anh lấy về nhà, anh cam đoan sẽ làm một bà xã biết kiếm tiền còn thương yêu em.

P. S

1.Lấy nhân cách một người có danh dự, có gia nghiệp thê, gả so lấy có lợi nhất!

2. Trên tất cả, đều chỉ vì Lâm Ngôn mới phát sinh kỳ tích!!

3. Em yêu, xin em không nên nhần tâm mà đùa bốn trái tim yếu ớt của anh! Nhanh chọn một SAY “YES”!!!

Tô Tử Long

Phía dưới là chữ kí bên cạnh là họ tên, sau đó là dấu tay.

Cho dù là địa cầu nổ tung, cũng không gây cho Lâm Ngôn rung động mạnh so với hiện tại!

Cho dù là trúng 5 giải độc đắc, cũng không làm cho Lâm Ngôn kinh hỉ nhiều so với hiện tại!

Ai đùa bốn ai? Thật sự là không buồn bán không gian dối!

Không chỉ có lừa cậu đánh cuộc thua, còn muốn gạt cậu đến cả đời, thoát nhìn có hai lựa chọn, kỳ thật đều giống nhau, vô luận giả hay lấy, đều là cùng anh cả đời, cả đời bên nhau, không xa rời nhau.

Thật là đại lừa đảo!!!

Nhưng mà, chính mình thật là vui sướng, vui sướng mà cầm giữ không được, vui sướng đến nước mắt nước mũi đều chảy dài, vui sướng đến không có rứt rề, vui sướng mà đem bánh ngọt mãnh liệt nhét vào trong miệng, vui sướng đến biến thành mít ướt.

Tô Tử Long ôn nhu lau sạch sẽ cho Lâm Ngôn.

Trên mặt cười, thanh âm lại có chút nghẹn ngào: “Em yêu, em mà ăn hết là không thể hối hận đấy!!”

Lâm Ngôn mãnh liệt gạt đầu, bị bánh ngọt nghẹn đến, mặc kệ, tiếp tục nhét vào miệng, cái này ông xã là định chắc rồi!!!

Tô Tử Long đề lại tay Lâm Ngôn, gọi nhân viên phục vụ đưa lên trà sữa, sau đó đem Lâm Ngôn ôm đến trên đùi, trước cho cậu uống một ngụm trà sữa, vỗ nhẹ lưng cậu, đem bánh ngọt thuận xuống, lại đúc cậu ăn cho hết cái bánh ngọt.

Vừa đúc bánh vừa thì thầm bên tai đang hồng thắm của Lâm Ngôn:

“Em yêu, cho dù có chi nhiều tiền hơn nữa, trưởng tàu cũng không chịu đem phòng bếp cho anh mượn, sau đó, anh nói cho ông ấy biết, anh là vì hướng người yêu cầu hôn, ông ấy lập tức đồng ý. —— vừa rồi đầu bếp trưởng kia nói em lớn lên thật đáng yêu, sau đó nói em có một người yêu tốt, cuối cùng chúc em cùng người yêu của em vĩnh viễn yêu nhau!”

Thật vậy chẳng?

Điều này có thật không vậy?

Bọn họ có thể yêu nhau quang minh chính đại, kết hôn, hơn nữa được chúc phúc!

Lâm Ngôn hạnh phúc giống như rơi vào trong mộng, không thể tin được hết thấy trước mắt là chân thật.

Hung hăng mà cắn chính mình một cái, rất đau, là thật!

Tô Tử Long đau lòng mà hôn lên vết cắn của Lâm Ngôn, tiểu ngốc!

Đem những vệt kem bên môi Lâm Ngôn từng chút từng chút đều liếm sạch, cuối cùng hôn môi Lâm Ngôn, đầu lưỡi chui vào, quấn lấy đầu lưỡi Lâm Ngôn, nuốt hết, đến khi đem Lâm Ngôn hôn đến chóng mặt vui sướng, cảm giác giống như đang ở tại thiên đường.

Thật sự, giống như đang ở tại thiên đường.

Hai người xuống xe lửa tại Hà Lan, sau đó thì có xe tới đón, trước đưa hai người trở về khách sạn rửa mặt đổi lễ phục, lễ phục là may theo kích thước của hai người.

Hết thấy, là sau khi Tô Tử Long nghe những lời mê sảng của Lâm Ngôn sốt cao ngày đó mà bắt đầu chuẩn bị, anh không muốn người yêu của mình luôn sống trong sợ hãi, anh muốn cho cậu tình yêu đầy đủ cùng cảm giác an toàn.

Có tiền tốt ở chỗ là có thể làm được rất nhiều chuyện trừ bị, và làm cho nó biến nhanh gấp trăm lần.

Nhưng cũng có rất nhiều chuyện, cho dù có tiền vĩnh viễn cũng mua không được ——

Ví dụ như làm ra một khối bánh ngọt có thể ăn ngon, vì để cho honey trở lại đi học, Tô Tử Long luyện suốt một tháng, nhưng thật sự là đáng giá, một vốn bốn lời, rước được bà xã trở về.

Ví dụ như tình yêu cùng lời thề của họ.

Lúc này, họ đang đứng trong giáo đường lớn nhất Hà Lan, hướng mục sư trang trọng tuyên thệ, trao đổi nhẫn, hôn môi, kết thúc buổi lễ. Họ chính thức kết hợp, cả đời tương thân tương ái, vĩnh viễn không rời.

Thật sự, giống như đang ở tại thiên đường.

Sau khi kết thúc buổi lễ, Tô Tử Long mang theo Lâm Ngôn quay trở về khách sạn, Hà Lan rất đẹp, hiện tại đúng là mùa thích hợp du lãm, nhưng họ ở đâu cũng không muốn đi, thăm nghĩ du lãm thân thể lẫn nhau, thăm nghĩ làm cho vật nóng hổi của anh tiến vào nơi chật chội ấy của cậu, thăm nghĩ dung thành một thể, thăm nghĩ tại trên người lẫn nhau lưu lại ấn ký tình yêu say đắm.

Ngày hôm sau, khi có thể xuống giường.

Họ lại xuất phát, đi hưởng tuần trăng mật.

Họ đến nước Pháp. Không đến thành phố nước hoa danh tiếng, cũng không đến thủ đô hoa lệ.

Mà đi về hướng đông cách Paris 32 km đến khu giải trí Disneyland.

Ngày đó, ánh nắng ấm áp, Tô Tử Long tại cửa lớn ngồi xổm xuống, mở ra hai tay phía sau lưng: “Em yêu.”

Lâm Ngôn nằm sấp lên, được Tô Tử Long công lên, trái tim như bị gắt gao nắm lấy, người đàn ông này, nhớ rõ những thổ lộ của cậu trong đêm đó ——

Lúc nhỏ, Lâm Ngôn hâm mộ nhất là mấy đứa bé nhà khác được ba ba công trên lưng đi chơi khắp nơi, thời điểm lễ mừng năm mới, có đứa sẽ đến công viên chơi, có đứa sẽ đi công ty bách hóa, cậu chỉ có thể ở nhà giúp đỡ bác gái làm công.

Cậu thường nghĩ, chỉ cần có thể được ba ba công trên lưng chơi đùa một lần cũng tốt ah...

Hiện tại, cậu đang được người mà mình yêu nhất công trên lưng, tại thiên đường mà toàn bộ thế giới mơ ước lớn nhất thực hiện mộng tưởng.

Trong Disneyland, mọi người chứng kiến một người đàn ông cao to công trên lưng một cậu trai trẻ cầm bong bóng bay cùng kem ngọt trên tay, không ai cảm thấy họ quái dị, cũng không ai cười họ chia nhau ăn một que kem, càng không ai cười nhạo người đàn ông thỉnh thoảng quay đầu lại cùng cậu trai hôn môi, bởi vì họ thoát nhìn là yêu nhau cùng hạnh phúc đến vô bờ bến.

Thật sự, giống như đang ở tại thiên đường.

Họ cùng nhau vui chơi vài ngày ở Disneyland, chơi tất cả mọi trò chơi... Tóm lổ tai chuột Mickey, bị chuột Mickey đuổi... Thật sự, thật sự là quá hạnh phúc rồi, hạnh phúc đến không chịu nổi!

Ngày nghỉ cuối cùng họ tay trong tay đi công ty bách hóa, cửa hàng tinh phẩm, nước hoa, Lâm Ngôn cái gì cũng không muốn, tại đây có thể mua ở trong nước đều có thể mua được, chỉ thích một chú gấu bông Winny sấp ngủ mà trong nước không có, cậu nói Winny buồn ngủ thần thái giống hệt bộ dạng buồn ngủ của Tô Tử Long ah, vì vậy, Lâm Ngôn một tay ôm gấu Winny ngủ gật vừa mua, một tay được Tô Tử Long nắm, tay kia của Tô Tử Long cầm que mực nướng, đúc cho Lâm Ngôn một ngum, chính mình cắn một cái.

Thật sự, giống như đang ở tại thiên đường.

Nhưng vẫn phải ngồi trên máy bay về nhà rồi.

Tô Tử Long nói em yêu, chờ anh lập được công trạng cho công ty, sau đó anh sẽ chọn thời điểm thích hợp nói cho bà nội cùng người nhà của em biết, cho họ thời gian chắc chắn họ sẽ tiếp nhận chúng ta, nếu như... Nếu như họ không đón nhận, chúng ta cũng phải bên nhau, cũng phải hạnh phúc, chúng ta phải sống vì chính mình, hiểu không?

Lâm Ngôn dựa vào trong ngực Tô Tử Long ngẩng đầu nhìn anh, nói hiểu, nói phải sống vì chính mình, nhưng cậu muốn Tô Tử Long trước đừng nói cho bà nội và mọi người biết, nói chờ sau khi mình tốt nghiệp rồi hãy nói, có lẽ họ sẽ lại càng dễ tiếp nhận.

Kỳ thật, nếu như có thể không nói, Lâm Ngôn tình nguyện vĩnh viễn không ngả bài.

Lâm Ngôn không muốn làm cho tình yêu của họ gặp chút trắc trở nào, không muốn làm cho Tô Tử Long có một chút khó xử, nếu như bà nội phản đối, Tô Tử Long không có khả năng một chút cũng không thêm để ý, không khổ sở không thương tâm.

Lâm Ngôn tình nguyện che giấu, dù chỉ làm đà điểu.

Chỉ cần Tô Tử Long cứ như vậy yêu cậu, thương cậu, chiều chuộng cậu, lo lắng cho cậu, cái khác, Lâm Ngôn đều không để ý.

Thật sự không quan tâm ——

Tuy nhiên bọn họ vẫn một mực yêu nhau trong bí mật.

Sau khi tốt nghiệp Thương chuyên, Tô Tử Long chuẩn bị công khai quan hệ của hai người, Lâm Ngôn lại nói muốn thử thi đại học, xin Tô Tử Long chờ sau khi cậu tốt nghiệp đại học lại công khai.

Cho dù bất luận thời điểm nào, Tô Tử Long thậm chí nghĩ mọi phương pháp cho Lâm Ngôn cảm giác an toàn, nhưng anh biết rõ đáy lòng người yêu có thâm căn cố đế bất an, nếu như tiếp tục đến trường có thể làm cho người yêu cảm thấy an tâm, Tô Tử Long há nào có thể không đồng ý.

Hiện tại Lâm Ngôn, đã là sinh viên năm thứ 2, tính toán thời gian, họ yêu nhau đã gần bốn năm.

Không ai biết họ đã kết hôn, nhẫn kết hôn không thể mang theo trên tay, đã được họ cẩn thận lồng vào sợi dây chuyền bạch kim, buông xuống áp vào ngực.

Gần bốn năm ——

Lâm Ngôn vẫn là trợ lý đặc biệt mà tất cả mọi người biết đến, được Tô tiên sinh tín nhiệm nhất, thưởng thức, không có lý khai, không thể thiếu được.

Lâm Ngôn vẫn luôn được Tô Tử Long yêu chiều cũng vẫn luôn khắc cốt mà yêu lấy Tô Tử Long.

Chỉ là, khó biểu đạt cảm xúc Lâm Ngôn có khi đem loại cảm tình này vùi dưới đáy lòng, khó trách Tô Tử Long ngẫu nhiên hay nói giỡn “kêu oan”:

Hai người yêu đương quả nhiên là chòm sao bò cạp hãm tương đối sâu.

Trên sách lại nói người chòm cự giải càng hết hy vọng thoát ra.

Chòm cự giải Lâm Ngôn gặp được chòm sao bò cạp Tô Tử Long, nên là yêu say đắm dây dưa không dứt.

Lâm Ngôn vẫn như cũ bị hiệp ước không bình đẳng của Tô Tử Long quản thúc một cách cam tâm tình nguyện vui vẻ chịu đựng, cũng vẫn như cũ luôn luôn sẽ phạm quy bị “trừng phạt”, ví dụ như hôm nay, biết rõ Tô Tử Long sẽ đến trường học đón mình, vì giận đối Lâm Ngôn lại sớm chuồn mất chạy về nhà.

Đã rất nhiều ngày không có về nhà.

Cùng một chỗ năm thứ nhất, Lâm Ngôn lấy cớ tăng ca cùng Tô Tử Long sống ở công ty.

Sau đó công ty đưa vào hoạt động đều ở trong lòng bàn tay Tô Tử Long rồi, bọn họ cũng kết hôn.

Tô Tử Long mua một gian nhà nhỏ 2 tầng, có một mảnh sân rộng, dựa theo Lâm Ngôn yêu thích mà bố trí, đó là nhà tân hôn của bọn họ.

Vô luận là học thương chuyên hay đại học, Lâm Ngôn đều ở cùng Tô Tử Long.

Một là nhà trọ cách trường học rất gần, hai là Lâm Ngôn kiêm chức làm trợ lý cho Tô tiên sinh, cho nên, người nhà một chút ý kiến phản đối cũng không có.

14. Chương 14

“Hôm nay tại sao trở về rồi? Thiếu gia thì sao?” Lâm Đại Chí trông thấy con trai lớn nhiều ngày không gặp trở về nhà, thật vui mừng, nhưng chịu qua Tô gia ân tình nên ông lập tức nhớ tới đứa con có chức trách trong người, đang bận việc tại phòng bếp bác gái cũng đi tới hỏi.

Lâm Ngôn nói Tô Tử Long hôm nay cùng với một công ty bàn việc thu mua, tạm thời không có công việc cần cậu làm, đại học hôm nay không có lớp, khoá học điều khiển lại chấm dứt sớm, nên về thăm nhà một chút.

Tô Tử Long từ nửa năm trước bắt đầu bắt tay vào thu mua công ty bách hoá SD, hôm nay đàm phán cuối cùng tiến hành vô cùng thuận lợi, chỉ chờ chính thức ký kết.

Sau khi hội đàm kết thúc, Tô Tử Long sớm tan tâm, trong vòng nửa năm hơn 60 lần đi vào SD.

Phòng quản lý thị trường nếu như biết đến, sẽ hiểu rõ tại sao chính mình đưa ra báo cáo về cải biến SD luôn không được thông qua, bởi vì hắn chỉ đi hiện trường xem qua có 5 lần.

SD vẫn theo lẽ thường buôn bán, Tô Tử Long yêu cầu tất cả người biết chuyện đều giữ bí mật đối với việc thu mua, cho nên không có tạo sự hoang mang cho các công nhân SD.

Anh không chỉ đi dạo ở mỗi SD, mà tất cả công ty bách hoá buôn bán trên con đường phồn hoa này anh đều dạo qua, mỗi lần đều có sự tâm đắc cùng thu hoạch khác nhau, lại rất có ích đối với công việc cùng gia đình.

Bởi vì anh không chỉ đi dạo, mà còn ... mua sắm.

Tô Tử Long trước kia không có thói quen đi dạo công ty bách hoá.

Ngẫu nhiên có một lần đi ngang qua công ty bách hoá, xe bị hư, phải sửa chữa một lúc, thừa dịp tài xế đi sửa xe, Tô Tử Long tiến vào công ty bách hoá, nghĩ tùy tiện nhìn xem một chút.

Kết quả, từng chuyên bán đều hấp dẫn anh ngừng chân, bởi vì anh luôn có thể ở mỗi nhãn hiệu khác nhau phát hiện ra những bộ quần áo thích hợp cho Lâm Ngôn mặc, anh nghĩ tới bộ dạng Lâm Ngôn khi khoác lên người những y phục này, đã cảm thấy lồng ngực tràn đầy, so với việc đàm thành một số hiệp ước, hợp đồng còn thoải mái, anh không ngừng quét thẻ, ký đơn, yêu cầu chuyên bán đem quần áo mà anh đã chọn đưa đến nhà.

Từ đó về sau, cách một đoạn thời gian, Tô Tử Long đều đến công ty bách hoá một chuyến, nếu mà nói anh thích đi dạo công ty bách hoá, không bằng nói anh thích loại cảm giác mua đồ cho người yêu hơn.

Mấy lần trước, Tô Tử Long mang theo Lâm Ngôn cùng đi, nhưng Lâm Ngôn mỗi lần đều đem hoá đơn giữ lại, ngày hôm sau, đem quần áo trả lại, thu về tiền mặt cũng được một khoản kha khá, một phần Lâm Ngôn đem gửi ngân hàng, một phần đến siêu thị mua thức ăn, thịt, gạo, mì gói, ... nấu các món ngon cho Tô Tử Long.

Tô Tử Long dở khóc dở cười, nói em yêu à, cái kia là tâm ý của anh ah!

Lâm Ngôn nói y phục của em sắp xếp thành núi rồi, em không thể xài tiền bấy bọ, anh không nghe ông bà xưa luôn nói ‘Ăn bất tận, xài bất tận, tính toán không tới chung quy chịu nghèo’ sao?!!!

Tô Tử Long đem Lâm Ngôn ôm đến trên đùi nói em à, những thứ này đều nằm trong tính toán của anh, ông xã cố gắng làm việc chính là vì để cho bà xã không cần hao tâm tổn trí lo lắng, muốn xài như thế nào liền xài như thế đó!!!!

Lâm Ngôn vẫn kiên quyết lắc đầu!!!!

Tô Tử Long nói được rồi không cãi nữa, vợ nói đều đúng, Lâm Ngôn vừa định gật đầu, chợt nghe Tô Tử Long tiếp theo còn nói, vợ à, tuy em nói rất đúng, nhưng anh không sửa được, cũng giống như khi anh bảo em đừng nấu cơm cho anh nữa, em có thể thay đổi không?

Lâm Ngôn không còn biết nói gì, cau mày cong môi lên.

Tô Tử Long hôn Lâm Ngôn, vợ yêu, em đừng bĩu môi nữa, còn bĩu môi nữa không khéo thành heo mắt, được rồi anh cam đoan tận lực không chế không loạn mua quần áo được chưa nào?

Lâm Ngôn nháy mắt mấy cái tỏ vẻ đồng ý, miệng bị chặn rồi, không có cách nào khác gật đầu cũng không rảnh nói chuyện.

Tô Tử Long xác thực không hề loạn mua quần áo, sửa lại loạn mua những vật khác, trông thấy một cái mũ, cái này vợ yêu mà đội khá hợp, mua, trông thấy một cái móc chìa khoá, vợ yêu dùng thật đáng yêu, mua, trông thấy... đều là những vật vụn vặt, có thể tùy thân mang theo, cũng không đắt, Lâm Ngôn không nói thêm được gì nữa rồi, lúc dùng trong nội tâm còn cảm thấy vui vẻ không thôi.

Đi công ty bách hoá chọn lễ vật cho Lâm Ngôn, trở thành phương pháp mới giúp Tô Tử Long buông lỏng thể xác và tinh thần, yêu thích đến độ chỉ thấp hơn đến phòng tập thể thao, từ số lần đi tăng nhiều, Tô Tử Long nảy sinh ý niệm thu mua công ty bách hoá trong đầu, anh tin tưởng trong lĩnh vực này bản thân cũng có thể làm vô cùng tốt, bởi vì ngoại trừ điều kiện thiết yếu buôn bán ra, anh dần dần đã có một cảm thụ là cũng cần phải quan tâm đến người tiêu thụ chân chính.

Nhưng, tiêu phí cùng kinh doanh dù sao không giống nhau, cho nên nửa năm qua đi dạo công ty bách hoá, thị giác Tô Tử Long có chỗ thay đổi, nhưng mỗi lần chọn lễ vật yêu thích cho vợ yêu một mực không thay đổi.

Hôm nay vừa ý chính là một chú heo phấn hồng mập mạp đang bĩu môi, anh vừa thấy liền vui vẻ, nữ nhân viên bán hàng cũng vui vẻ:

“Tiên sinh thật có mắt thẩm mỹ, đây là sản phẩm mới nhất năm nay, hàng vừa mới đến, bé yêu nhất định sẽ rất thích! Bé yêu đã bao nhiêu tuổi ạ? Nếu dưới ba tuổi, tôi lấy cho ngài con nhỏ hơn.”

“Không cần, cái này là tốt rồi.” Tô Tử Long quét thẻ, ôm heo phấn hồng rời khỏi SD, vừa đi vừa cười, nếu như có ai biết hiện tại anh đang rất muốn hôn vào cái miệng đang cong lên của chú heo này, có thể bị cho là biến thái bắt đi hay không a?!

Đến bãi đỗ lấy xe, đem heo phấn hồng đặt ở trên ghế lái phụ, Tô Tử Long chạy hướng Long Đằng học viện, trong lộ trình gặp được đèn đỏ, anh quay đầu nhìn về phía chú heo, nở nụ cười, phỏng chừng tại trường học điều khiển cái miệng kia cũng đang bĩu rất cao, không biết hôm nay học phương hướng đã rõ ràng một chút hay chưa?

Đang nghĩ ngợi, điện thoại vang lên, tiếp nghe, là hiệu trưởng trường điều khiển gọi tới.

Năm phút đồng hồ sau, Tô Tử Long cúp điện thoại, đổi tay lái thay lộ tuyến, mắt nhìn heo phấn hồng, lắc đầu, vui vẻ càng sâu ——

Cưng à, em lại không nghe lời rồi!

Đang tại phòng bếp giúp bác gái nấu cơm Lâm Ngôn đột nhiên đánh ba cái hắt xì, bác gái cười nói: “Một nghĩ hai mắng ba nhớ thương, tiểu Ngôn, có người đang nhớ thương con đó! Cùng mẹ nói một chút, trong trường học có cô gái nào phù hợp hay không ah, con 22 tuổi rồi, cũng nên tìm.”

“Tiểu Ngôn... Tiểu Ngôn... Nghe thấy mẹ nói không hả?”

Thấy không có người đáp lời, bác gái nhìn lại: “—— Lâm —— Ngôn! Đây là con giúp mẹ rửa cái trắng à? Con lại đây cho mẹ!”

Trong thau chỉ có một đồng cải trắng trụi lủi, rau quả cắt thành từng mảnh đều bị tóm đến trong thùng rác rồi, người lại chẳng biết đi đâu.

Lâm Ngôn cầm lấy di động, tắt nguồn, khởi động máy, biểu hiện bình thường, không đúng, lúc này sớm đã qua thời gian cậu thường tan học 20 phút rồi, tại sao còn không có điện thoại đánh tới?

Không gọi thì không gọi chứ.

Điện thoại được đặt lên trên bàn. Không nở quảng.

Bởi vì điện thoại vừa đẹp lại vừa tốt, chứ không phải vì nó là quà sinh nhật mà anh tặng cậu đâu!

... Có người tin tưởng lý do này sao?

Năm phút sau.

Cầm lấy điện thoại, bấm một cái mã số: “Cha —— đừng tiếp, là con điện đó, điện thoại hình như có vấn đề, con đang thử.”

Điện thoại Lâm gia tiếng vang vô cùng bình thường.

Hai phút sau, chạy đến phòng khách: “Cha, ngài cầm điện thoại gọi vào di động của con xem, thử coi nó có thể tiếp thông không?”

“Alo.”

“Tiểu Ngôn, cha nghe tiếng của con rất rõ ràng ah.”

“Oh... Cha, cúp đi.”

Không đúng không đúng không đúng, sớm nên gọi điện tới rồi chứ.

Vì cho Tô Tử Long có cơ hội sửa lại sai lầm, thời điểm Lâm Ngôn tức giận, chưa bao giờ tắt nguồn điện thoại, và cũng chỉ chạy đến một chỗ, nhà bác gái.

Cho nên, Tô Tử Long mỗi lần đều có thể trước hết gọi điện thoại, sau đó tìm đến nơi, hò hét ôm một cái đem Lâm Ngôn mang về nhà.

Thời điểm Tô Tử Long lần đầu tiên đến thăm.

Đem ông bà Lâm lại càng hoảng sợ, không nghĩ tới Tô thiếu gia có thể mang theo lễ vật tự mình đến nhà thăm viếng.

Đưa cho ông Lâm chính là Bích Loa Xuân tốt nhất (một loại trà xanh), bình thường ông rất thích lại không nỡ mua, đưa cho bà Lâm là một bộ mỹ phẩm dưỡng da cao cấp, Tiểu Nguyệt một túi xách LV, Tiểu Phi một mô hình xe lửa bán với số lượng có hạn...

Ông Lâm bà Lâm nói thẳng Tô tiên sinh quá khách khí, quá khách khí!

Nếu ông bà Lâm biết đây là một trong những sinh lễ cưới tiểu Ngôn chắc sẽ không nói như vậy?

Lúc ấy Lâm gia đang chuẩn bị ăn cơm, bác gái trong điện thoại còn có thể trò chuyện hai câu, thấy người thật, ngược lại không biết nói cái gì cho phải, đành phải hỏi Tô tiên sinh ăn cơm tối chưa? Muốn ăn cùng chúng tôi hay không?

Nói xong lại cảm thấy không ổn, người ta là đại thiếu gia, làm sao có thể...

Không nghĩ tới Tô Tử Long nói bác gái đừng quá khách sáo, gọi tên của con là được rồi, con vừa vào cửa nghe thấy mùi thức ăn thơm mát là đã ngóng trông bác hỏi những lời này rồi!

Một câu, tất cả mọi người nở nụ cười, không khí cởi mở hơn nhiều.

Tô Tử Long hỏi tiểu Ngôn thì sao?

Bác gái nói, nó vừa vào cửa liền chui vào trong phòng, nói đầu đầu ăn cơm cũng không cần kêu, bác sờ trán cũng không phát sốt, có lẽ là do đến trường mệt nhọc, nó cũng nằm một lúc lâu rồi, để bác đi gọi nó.

Tô Tử Long nói để con đi được rồi, vừa vặn con có việc cùng tiểu Ngôn nói.

Cửa bị Lâm Ngôn khoá trái, gõ mãi đến lúc bác gái định đi lấy chìa khoá thì cửa mới được mở ra, Tô Tử Long vừa bước vào phòng thì cửa lại bị khoá tiếp.

Một phút sau, hai người đi ra, Lâm Ngôn tinh thần phấn chấn, miệng hồng hồng, chẳng còn vẻ uể oải nữa.

Tiểu Ngôn có thói quen cản bờ môi—— cho nên ông bà Lâm cũng không nghĩ nhiều.

Ông bà Lâm nếu biết rõ miệng cậu con trai hồng là bị vị đại thiếu gia trước mắt này cắn, còn có thể liên tục không ngừng mà lôi kéo cậu ta thân thân mật mật cùng nhau ăn cơm hay không?

Một bữa cơm, Tô Tử Long thắng được Lâm gia hảo cảm, lúc cùng Lâm Ngôn cùng nhau đi ra ——

Ông Lâm nói có rảnh lại tới, lần sau đừng mua đồ nữa.

Bà Lâm nói có rảnh đến nhiều một chút, hôm nay đồ ăn rất đơn giản về sau sẽ chuyên môn làm cho cậu ăn.

Tiểu Nguyệt nói có rảnh thường đến, em rất thích túi Prada!

Tiểu Phi ôm chân mẹ nhìn Tô Tử Long, chú ơi, chừng nào thì tới nữa?

Lâm Ngôn sờ sờ đầu em trai, gọi anh Tô là được rồi.

Anh Tô chừng nào thì tới nữa? Em muốn máy bay điều khiển ném bom, xe tăng chạy bằng điện còn có bút sáp màu kiểu mới.

Từ đó về sau, Tiểu Phi rất hoan nghênh anh trai đột nhiên về nhà, bởi vì anh Tô buổi tối sẽ “thuận đường” tới dùng cơm, rồi “thuận tiện” đón anh trai trở về, đêm đó Tiểu Phi sẽ thu được lễ vật mà lần trước đã điểm danh.

Thật sự là thằng bé hạnh phúc.

15. Chương 15

“Tiểu Ngôn, Tô tiên sinh mấy giờ tới?” Bác gái đứng ở cửa phòng, phí cả buổi mới đem mớ rau cải nhặt ra rửa sạch sẽ, con trai thật vất vả trở về một chuyến, không cùng nó so đo:

“Ba con đi đón Tiểu Phi tan học, mẹ đã bảo mua thêm chút đồ ăn trở về, trong chốc lát sẽ có thêm đồ ăn cho các con!”.

“Không biết.” Lâm Ngôn trừng mắt nhìn điện thoại.

“Con gọi điện thoại hỏi một chút.”

“Không gọi!”

“Đứa nhỏ này! Không gọi thì thôi, con lớn tiếng như vậy làm gì?”

Lâm Ngôn nhìn xem bác gái, áy náy nói: “Mẹ, con xin lỗi.”

Nếu là Tiểu Phi nhất định nhào tới ôm bác gái làm nũng, nhưng mình lại làm không được, 22 năm, dường như tất cả làm nũng đều tồn tại, chỉ chưa đưa cho người kia.

“Mẹ, mẹ làm cái gì mà thơm như vậy? Sao Tiểu Nguyệt vẫn chưa trở về?”

“À, ngày hôm qua mẹ mới cùng dì Vương học được một món mới, bánh nhân thịt sốt cà, hôm nay làm cho mọi người nếm thử, Tiểu Nguyệt hai ngày nay đều ở nhà bạn ôn tập, hôm nay không trở về.”

Lâm Ngôn lấy ra bút kí tùy thân mang theo: “Mẹ, mẹ dạy con nấu món này đi.”

Trong bút kí rậm rạp chằng chịt các công thức dạy nấu ăn mà Lâm Ngôn từ các nơi sưu tầm được, mỗi món đều được phân loại rõ ràng, đồ ăn Sơn Đông, đồ ăn Bắc Kinh, đồ ăn Tứ Xuyên... Các món thích hợp dùng ban đêm, thích hợp ăn giảm bớt áp lực... Chuẩn bị chậm rãi làm cho người kia ăn, nhiều món ăn như vậy, không tốn tới mười mấy năm là ăn không hết.

“Mẹ phải đi trông chừng cái nồi, con tới phòng bếp đi, mẹ dạy cho con.”

Lâm Ngôn lại trừng mắt nhìn điện thoại trên bàn... Một bước, hai bước, vừa ra cửa lại vòng trở vào, ngừng hai giây, cầm di động cho vào trong túi quần, đi đến phòng bếp.

Học xong món bánh nhân thịt sốt cà, điện thoại chưa ai gọi tới.

Lâm Ngôn quay trở về phòng, nhìn điện thoại, nếu còn không gọi là tức giận thật đấy!

Tiểu Phi được đón trở về rồi, điện thoại chưa ai gọi tới.

Lâm Ngôn không yên lòng mà nghe Tiểu Phi nói chuyện, nếu còn không gọi đêm nay không thềm để ý tới anh nữa!!

Điện thoại rốt cục vang lên.

“Này?!” Gấp gấp mà bắt máy, lại sớm quên nhìn màn hình xem là ai gọi.

Là bạn học gọi, gần tới thi cuối kỳ, hỏi Lâm Ngôn mượn bài ôn tập.

Thất vọng cúp điện thoại, chợt nghe đến Tiểu Phi trong phòng khách hô: “Anh —— anh —— anh, mau đến đây coi kìa!”

À? Tiểu Phi lúc nào chạy đến phòng khách rồi?

Đi đến phòng khách, Tiểu Phi giữ chặt Lâm Ngôn chỉ vào TV: “Anh, nhìn kìa, máy bay rơi tan nát rồi.”

TV đang truyền phát hình ảnh xác máy bay, màn ảnh nhắm ngay gia quyến người gặp nạn với vẻ mặt cực kỳ bi thương.

Hình ảnh lại chuyển.

Tin tức biến thành động đất trong nước, một khu vực đã từng phồn hoa trở thành đồng cỏ nát, nhân viên cứu hộ đang toàn lực ứng phó, màn ảnh chuyển đổi, nhắm ngay người nhà nạn nhân ở bên ngoài chờ đợi, trong tuyệt vọng mang theo nước mắt cầu xin...

Cái thế giới này tràn ngập chuyện xấu!

Không ai biết rõ một giây sau sẽ phát sinh cái gì.

Không ai biết rõ lúc nào người mình trân quý nhất sẽ biến mất, tìm không thấy nữa.

Có thể nắm chặt chỉ có trước mắt một giây này!

Vì sao còn đem thời gian tiêu tốn trong sự hờn dỗi không có chút ý nghĩa chứ.

Bởi vì thích được anh năn nỉ! Được anh chiều chuộng!

Cho nên. Mỗi lần. Biết rất rõ ràng anh là vì tốt cho mình vẫn muốn cùng anh hờn dỗi...

Lâm Ngôn như bị hung hăng mà đánh cho một quyền, lòng đau như cắt.

Chạy trở về phòng, bấm một dãy số quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, điện thoại vang lên cả buổi không có người tiếp, tự động chuyển tới giọng nói nhản lại.

Gọi đến công ty, chế độ hộp thư thoại.

Gọi về nhà, là di Lý làm thêm giờ tiếp điện thoại:

“Lâm tiên sinh ah... Tôi đang chuẩn bị đi đây... Tô tiên sinh? ... Vẫn chưa trở về ah...”

Gọi cho Ngô Minh Minh: “... Tô tiên sinh? ... Hôm nay anh ấy tan tầm rất sớm...”

Lại lần nữa gọi vào di động Tô Tử Long, van cầu anh van cầu anh ngàn vạn lần đừng gặp chuyện không may nhanh lên một chút tiếp điện thoại, em cam đoan không bao giờ bức bối nữa cam đoan đem phương hướng học rõ ràng...

Vẫn còn không có người tiếp.

Không có việc gì không có việc gì nhất định không có chuyện gì đâu, đều là mình không tốt, có trạng huống gì liền nghĩ đến hướng xấu thôi, kỹ thuật lái xe của anh ấy tốt như vậy nhất định không có việc gì.

Nhưng, toàn thân vẫn không ngừng đổ mồ hôi lạnh, trái tim giống như bị ghì chặt, hô hấp càng ngày càng khó khăn, chờ đợi thêm nữa chắc Lâm Ngôn chết mất.

Quay người lại, vừa lúc đối mặt cửa sổ, trời ả một chiếc BMW màu xanh da trời đáng yêu nhất thế giới đang quẹo vào cư xá, chạy hướng bên này.

Vừa xông ra bên ngoài vừa hô: “Cha, mẹ, Tô tiên sinh đến chúng ta có việc gấp phải xử lý không ăn cơm hai ngày nữa con trở về thăm mọi người!”

Bác gái đuổi tới cửa, người sớm mất bóng dáng, vào nhà nhìn bạn già lắc đầu:

“Cha đứa nhỏ, ông nhìn tiểu Ngôn xem, học đến đại học rồi, một chút đạo lý đối nhân xử thế cũng không hiểu, gọi Tô tiên sinh đi lên uống miếng nước cũng tốt ah! Ông chủ tốt như vậy không hảo hảo ở chung, đến mai đốt đèn lồng cũng khó tìm...”

Tô Tử Long tam hồn thiếu chút nữa dọa bay hết hai hồn rười.

Honey thẳng tắp mà xông về phía xe đang chạy của anh, may mà anh phản ứng nhanh, phanh lại tốt.

Mở cửa xe, honey liền bay vào, ôm cổ anh, siết chặt không buông!

“Em yêu, em muốn hù chết anh à!”

“Phi, phi, phi, không cho nói chết!!!!!!”

“Được rồi không nói, em yêu, lần sau cũng đừng hoan nghênh anh như vậy, nếu không ông xã em cần phải sớm già yếu 30 năm!”

Honey gật gật đầu, vẫn không buông tay:

“Nhanh lái xe, nếu không sẽ bị mẹ nhìn thấy.”

“Không đi lên hả? Anh còn đặc biệt đi mua một đồng đồ vật.”

“Không lên đâu! Chúng ta nhanh về nhà thôi, em có việc cần nói với anh.”

Tô Tử Long cười thầm trong bụng, chừng ả, đúng lúc anh cũng có “sự tình” muốn nói với em đấy.

Nhưng, điều kiện tiên quyết là: “Em yêu, trước tiên buông tay ra đã, em ôm chặt như vậy, làm sao anh lái xe được?”

Chạy như bay về nhà.

Trên đường đi.

Lâm Ngôn rốt cục thấy được chú heo phấn hồng bị cậu đẩy ngã qua một bên.

“Giống em đi?” Tô Tử Long cười hỏi.

Giống chỗ nào chứ?!

Lâm Ngôn cong miệng: “Em có béo như vậy sao?!”

Tô Tử Long cười càng vui vẻ hơn: “Cưng ả, em soi gương đi, thật sự rất giống!”

Lâm Ngôn cúi đầu không nói lời nào, xe cũng lái về đến nhà rồi.

Tô Tử Long đỗ xe vào ga ra, nâng lên khuôn mặt honey:

“Được rồi, không giống tuyệt đối không giống.”

“Giống giống giống anh nói giống là giống!” Đem chú heo ném ra bằng ghế phía sau, honey lại quần lấy, không buông tay.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Honey cử chỉ rất khác thường.

Nghĩ đến anh không thấy!” Vừa rồi làm gì không tiếp điện thoại?”

“Vừa rồi?” Tô Tử Long nhìn xung quanh, phát hiện điện thoại, cầm lấy xem xét: “Anh đi vào siêu thị trước cửa nhà em mua đồ, quên mang theo.”

Tô Tử Long cười: “Cho rằng anh đánh mất rồi hả?”

Còn cười còn cười!!!! Cho rằng rốt cuộc nhìn không thấy anh rồi!!!!

Lâm Ngôn nước mắt chảy ra, mãnh liệt tuôn xuống, trái tim đến bây giờ còn không có khôi phục lại bình tĩnh.

Tô Tử Long luống cuống. Nóng nẩy. Đau lòng.

Vừa cầm khăn giấy lau nước mắt nước mũi cho Lâm Ngôn vừa thề —— Vợ yêu à em nín đi, lần sau anh nhất định mang theo điện thoại, đừng khóc... Đừng khóc, lại khóc... Lại khóc... Anh sắp khóc theo rồi nè!

Vợ à... Vợ ơi... Đừng khóc nữa, lần sau anh mặc kệ đi đâu đều đem đi động đống chặt trên người được chưa?

“Hôm nay em sớm tan học rồi.” 20 phút sau, tên mít ướt nào đó khóc đã đủ rồi, bắt đầu thẳng thắn.

Biết rõ ah, vốn còn muốn “phạt” em đó, hiện tại không dám, Tô Tử Long hôn lên mắt vợ yêu.

“Về sau em nhất định không đi trước mà không nói tiếng nào... Còn có... Ông xã, em yêu anh!”

Tô Tử Long sờ sờ trán honey, không phát sốt, gần bốn năm rồi, đều chưa từng nghe honey nói qua một câu em yêu anh, kêu một tiếng ông xã so với lên trời còn khó hơn!

Tình yêu của honey đều giấu trong sự chăm sóc từng ly từng tý hằng ngày, muốn Tô Tử Long tự mình đi khai quật, anh còn tưởng rằng đời này thẳng cho đến khi xuống mồ mới có thể nghe được ba chữ kia, hôm nay thật sự là gặp may mắn rồi, nếu không phải bởi vì quá không nỡ để honey rơi lệ, ngẫu nhiên mất tích một chút cũng không phải chuyện xấu.

Chuyện tốt thành đôi, vừa nghe xong lời yêu, lại nghe honey dán vào lỗ tai của mình nói:

“Long... em muốn...”

“Chúng ta trở về phòng.” Tô Tử Long khàn giọng nói.

“... Em... Đợi không được rồi!”

Hiện tại chỉ muốn anh, muốn được anh chiếm hữu, được cùng anh hợp hai làm một.

Lâm Ngôn thanh âm phát run, ngẩng đầu nhìn Tô Tử Long, xấu hổ, bởi vì huyết khí dâng lên, mắt sưng, bởi vì đau lòng rơi lệ, miệng khê nhếch, bởi vì khát vọng hôn môi.

Bàn tay nhỏ có chút lồi kéo bàn tay lớn đặt lên phía trên vật đã lửa nóng ngẩng đầu!

Người đàn ông huyết khí phương cương nào chịu nổi cử chỉ như thế của người yêu?

Đừng nói ga ra cách cửa nhà còn có mấy trăm mét, cho dù là chỉ có một mét, bọn họ cũng trở về không được.

Trong không gian bịt kín, nóng hổi như lửa, hơi lạnh dần dần được mở tối đa, vẫn là nóng, trái tim nóng.

Ai hôn ai trước, nhớ không rõ rồi.

Hai môi giằng co cùng nhau, trao đổi nướ bọt, đầu lưỡi vòng quanh đầu lưỡi, gặm cắn hấp ngậm, làm tràn ra một sợi tơ dâm mỹ, từ khoé môi Lâm Ngôn chảy xuống.

Tô Tử Long liếm lấy, đuổi theo dấu vết sợi tơ, lưỡi liếm qua cái cảm honey, tại hầu kết dừng một hồi, nghe honey phát ra tiếng rên rỉ chịu không nổi, mới dần dần lần đi xuống, bỏ đi áo, thay phiên cắn hai bên núm vú đỏ hồng, hung hăng mút vào —— “Ah... Ah... Oh... Ừm... Ừm...!”

Trên mình nửa người đã không mảnh vải che thân, cổ áo Tô Tử Long vẫn còn kín kẽ, Lâm Ngôn mặc kệ rồi, nắm lấy áo Tô Tử Long, cậu cũng muốn cắn anh, làm cho anh cũng chịu không được, cũng phải nóng hừng hực lên!

“Vợ à... Đừng nóng vội!” Tô Tử Long giữ chặt tay honey, đưa tới bên môi ngậm lấy.

Honey bắt đầu uốn éo, chỗ quần nơi cấm khu đỉnh lên như một lều nhỏ, kéo xuống một cái, kiêu ngạo bắn đi ra, Tô Tử Long lại không thèm đụng, chỉ nhiệt tình hôn bên đùi honey, không để ý tới nơi cần trần an nhất! Honey chịu không nổi rồi, thân thể bắt đầu run rẩy, lổ vào tràn ra chất lỏng trong suốt.

Tô Tử Long nhẹ nhàng liếm lấy chất lỏng, lại đi hôn hít nơi rốn, nhất định không chạm tới kiêu ngạo, honey khát khô cổ đến sắp nổi điên:

“Ừm... Long... Long... em... Chịu không được... Rồi... Ừm... Ừm...” Honey phát ra rên rĩ giống như thút thít nỉ non, hai tay vung loạn đến quần Tô Tử Long, kéo xuống khoá kéo, sờ soạn đi vào.

Tô Tử Long thở sâu, tiểu yêu tinh!

Miệng chợt ngậm chặt quả cầu bằng ngọc của honey:

“... Ah... Long... Đừng giầy vò... em... mà... Muốn anh hôn em...” Vừa hô hào vừa động hai tay nhanh hơn.

“Vợ à! Hai ta... Ai... Tra tấn... Ai, em sờ anh... Cái đó... Thì sao?” Tô Tử Long đem đầu lưỡi vờ vào bên trong rốn honey, chậm rãi liếm động.

Honey kêu càng lớn tiếng: “Ah... Long... Long... Muốn...”

“Cưng à! Em gọi anh là gì?”

“Ông xã... Ông xã...”

“Bà xã, muốn anh hôn... Chỗ nào? Nói... Không đúng... Không hôn!” Tô Tử Long thở dốc càng thêm ồ ồ, tay honey ôm lấy quả cầu bằng ngọc của anh, bắt đầu xoa nắn.

Bất chấp xấu hổ, trong nội tâm khát vọng muốn nổ tung, honey một hơi kêu lên ——

Đáp án chính xác.

Tô Tử Long cúi đầu ngậm lấy kiêu ngạo của honey.

Quá thoải mái, tay honey giữ quả cầu bằng ngọc không tự giác mà xiết chặt, Tô Tử Long thiếu chút nữa bắn đi ra.

Một phen liếm mút!

“Ah... Muốn... Bắn... Rồi... ông xã... Thả em ra... Ah ah ah...” Tô Tử Long dùng sức mút mạnh, đem ái dịch của honey toàn bộ hút vào trong miệng, nuốt.

Cắn răng lấy ra trơn dịch, trút ra một đồng đưa vào trong cơ thể honey, thân thể mẫn cảm của honey rung động lợi hại hơn, tiếng rên rĩ lại vang lên.

Từ kinh nghiệm mấy lần trước, Tô Tử Long tại bất kỳ chỗ nào hai người có thể đồng thời xuất hiện, đều chuẩn bị đầy đủ trơn dịch, khăn tay trừ độc cùng với... Không đợi sử dụng hết, anh sẽ kịp thời bổ sung cái mới, bởi vì không nở làm cho honey đau đớn bị thương lại nhịn không được không muốn, nhất định phải đem công tác chuẩn bị sớm làm tốt.

Một ngón... Hai ngón... Ba ngón tay dần dần đều vùi vào ở bên trong lửa nóng tắc nghẽn của honey, đút vào buồng lỏng.

Môi tìm đến đôi môi phấn hồng, cuồng dã mà hôn sâu, cho đến khi hai người đều không thể hô hấp, mới buông ra.

“Bà xã... Bà xã...”

“... Ông xã...” Đôi mắt tròn sắp nhỏ ra mật rồi, bên trong nóng hôi hổi, mềm mại giống như bông, chuẩn bị sẵn sàng.

Tô Tử Long nằm ngửa, kéo qua honey dán tại trên người mình, đẩy ra khe môn, cực lớn vọt đi vào, hung hăng va chạm vào điểm mẫn cảm nhất, bàn tay lớn nắm lấy kiêu ngạo của honey chà xát khuấy động, trước sau giáp công! Hai người cùng phát ra tiếng rên la giống như điên cuồng! ... La lên... Lại la lên... Cho đến khi cùng nhau bắn nhanh ra, trông thấy đầy trời khói lửa!

Một lát sau.

Hai người mặc quần áo tử tế, sửa sang lại sạch sẽ.

Đều là Tô Tử Long làm, honey chỉ có nhiệm vụ nằm là được rồi.

Sau đó.

Gắt gao mà ôm nhau, vẫn không nhúc nhích, không ai nói chuyện, cũng không ai ngủ.

Ôm rất lâu rất lâu, lâu đến đêm khuya ánh trăng sáng ngời đều sắp ngủ.

Hai người mới từ bên trong xe đi ra ngoài.

Lâm Ngôn một tay cướp ôm lấy heo phần hồng, bởi vì cậu thấy ánh mắt Tô Tử Long nhìn chú heo mập, trong lòng rất không hài lòng.

Làm ơn đi, honey, ăn cái gì dấm chua ah! Cái kia căn bản là Tô Tử Long xuyên thấu qua chú ta đang nhìn cậu được không?

Một tay khác bị bàn tay lớn nắm, đi về phía cửa.

Không bao giờ muốn hôn dỗi nữa, Lâm Ngôn quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, đem thời gian đều dùng để yêu nhau a!

“Chúng ta già rồi cũng phải như hôm nay có được hay không?” Tay trong tay dưới ánh trăng tản bộ, làm một đôi vợ chồng già ân ái.

Tô Tử Long ngực nóng hổi. Lại cố ý. Cười xấu xa:

“Vợ yêu, em háo sắc quá ah! Già bảy tám mươi tuổi còn muốn mỗi ngày cùng ông xã làm...” Một tay che lại miệng sắc lang.

“Em không phải ý kia!!!!!!”

Kéo ra tay che miệng, một lần nữa nắm tốt:

“Cung đừng có chối, anh hiểu rõ mà, bắt đầu từ ngày mai anh nhất định sẽ đến phòng tập thể thao nhiều hơn, ăn nhiều bổ... Ừm” này sẽ nói không được nữa, miệng sắc lang bị honey xấu hổ kiềm chân dùng miệng chặn rồi, anh mới không nỡ kéo ra đẩy.

Từ ga ra đi tới cửa, hơn một phút lộ trình, bọn họ đi một giờ.

Cũng may chú heo phần hồng không biết kháng nghị.

Vạn hạnh vạn hạnh.

Cũng may hiện tại đúng là tháng sáu, đêm hè rất ấm.

Vạn hạnh vạn hạnh.

Cũng may trong tiểu viện biện pháp diệt muỗi trừ sâu làm rất tốt.

Vạn hạnh vạn hạnh ah!!!

16. Chương 16

Lâm Ngôn ngoài ý muốn phát hiện, những lời “Ông xã, em yêu anh” đặc biệt có ma lực, dùng để đối phó người nào đó chuyên chế lại không nói đạo lý hết sức hữu hiệu, mạnh hơn cọ cọ, ôm một cái, làm nũng, chơi xấu... gấp trăm lần.

Trước lúc ngủ không muốn uống sữa tươi, trước đây nói như thế nào đều không được, hiện tại ——

Ông xã, em yêu anh.

“Không muốn uống thì không uống.”

Lâm Ngôn không biết, đó là bởi vì Tô Tử Long nghe bác sĩ tư gia nói, nghiên cứu mới nhất cho biết, người không thích uống sữa tươi, uống sữa đậu nành, cháo gạo cũng có thể lấy được hiệu quả dưỡng sinh rất khá, những thứ này Lâm Ngôn đều thích uống.

Làm cho một người lộ si hoàn toàn học rõ ràng đông, nam, tây, bắc, không thể nghi ngờ so với lên trời còn khó khăn hơn——

Ông xã, em yêu anh.

“Được rồi, không học nữa.”

Lâm Ngôn không biết, đó là bởi vì Tô Tử Long nghe hiệu trưởng nói, theo huấn luyện viên Lý báo cáo:

Tuy Lâm tiên sinh lúc đầu phân biệt Đông Nam Tây Bắc vẫn còn “có chút” mơ hồ, nhưng nếu đem một mình cậu ấy nhét vào chỗ nào đó không biết phỏng chừng cũng có thể tìm ra đường về nhà, huống chi đã học đến cực hạn rồi, lại phân cao thấp thì ngoại trừ phát điên vào bệnh viện cũng không có bất kỳ tiến triển gì.

Mười ngày sau, Lâm Ngôn thuận lợi tốt nghiệp khoá điều khiển, một tuần lễ sau, cậu thông qua cuộc thi giao thông bộ, lấy được bằng lái xe.

Ngay sau đó, Long Đằng triệu tập cuộc họp báo, tuyên bố chính thức thu mua SD, coi như là song hỷ lâm môn a, tâm tình Lâm Ngôn gần đây, tựa như khí trời tháng 7, ngàn dặm không mây, mặt trời rực rỡ chiếu sáng.

Tâm tình Tô lão phu nhân thì có nửa mừng nửa lo, mừng là cháu trai vô cùng có tiền đồ, sự nghiệp Tô gia càng làm càng lớn, như mặt trời ban trưa.

Lo chính là cháu trai sắp ba mươi ba tuổi rồi, không chỉ chưa có bạn gái, ngay cả chuyện xấu cũng mới nghe lần đầu, chỉ có mấy tin tức nhỏ nhỏ thỉnh thoảng truyền vào trong lỗ tai lão phu nhân...

Tin tức rỉ ra cùng một chỗ đại khái chia làm hai loại.

Một loại nói, đại thiếu gia Tô gia là đồng tính luyến ái, không nghe người ta nói sao, thế gian này người đàn ông vừa tốt vừa đẹp trai lại có tiền đều kết hôn hết rồi, chưa kết hôn tám chín phần đều là đồng tính luyến.

Một loại nói, đại thiếu gia Tô gia tính lãnh đạm, cái khoản kia căn bản không được!!

Loại tin tức đầu tiên lão phu nhân căn bản không tin, loại tin tức thứ hai thế nhưng làm lão phu nhân lo lắng, lúc đầu cũng là không tin, cháu trai nhà mình thấy thế nào cũng là đàn ông trong đàn ông, nhân trung chi long, không phải lão phu nhân khoa trương, người bạn già nào của bà cũng khen trưởng tôn Tô gia thành thực ổn trọng năng lực trác tuyệt đẹp trai anh tuấn có nhiều mị lực, người bạn nào cũng muốn đem con cháu gái chưa lập gia đình nhà mình gả đến Tô gia.

Nhưng theo thời gian trôi qua, cháu trai luôn không hỏi gió trăng sự tình lại làm cho lão phu nhân không thể không bắt đầu hoài nghi nó quả thật có bệnh không tiện nói ra, mấy lần muốn hỏi, lại sợ bị thương lòng tự trọng của cháu trai, lão phu nhân cuối cùng vẫn không thể nào mở miệng.

Lần này, mượn cơ hội Long Đằng chính thức tiến quân bách hoá nghiệp, lão phu nhân tại biệt thự ở vùng ngoại ô mở một bữa tiệc ăn mừng nho nhỏ, mời chính thương hai giới đám bạn chí cốt tối tham gia, trên thiệp mời viết rõ khi đến phải mang theo cháu gái nhà mình, cháu gái họ, cháu gái bà con xa, tiệc là phụ, rõ ràng là có dụng ý khác, lão phu nhân bất cứ giá nào rồi, lúc này cho dù là bắt buộc cũng phải buộc được một người bạn gái trên thân cháu trai.

Tô Tử Long sao lại đoán không ra tâm tư bà nội, vốn anh định mặc kệ không quay về tham gia, nhưng nhện không được Lâm Ngôn càng không ngừng giảng đạo lý.

30 phút sau, Tô Tử Long nói được rồi anh sẽ đi!! Vợ yêu nếu em quá rồi rãnh không bằng chúng ta làm chút “vận động” a...

Lâm Ngôn cũng không phải đoán không ra tâm tư của lão phu nhân, nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy có lỗi với bà, cho nên muốn xuất mọi loại biện pháp trì hoãn thời gian Tô Tử Long ngã bài, hướng chỉ cho dù lần này đi, cũng sẽ không thật sự chọn được người nào, vậy thì cần gì phải để cho lão phu nhân mất vui chứ ——

“Bé yêu, em làm “vận động” không chuyên tâm, nên phạt!!”

“Ah... Không muốn... Ừm... Chỗ đó... Không thể cản... Ah... Ah...” ...

Quả nhiên.

Khi Tô Tử Long cùng Lâm Ngôn đến biệt thự, lão phu nhân đã đi tuyển chọn qua một vòng rồi, giữ lại mấy cô gái hợp mắt bên cạnh nói chuyện phiếm, cháu trai vừa bước vào, lập tức hai tay dâng, cũng mang đi Lâm Ngôn.

Từ sau khi lão phu nhân xuất viện về, mỗi lần nhìn thấy cháu trai, Lâm Ngôn đều tại bên cạnh, nhưng bà không chỉ không hoài nghi tới quan hệ hai người, mà còn cảm ơn Lâm Ngôn tuổi còn nhỏ không sợ vất vả, vừa chiếu cố cháu trai cuộc sống hàng ngày, vừa thay cháu trai làm việc, chia sẻ, luôn khen Lâm Ngôn là đứa trẻ tốt, trong lòng rất yêu thích cậu.

Thấy cháu trai như chính mình mong muốn bị các cô gái xinh đẹp vây lấy không thể thoát thân, lão phu nhân nở nụ cười, lôi kéo Lâm Ngôn tìm chỗ có thể thấy rõ cháu trai hoạt động, thân thân mật mật mà nói chuyện, ... Cả buổi qua đi, đều là lão phu nhân một người lăm bầm lẫu bầu, Lâm Ngôn căn bản một câu không nghe thấy, cũng may tâm tư lão phu nhân đều ở trên người cháu trai, không có để ý.

Không phải tư vị ah, trong lòng Lâm Ngôn vừa khổ vừa chua xót, khổ chính là, đây chính là vận mệnh của bọn họ.

Vĩnh viễn không thể dưới ánh mặt trời quang minh chính đại triệu cáo mọi người ——

Đây là chồng tôi đây là vợ tôi!

Chúng tôi đã kết hôn rồi!!

Người này thuộc về tôi, cũng được luật pháp bảo vệ, người không có phận sự không cho phép có ý đồ với anh ấy, người vi phạm trăm lần quyết!!!

Nếu không chính là hại người hại mình, kẻ thù hủ hê, người thân đau lòng, bất nhân bất hiếu không đạo đức.

Đau xót chính là, nhìn anh bị những cô gái với số lượng không ngừng tăng lên vây quanh, thật sự là rất muốn xông tới đuổi người, lại hung hăng mà đập anh mấy cước cản anh mấy cái, ai bảo anh đối với những cô gái kia cười chứ!!

Lâm Ngôn ah Lâm Ngôn, rõ ràng là cậu ép buộc người ta đến, đối với khách nhân cười là chủ nhân cơ bản lễ phép, chẳng lẽ cậu muốn anh ta đối khách nhân trừng mắt lạnh lẽo gào khóc sao?! Thừa dịp còn có chút lý trí chạy nhanh rời khỏi nơi này a, tránh cho chịu không nổi làm ra hành động đáng sợ, làm cho chính mình hối hận, không tốt thu thập không cách nào vấn hồi!

Lâm Ngôn đang nghĩ phải làm sao cùng lão phu nhân xin phép, lão phu nhân đã bị mấy người bạn già gọi đi, Lâm Ngôn cũng theo sát ra khỏi phòng, đi vào trong hoa viên.

Tuy là tháng bảy, nhưng hôm nay cũng không rất nóng, đúng là thời gian thích hợp du lịch hoặc bạn bè tụ hội, Lâm Ngôn lại cảm thấy ngực bị đè nén rất nặng, cả vườn cảnh sắc muôn màu cũng không tâm trạng thưởng thức, tùy tiện tìm một gốc cây dựa vào bắt đầu ngẩn người.

“HI ~ Lâm Ngôn.”

Vốn là một thanh âm xa lạ, nhìn đi qua ——

Một thanh niên cao ráo tuổi trẻ, tóc hơi cuốn, hốc mắt rất sâu, thoát nhìn có điểm giống con lai, đứng ở nơi đó, hướng về phía Lâm Ngôn mỉm cười.

Lâm Ngôn rất kinh ngạc, hoàn toàn không biết người này, cũng may cậu trai cười vô cùng thân mật lại rất nhanh tự giới thiệu, mới không làm cho Lâm Ngôn luôn luôn đối với người xa lạ rất kiêng kị cất bước bỏ chạy.

“Tôi tên là Ngũ Triết Nhân, học cùng năm cùng trường với cậu, chỉ có điều khác hệ.”

Ngũ Triết Nhân khoé miệng cười cười, lộ ra hàm răng trắng đều.

Thì ra là thế, Lâm Ngôn nghĩ thầm chính mình không thích nói chuyện lại không đủ sinh động, cùng rất nhiều bạn bè cùng hệ cũng không phải rất quen thuộc, huống chi bên ngoài hệ, thế mà người này lại có thể nhận ra mình, cũng coi như có chút nổi danh.

Nếu là bạn học, lại xuất hiện ở hoa viên Tô gia, chắc hẳn cũng là con trai của những người bạn của Tô gia, Lâm Ngôn cũng mỉm cười với Ngũ Triết Nhân: “Xin chào!”

17. Chương 17

Ngũ Triết Nhân thấy Lâm Ngôn mỉm cười, nhân tình sáng lên: “Cậu là trợ lý đặc biệt của Tô Tử Long hả?”

Lâm Ngôn gật đầu. Đây không phải bí mật, người trong Long Đằng ai cũng biết.

“Nghe nói cuộc hẹn tư nhân của anh ta đều do cậu phụ trách an bài.”

Lâm Ngôn không nói chuyện, nhìn Ngũ Triết Nhân, không biết cậu ta muốn gì.

Ngũ Triết Nhân đi thẳng vào vấn đề: “Chị của tôi thích anh ta, có thể nhờ cậu hỗ trợ an bài một chút không?”

Lâm Ngôn sắc mặt trầm xuống, quay người muốn rời đi, người này thật sự đột ngột, một câu cũng không muốn cùng cậu ta nhiều lời.

Ngũ Triết Nhân ngăn lại Lâm Ngôn:

“Không muốn? Ghen tị? Cậu yêu anh ta à!”

Lâm Ngôn cố giữ vững trấn định, trừng mắt nhìn Ngũ Triết Nhân: “Cậu muốn cái gì?”

“Đừng sợ, tôi không có ác ý, thấy ánh mắt cậu nhìn anh ta..., tôi nhận ra ngay, tôi là GAY.”

Ngũ Triết Nhân nhếch miệng cười cười, lại lộ ra hàm răng trắng đều, một chút cũng không cảm thấy tự ti hổ thẹn.

Những người quen biết với Ngũ Triết Nhân đều biết, vị Ngũ gia này từ trước đến nay làm việc siêu phàm thoát tục, làm người làm theo ý mình, không có người quản cũng không ai dám quản.

Cha Ngũ gia là chuyên gia sinh vật nổi tiếng, tính tình cởi mở, yêu mến một cô gái Tây Ban Nha liền lấy về nhà, hai vợ chồng quanh năm ở nước ngoài làm nghiên cứu, bỏ mặc hai đứa con tự do phát triển.

Người chị hướng nội, vừa mới tốt nghiệp đại học, thi đến toà soạn báo kinh tế làm biên tập, ngày đó bị đồng sự lôi kéo cùng nhau tham gia buổi họp báo về việc Long Đằng thu mua SD, yêu thăm phong thái tuần láng Tô Tử Long, ngày đêm tương tư, muốn theo đuổi lại sợ.

Chị em tình thâm, sau khi Ngũ Triết Nhân phát hiện, một mặt mắng chị nhất gan không có tiền đồ, một mặt dùng hết mọi phương pháp điều tra hết thấy tin tức có quan hệ với Tô Tử Long.

Không nghĩ tới Tô Tử Long tư ẩn phòng hộ làm vô cùng tốt, ngoại trừ một ít tư liệu mà mọi người đều biết ra, còn lại căn bản là một giọt nước không lọt, không thể nào tra ra.

Nhưng cũng không phải không có thu hoạch nào, Ngũ Triết Nhân ngoài ý muốn phát hiện trợ lý đặc biệt của Tô Tử Long, Lâm Ngôn, cùng mình học cùng năm khác hệ, hơn nữa theo thư ký Tô Tử Long nói, mọi

hoạt động cá nhân của Tô tiên sinh hoàn toàn do Lâm trợ lý an bài, muốn gặp riêng Tô tiên sinh, thỉnh cùng Lâm tiên sinh hẹn trước.

Cùng trường học cùng năm, đã có điều kiện tiện lợi này, muốn tìm Lâm Ngôn thật sự rất đơn giản.

Nhưng, Ngũ Triết Nhân không có lập tức đi tìm, bởi vì hắn phát hiện Lâm Ngôn đúng lúc là loại hình mà hắn ưa thích, cho nên hắn đang đợi thời cơ tốt nhất để gặp Lâm Ngôn.

12 tuổi, Ngũ Triết Nhân đã biết mình thích con trai.

Có lẽ bởi vì kiêu ngạo, cho nên Ngũ Triết Nhân luôn thích những nam sinh vừa biết nghe lời lại vừa tinh khiết.

Vừa truy đuổi, liền đắc thủ, chưa từng thất bại, cũng chưa từng quý trọng qua, thời gian kết giao dài nhất duy trì không đến một năm, luôn như vậy nghe lời, đến cuối cùng, hắn thấy chán, đổi kẻ tiếp.

Quang minh chính đại đối, không lừa gạt.

Cho rằng như vậy sẽ không phụ lòng tình yêu từng có, không biết phía sau lưng là một trái tim tan nát, một thân còn không rõ nghiệp duyên cùng khoản nợ tình.

Yêu đương đối với Ngũ Triết Nhân mà nói, bất quá chỉ là một trò chơi.

Phát hiện Lâm Ngôn, Ngũ Triết Nhân nổi lên dục vọng chơi trò chơi mới.

Biết được Tô gia muốn làm một bữa tiệc chúc mừng, Ngũ Triết Nhân nghĩ tất cả biện pháp đưa chị cùng tới tham gia.

Không nghĩ tới, Lâm Ngôn cũng tới.

Ngũ Triết Nhân thấy ánh mắt Lâm Ngôn nhìn Tô Tử Long liền biết ——

Lâm Ngôn yêu Tô Tử Long, hơn nữa rất sâu, loại ánh mắt này, Ngũ Triết Nhân từng thu được rất nhiều.

Có khiêu chiến rất tốt, Ngũ Triết Nhân hứng thú càng thêm nồng hậu, dục vọng chinh phục càng cao.

Thấy Lâm Ngôn bởi vì Tô Tử Long bị các cô gái vây quanh, ghen hờn giận dữ, tất cả cảm xúc đều hiện trên mặt, Ngũ Triết Nhân rất là vui vẻ, tiểu quỷ này, thật thú vị, toàn bộ đã quên chính mình chỉ mới 19 tuổi, so với “tiểu quỷ” nhỏ hơn gần bốn tuổi.

Cho nên.

Lâm Ngôn vừa ra khỏi phòng, Ngũ Triết Nhân cũng đi theo.

Nơi hẻo lánh vắng vẻ, chim hót hoa nở, còn có lúc nào thời cơ tốt hơn sao?

Quả nhiên. Lâm Ngôn nghe xong yêu cầu của mình liền không vui muốn rời đi.

Ngũ Triết Nhân sao có thể uống phí cơ hội trời cho, ngăn lại Lâm Ngôn, nói ra tâm sự của hắn, lại làm rõ thân phận của mình, thừa dịp Lâm Ngôn còn đang ngây người, cúi đầu bám vào bên tai Lâm Ngôn nói:

“Thầm mến anh ta? Quá cực khổ, không bằng theo tôi a!”

Nói xong, bằng tốc độ tia chớp hôn ngay lên má Lâm Ngôn, làm cho Lâm Ngôn không kịp tiêu hoá phản kháng, Ngũ Triết Nhân thừa thắng xông lên, một tay chống thân cây, định hướng bờ môi Lâm Ngôn hôn tới.

Lâm Ngôn kịp phản ứng, chán ghét, phẫn nộ, sợ hãi, cùng đánh hội đồng trong lòng, nắm chặt nắm đấm chưa kịp vung ra, trước mặt Ngũ Triết Nhân đã bị một cổ lực lượng khổng lồ vung tới, một quyền đánh đến phía xa.

Trong phòng bị một đám phụ nữ vây lấy Tô Tử Long phiền muộn chết, một bụng tà hỏa không có chỗ phát, hơi quay người lại, không thấy Lâm Ngôn, tám phần là cầu kính rồi.

Vợ yêu ah, nhìn xem lần sau em còn ép anh tới nữa hay không!

Tô Tử Long thật vất vả tìm có, thoát thân đi tìm Lâm Ngôn, cuối cùng tìm được, lại nhìn thấy có người có ý đồ phi lễ vợ yêu, lập tức biển dấm chua bốc lên, tà hỏa bộc phát, xông lên nhanh như hỏa tiễn!

Tất cả lý trí tan thành mây khói, nghĩ một quyền đánh chết tên khốn kiếp kia!!

Ngũ Triết Nhân từ nhỏ đến lớn, đánh nhau trăm vạn cũng có mười vạn thắng rồi.

Tô Tử Long một quyền mặc dù làm cho trong miệng hắn máu tươi chảy ròng, nằm đủ năm giây mới đứng lên, vẫn là xông lên cùng Tô Tử Long mặt đối mặt bắt đầu đầu đầu đá!

Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt, sợ Lâm Ngôn bị thương, Tô Tử Long sớm đem Lâm Ngôn đẩy qua một bên.

Ngũ Triết Nhân càng đánh càng hưng phấn, thì ra Lâm Ngôn không phải đơn phương, trận này trò chơi, càng ngày càng thú vị.

Nhưng không làm cho bọn họ đánh bao lâu, mọi người xông lại kéo hai người ra...

Tô lão phu nhân thiếu chút nữa bất tỉnh, đây là đứa cháu trai thành thực ổn trọng, thâm trầm bất lộ của bà sao? Thật giống như một tên lưu manh đầu đường xó chợ!

Những cô gái từng vây quanh Tô Tử Long không buông tay đồng loạt lui ra phía sau ba mét, may mắn ah, may mắn không cùng anh ta kết giao, trách không được một người đàn ông tốt như vậy lấy không được vợ, thì ra anh ta có khuynh hướng bạo lực.

Bữa tiệc không thể tiếp tục nữa, Ngũ Triết Nhân cùng chị gái của hắn bị người hầu Tô gia khách khí mà mời đi.

Đám khách nhân lễ phép lưu lại một chút lời khách sáo liền từng người một cáo từ ra về.

Tô lão phu nhân giận đến run rẩy, cũng không nhìn cháu trai có bị thương hay không: “Ta mặc kệ cháu có lý do gì! Cháu, cháu mau mau tỉnh lại đi!!” Ngồi trên xe nghênh ngang rời đi, quay về đại trạch.

Toàn bộ biệt thự, ngoại trừ người làm thuê ra, chỉ còn Tô Tử Long cùng Lâm Ngôn.

Hai người cũng không nói chuyện, Tô Tử Long nắm tay Lâm Ngôn vào phòng, lên tới phòng nghỉ lầu hai, người hầu đưa tới cái hòm thuốc liền rời đi.

Vẫn không nói lời nào.

Lâm Ngôn cầm rượu cồn, nước thuốc cẩn thận xử lý miệng vết thương của Tô Tử Long.

Tên tiểu tử Ngũ Triết Nhân này không phải công tử bột, mặc dù toàn thân hắn đều bầm tím, nhưng, miệng vết thương của Tô Tử Long cũng không nhẹ.

Lâm Ngôn lau lau, nước mắt rơi xuống.

Tô Tử Long đem vợ ôm ngồi vào trên đùi, lấy tay gạt đi nước mắt của cậu: “Nhìn thấy dọa người như vậy, kỳ thật không đau!”

Cầm qua bông y tế thấm rượu cồn không kích thích: “Em yêu, hắn hôn chỗ nào hả?”

Nhìn bộ dáng Tô Tử Long như lâm đại địch, giống như đứa bé ba tuổi muốn bảo vệ bảo bối mình yêu mến nhất, Lâm Ngôn vừa muốn khóc vừa muốn cười vừa đau lòng lại không có cách ——

Tên đàn ông ngày bình thường uy phong lẫm lẫm, vừa gặp phải sự tình có liên hệ với cậu...

Đôi khi, sẽ trở nên trẻ con hơn con nít.

Lâm Ngôn chỉ chỉ bên má, xác thực là cần phải tiêu trừ khử độc.

Miếng bông gòn êm ái mà sát qua, môi cũng dán lên, hôn qua đôi má, lại hôn lên môi, đây đùa rất lâu rất lâu.

Lâm Ngôn tự nói với mình không thể quá say mê, trước tìm xem Tô Tử Long còn có vết thương nào khác hay không mới là quan trọng, bình tĩnh lại, chuyển đầu đi chỗ khác, cứng lại rồi!

“Em yêu??” Tô Tử Long theo ánh mắt Lâm Ngôn nhìn lại, bà nội vịn quần gia đứng ở cửa ra vào, sắc mặt trắng bệch...

18. Chương 18

Đây là một cái phòng xếp bình thường, chưa đầy bốn mươi mét vuông, kể cả ——

Một gian phòng, rộng tuếch, một gian phòng bếp, vừa đủ đứng một người rưỡi, bên trong có một cái lò than, không biết có thể sử dụng hay không, một gian phòng tắm, bên trong chỉ có một buồng xí, một cái lavabo rửa mặt, không có cửa.

Tô Tử Long vặn mở vòi nước, nở nụ cười, khá tốt, có nước.

Mắt nhìn phòng ở che kín tro bụi, kết đầy mạng nhện, có nước cũng không cách nào quét dọn, không có khăn lau, không có giẻ lau nhà, không có bồn, không có giường, không có... Hai bàn tay trắng.

Thật sự là bó tay với bà nội, chỉ dùng nửa giờ có thể tìm ra một phòng ở như vậy.

Theo anh được biết, sản nghiệp Tô gia không có kinh doanh chung cư cũ cần cải tạo.

Tiền mặt, thẻ tín dụng toàn bộ bị tịch thu rồi, Tô Tử Long sờ sờ bên trong áo phộc, tốt, còn nó cũng không phải là không có biện pháp nào, đồng hồ cũng bị tịch thu rồi, chỉ có thể ước chừng thời gian, bọn họ bị đưa tới nơi này, còn chưa vượt qua mười lăm phút, hiện tại vẫn chưa tới 8:30.

Vừa rồi lúc đến là ngồi xe, mặc dù tốc độ rất nhanh nhưng vẫn còn nhìn thấy cái dấu hiệu kia, từ nơi ấy chạy đến chỗ này đại khái 4, 5 phút đồng hồ, chạy bộ chắc hơn mười phút vậy là đủ rồi, Tô Tử Long kéo Lâm Ngôn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất thu xếp đồ đạc: “Đi, em yêu, đi mua đồ.”

So với Tô Tử Long, Lâm Ngôn may mắn nhiều hơn, bởi vì Tô lão phu nhân có dặn ‘hề là quần áo cá nhân của Lâm tiên sinh cứ làm cho cậu ta lấy đi’ ——

Lời này là Tô lão phu nhân hai giờ trước tại biệt thự Tô gia nói.

Lúc ấy, Tô lão phu nhân tận mắt nhìn thấy cháu trai cùng Lâm Ngôn ‘tiếp xúc thân mật’. Vốn, nhìn thấy cháu trai có thể đối với một người đậm đặc tình ý, đúng là mong mỏi trong lòng bà, không biết có bao nhiêu sung sướng, có bao nhiêu vui mừng, nhưng người này lại là con trai, mà lại là Lâm Ngôn!!!

Thật sự là trò cười cho thiên hạ ah, lão phu nhân cực độ tức giận cùng thất vọng thiếu chút nữa mất đi lý trí, quả thực giận điên lên, phong độ cũng không để ý, xông đi lên liền đối với hai người đánh cho một trận, nhưng, một chút cũng không thể đụng tới Lâm Ngôn, vì đều bị Tô Tử Long một mình chắn hết, tuy nói người già khí lực không lớn, nhưng mỗi một roi đều là đánh thẳng tay, cho đến khi vết thương trên người Tô Tử Long vừa mới cầm máu lại bị vỡ ra, lão phu nhân mới dừng tay, ngồi phịch trên ghế sa lon, ngây người gần nửa giờ mới mở miệng hỏi: “Hai đứa là lúc nào bắt đầu?”

Tô Tử Long tượng tượng qua vô số tình cảnh ngả bài, xấu nhất đúng là cái loại này ——

Không hề báo động trước, bị bắt quả tang tại trận! Nhưng anh sớm có ý định, đã làm xấu nhất chuẩn bị, cũng không hoảng loạn, đối với bà nội, đem sai đều đổ hết trên người mình, là mình yêu Lâm Ngôn trước, theo đuổi Lâm Ngôn, bức Lâm Ngôn kết hôn, cũng là mình bảo Lâm Ngôn giấu diếm mọi người, dùng từ rất uyển chuyển, tận lực không kích thích bà nội, chỉ có câu nói sau cùng nói rất kiên quyết: “Chúng con tuyệt đối sẽ không tách ra đâu!”

Tô lão phu nhân sau khi nghe xong cười lạnh: “Hai đứa cho dù tại Hà Lan kết hôn, nhưng cũng không được pháp luật Trung Quốc bảo vệ, cho nên tại đây chúng ta không ai thừa nhận.”

Nghe xong những lời này, Tô Tử Long biết rõ, bà nội khôi phục lý trí.

Đối mặt một lão niên mười mấy năm vững vàng trong giới kinh doanh, trận chiến này không dễ đánh.

Tô lão phu nhân biết rõ cùng hai người bọn họ nói thêm nữa cũng vô dụng, lệnh quản gia đi mời cha mẹ Lâm Ngôn, Tô Tử Long ngăn cản:

“Bà nội, bà cùng cha mẹ tiểu Ngôn nói chuyện, không có ý nghĩa gì, em ấy đã trưởng thành, cha mẹ không có quyền can thiệp cuộc sống của em ấy, bà vẫn là nói với cháu thôi.”

“Như thế nào? Hai đứa bây đã dám làm! Còn sợ bị cha mẹ của nó biết sao?!”

Tô Tử Long không nói thêm gì nữa, đem cha mẹ Lâm Ngôn mời đến cũng tốt, sớm muộn gì đều là một đao, không bằng “chém” một lần cho xong, Lâm Ngôn cũng không nói lời nào, vô luận là đối với cha mẹ hay là đối với Tô lão phu nhân, trong lòng cậu chỉ có cảm giác tội lỗi, vô luận trong bọn họ ai muốn mắng cậu cái gì, hoặc đối với cậu làm cái gì, cậu đều chuẩn bị tiếp nhận, chỉ ngoại trừ muốn cậu và Tô Tử Long tách ra.

Ông bà Lâm lúc vào cửa là sắc mặt vui mừng, vừa nghe xong Tô Tử Long nói..., toàn bộ choáng váng, cái gì cũng nói không ra, ngay cả tức giận cũng đã quên.

Ông bà Lâm đều là người trung thực thủ cựu, trong lòng bọn họ hai người đàn ông cùng một chỗ, cùng phạm tội không kém là bao nhiêu, nằm mơ cũng không nghĩ tới con mình có thể làm ra loại chuyện mất mặt này, người ta Tô gia chỉ có một cháu trai ah, đây không phải lấy oán trả ơn, muốn nhà người ta đoạn tử tuyệt tôn sao?!

Hai người bọn họ cho dù là chết một vạn lần, cũng vô cùng có lỗi với Tô lão phu nhân!

Tô lão phu nhân cũng không trách bọn họ, càng không hề đề cập tới ân tình, ngược lại nói ngàn sai vạn sai đều là cháu mình sai, xin bọn họ đem Lâm Ngôn mang về là tốt rồi, đừng để cho Tô Tử Long tiếp tục làm hại Lâm Ngôn.

Ông bà Lâm nhìn ra lão phu nhân đang nói những lời trái lương tâm, chỉ vì để cho bọn họ nhanh lên đem con trai lôi đi, trong nội tâm càng áy náy không thôi, xấu hổ vô cùng, lôi kéo Lâm Ngôn muốn đi.

Lâm Ngôn không chịu đi, Tô Tử Long càng không thể cho Lâm Ngôn đi, hai người nắm chặt tay nhau, kéo sao cũng không rời.

Bác gái không nhìn Tô Tử Long cũng không nghe Tô Tử Long nói chuyện, chỉ là khóc đối Lâm Ngôn nói:

“Tiểu Ngôn, mẹ van con, cùng mẹ về nhà đi!”

Lâm Ngôn lắc đầu, không ngớt lời nói cha, mẹ con xin lỗi, mắt đỏ lên.

Lâm Đại Chí phát hỏa, cắn răng giơ tay lên, một cái tát vung hướng đứa con nuôi hơn mười năm, xem như con ruột mình, một bạt tai của người đàn ông đang nổi giận, Tô Tử Long che ở phía trước Lâm Ngôn nhận lấy, nửa bên mặt nhất thời sưng lên!

Lâm Đại Chí miệng run rẩy nói không ra lời, hốc mắt đỏ lên.

Bác gái nhìn khuôn mặt Tô Tử Long, rơi lệ càng nhiều.

Lão phu nhân trong lúc nhất thời cũng là nước mắt tuôn đầy mặt, mặc dù nói mình vừa rồi hận không thể đánh chết hai đứa nghiệp chướng này, nhưng trở mắt nhìn cháu trai vì bảo vệ Lâm Ngôn bị người khác đánh, đau lòng, lại hận, đây là vận mệnh của bà chẳng.

Lâm Ngôn càng đau lòng mà loạn hết tâm trí, mặc kệ các vị phụ huynh thấy thế nào, giống như điên chạy đi tìm thuốc, rơi lệ cơ hồ không thở nổi, cũng mặc kệ, chỉ lo bôi thuốc cho Tô Tử Long.

Gạt đi nước mắt Lâm Ngôn, vỗ nhẹ lưng của cậu: “Em yêu, anh không sao.”

Tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy một cách rõ ràng Tô Tử Long nói năm chữ này.

Tô Tử Long nhìn ba người trưởng bối, thực tế trông thấy bà nội khóc, trong lòng cũng không chịu nổi.

Nhưng, chỉ cần anh còn:

“Bà nội, bác trai, bác gái, hôm nay trừ phi mọi người đánh chết con, bằng không ai cũng đừng mong đụng tới tiểu Ngôn một chút!” Nói xong, quỳ xuống: “Bà nội, bác trai, bác gái, thật xin lỗi, con biết rõ các ngài

hiện tại khó có thể tiếp nhận, nhưng con cầu các ngài cho chúng con một cơ hội!” Lâm Ngôn cũng quỳ xuống theo.

Tô lão phu nhân thấy cháu trai bảo vệ Lâm Ngôn nghiêm ngặt, nghe cháu trai gọi Lâm Ngôn “em yêu”, cuối cùng lại nghe được cháu trai nói lời này, biết rõ hiện tại cho dù đem ai mời đến, nói cái gì nữa cũng vô dụng, lệnh quản gia trước tiên đem ông bà Lâm đưa trở về, Lâm Đại Chí cùng bác gái trước khi đi lưu lại lời nói ——

Tiểu Ngôn, nếu bây giờ con theo chúng ta về nhà, vẫn còn là con của chúng ta, nếu chết sống muốn ở lại chỗ này, chúng ta coi như chưa từng có đứa con này, từ nay về sau, con đừng nghĩ bước chân vào cánh cửa Lâm gia!

Lâm Ngôn cúi đầu xuống, lệ rơi trên giày.

Quản gia đem bác gái khóc ruột gan đứt từng khúc cùng Lâm Đại Chí sắc mặt hậm hực đưa về.

Tô lão phu nhân ngồi trên ghế sa lon, dường như già đi thêm mười tuổi, bà trông thấy cháu trai đang an ủi Lâm Ngôn, ánh mắt là ôn nhu thương yêu như vậy... Nay sẽ huỷ nó cả đời ah!

10 phút sau.

Tô lão phu nhân đem hai người gọi đến trước mặt, cho hai con đường ——

Hoặc là Tô Tử Long mang theo tất cả tài sản mà mấy năm nay chính mình kiếm được, vĩnh viễn rời xa Tô gia, rời khỏi Long Đằng.

Hoặc là Tô Tử Long ngoại trừ bộ quần áo trên người cùng CMND ra, cái gì đều không cho cầm, mang theo Lâm Ngôn, đến ở nơi mà bà an bài, trong vòng ba năm, hai người kiếm được tiền, tùy thời có thể đổi chỗ ở, ba năm sau, chỉ cần kiếm được một phần so với đại gia nghiệp của Long Đằng, bà không chỉ thừa nhận hai người bọn họ, còn đem Long Đằng triết để giao cho Tô Tử Long, còn có thể thay bọn họ tổ chức một hôn lễ, nhưng nếu bị bà phát hiện thời điểm Tô Tử Long gây dựng sự nghiệp sử dụng một phần tiền mà anh còn giữ lại, hết thảy đều không tính toán gì hết.

Nói xong, lão phu nhân mặt không biểu tình, nhưng trong lòng lại sợ, bà rất sợ cháu trai chọn điều thứ nhất!

Hai người không chút do dự, chọn điều thứ hai.

Tô Tử Long biết rõ bà nội tuyệt sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ như vậy.

Điều kiện thứ hai thoạt nhìn không nói đạo lý, nhưng với anh mà nói lại không một chút sợ, giữ vững sự nghiệp so với gây dựng sự nghiệp càng khó, sau khi giữ vững sự nghiệp rồi phát triển khó càng thêm khó, anh ở Long Đằng đã làm được.

Cho nên, trong vòng ba năm vì tương lai của anh và Lâm Ngôn, sáng tạo ra một Long Đằng khác, anh nhất định, không, tuyệt đối, có thể làm được.

Mặc dù bà nội làm như vậy, tám phần là kế hoãn binh, nhưng có hi vọng so tuyệt lộ vẫn tốt hơn, chỉ cần còn thời gian, trên đời này không có chuyện gì là không thể làm.

Tô lão phu nhân lấy đi tất cả tiền vật trên người Tô Tử Long, lại cùng hai người trở lại nhà bọn họ, phân phó người trông chừng Lâm Ngôn, chỉ cho phép cậu lấy đi quần áo, sách giáo khoa của mình, Lâm Ngôn muốn lấy thêm hai con thú bông, lão phu nhân cho phép, sau đó tịch thu chìa khoá của bọn họ, đối với cháu trai nói câu nói sau cùng: “Nếu như cháu hối hận, tùy thời có thể về nhà.”

Tiếp theo, phái người đem bọn họ đưa đến địa điểm mà bà chỉ định.

Cho nên, nghe Tô Tử Long nói muốn đi mua đồ, Lâm Ngôn nói: “À? Ngân hàng đều đóng cửa, chúng ta đi đâu đổi tiền hả?”

“Vợ ngốc, cho dù ngân hàng không có đóng cửa, chúng ta cũng không thể rút được tiền.”

Lâm Ngôn cho Tô Tử Long một cái lườm ý bảo anh mới là đồ ngốc, xoay người từ trong túi xách trên mặt đất lấy ra một số con, đưa cho Tô Tử Long.

Mở ra xem xét, bên trong con số không coi là nhỏ, có thể mua thêm nhiều đồ vật, ăn mặc,..., đủ cho bọn họ qua một đoạn thời gian không có vấn đề.

“Đây là mấy tháng trước em đem quần áo trả lại tiết kiệm được, vừa rồi thừa dịp không có người chú ý đặt vào trong túi xách, không phải anh giữ lại, không tính phạm quy.”

Tô Tử Long ôm cổ Lâm Ngôn, hôn một chút:

“Bà xã, tính kế không tới chung quy chịu nghèo, em so với ông xã lợi hại hơn.”

Nhưng muốn lấy cũng phải đợi ngày mai, buổi tối hôm nay bọn họ cũng không thể ngủ ở trên mặt đất che kín tro bụi ah, hơn nữa còn không có ăn cơm chiều, Tô Tử Long không nỡ để honey bị đói, như thế nào cũng phải đi tới nơi đó, lôi kéo Lâm Ngôn liền đi ra cửa.

“—— đi chỗ nào?”

“Đến sẽ biết.”

20 phút sau, Lâm Ngôn đã biết, bọn họ đi tới tiệm cầm đồ.

Tô Tử Long trong lòng thật sự cảm tạ chính phủ cho phép hiệu cầm đồ một lần nữa khai trương, lấy ra trong người một chiếc bút máy đưa vào cửa sổ.

Ai vừa nhìn đều cho rằng đây chỉ là một chiếc bút máy bình thường, không thèm để ý, không biết vật này bên ngoài như thế kỳ thật bên trong có khảm vàng, vốn chỉ dùng để trang trí, nhưng bởi vì sử dụng phi thường tốt, Tô Tử Long đặc biệt ưa thích, ít từng rời khỏi người, hôm nay phải dùng nó đổi cơm ăn cho hai người.

Lâm Ngôn liền ngăn lại, hốc mắt đều đỏ lên, như thế nào cũng không chịu, cậu biết rõ Tô Tử Long yêu thích cây bút kia nhiều như thế nào.

“Vợ ngốc, anh hiện tại không việc làm, thứ đồ vật không thể dùng còn có giá trị gì?! Nhưng nó cho chúng ta cơm ăn, áo mặc, giá trị liền gấp bội rồi, hơn nữa anh cam đoan, một tháng sau nhất định đến chuộc về.”

Không cần một tháng, ngày mai, ngày mai em sẽ đến chuộc cho anh.

Lâm Ngôn thầm nói trong lòng.

Bút mua thời điểm giá trị thiên kim.

Đem cầm, lập tức bị giảm giá trị, không đổi trở về bao nhiêu tiền.

Nhưng đầy đủ cho họ tại quán bên cạnh mà ăn một bữa no nê, đầy đủ cho họ tại hiệu thuốc mua cho Tô Tử Long chút thuốc, lại trong siêu thị dưới lầu mua đồ dùng rửa mặt giảm giá cộng thêm một thanh giẻ lau nhà, một cái bồn, những thứ khác, Lâm Ngôn nói cái gì cũng không chịu mua, nói đợi ngày mai đến chợ trời mua những đồ vật cần dùng khác, chỗ đó so với siêu thị này còn muốn tiện nghi.

Tô Tử Long cười khổ, những sự tình này từ trước đến nay anh luôn không lay chuyển được honey, chỉ có thể nghe theo cậu.

Trở về phòng, trước cầm giẻ lau nhà quét, lại lấy nó lau, đều là Lâm Ngôn làm.

Không phải Tô Tử Long không làm, lúc mới bắt đầu như thế nào cũng không cho Lâm Ngôn làm, kết quả càng quét càng bẩn, Lâm Ngôn nói chúng ta nếu muốn sớm một chút nghỉ ngơi thì để em làm thôi, một lần lại một lần, thẳng đến đem sàn nhà lau sáng loáng, đợi nó khô ráo, đem quần áo thu, đóng trải ra, chất lên mấy tầng, làm giường, đem quần áo xuân, hạ gấp lại, làm gối đầu, hai người tắm rửa, Lâm Ngôn lại thoa thuốc cho Tô Tử Long, nằm xuống ngủ.

Vừa là thương tâm vừa là mỗi một vừa là an tâm ——

Sự tình đều mở ra rồi, không cần lại lo lắng đề phòng, chỉ e bị phát hiện, cũng sẽ không bị tách ra, nghe Tô Tử Long tiếng tim đập, Lâm Ngôn lập tức ngủ thiếp đi.

Một hồi sốt nóng, Lâm Ngôn tỉnh lại.

Bên gối không người.

Nghe được một trận tiếng nước chảy, nước mở rất nhỏ, thanh âm chỉ tí tách, sau đó biến mất, mượn ánh trăng, trông thấy Tô Tử Long bưng bồn đi ra.

Không muốn làm cho anh lo lắng, cho là mình ngủ không ngon, Lâm Ngôn lại giả bộ làm như đang ngủ say.

Tiếp theo, nghe được tiếng nước xao động, nhẹ nhàng mà giội đến trên mặt đất...

Cảm giác có chiếc khăn ướt nhẹ nhàng chậm chạp mà lau mồ hôi trên trán, khăn rất mềm, chắc là áo sơ mi làm bằng bông vải...

Mỗi một lúc, những động tác này sẽ lặp lại một lần.

Cho đến sau nửa đêm, có gió nhẹ thổi vào, đêm lạnh xuống, hết thấy mới ngừng lại.

Sau đó, người bên gối nằm xuống, tay nhẹ nhàng mà đặt tại trên lưng Lâm Ngôn.

Lâm Ngôn xoay người, lưng hướng về phía anh, lệ theo khoé mắt chảy ra... Đại ngốc!

19. Chương 19

96 giờ, bốn ngày bốn đêm, có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Ví dụ như, hiện tại ai tiến vào phòng xếp bình thường, chưa đầy bốn mươi mét vuông này, nhất định nghĩ không ra bộ dáng ban đầu của nó——

Một gian phòng, vách tường là màu lam nhạt sạch sẽ, mùa hè, trông thấy màu xanh da trời như vậy, trong lòng phẳng phất có gió nhẹ thổi qua, mát mẽ thoải mái, rất thoải mái, mùa đông, trông thấy màu xanh da trời như vậy, trong lòng phẳng phất có mây trắng thổi qua, lười biếng, thật ấm áp.

Sáng sảng màu xanh nhạt, lại để cho phòng nhỏ lớn cỡ bàn tay một chút dường như cũng biến thành rộng rãi rất nhiều.

Trên tường không có đồ vật gì, chỉ treo một cái khung hình, bên trong không có ảnh chụp, vây quanh lấy một trang giấy, là một vị đã từng quyền cao chức trọng, đột nhiên rảnh rỗi không có việc gì làm vẽ xấu ——

Trong bức tranh vẽ hai chàng trai, một người chu môi tròn mắt, một người vừa lạnh lùng lại vừa đẹp trai, hai người đang KISS, chung quanh tràn ngập tim lớn tim nhỏ, trong trái tim viết:

Vợ yêu không được khi dễ ông xã, phải tương thân tương ái một vạn năm, nhớ lấy!

Không nghĩ tới, tiến sĩ ngành kiến trúc, mặc dù về sau lại chuyển sang kinh doanh gần mười năm, vẫn không đánh mất kỹ thuật đồ họa lúc trước, bức tranh cứ như hoạt hình, đáng yêu không chịu được!!

Người xem duy nhất cũng không thèm khen, mắt nhìn con thú nhồi bông trong phòng, lại quay đầu nhìn bức tranh:

“Biu môi thật là khó xem!” Còn nói chỉ có đồ ngốc mới vẽ loại tranh mà ngay cả trẻ mẫu giáo cũng không vẽ.

Nói tới nói lui, lại đánh võ dự toán mua một cái khung xinh đẹp, cẩn thận treo trên tường, nhìn nhìn, khoé miệng cũng nhếch lên, cả buổi cũng không rời mắt.

Thật không biết ——

Đồ ngốc vẽ tranh, với đồ ngốc xem tranh cười ngây ngô, ai ngốc hơn?

Đánh võ dự toán không chỉ cái khung tranh này, luôn luôn tính toán tỉ mỉ, không sợ chịu khổ, tiết kiệm thành thói quen Lâm Ngôn nói sợ nóng, muốn mua một cây quạt về nhà, Tô Tử Long không đồng ý:

“Bé yêu, quạt dùng được cái gì? Phòng bếp không có ổ điện, em đi vào nấu cơm, căn bản thổi không đến! Mua máy điều hòa a.”

Lâm Ngôn nói lúc nấu cơm luôn tập trung tinh thần cao độ, không cảm thấy nóng, buổi tối lúc ngủ hóng hóng gió quạt máy là được rồi.

Tô Tử Long kiên quyết không đồng ý, tiền có thể kiếm, người nóng hư mất làm sao bây giờ? Cần phải mua điều hòa!

Lâm Ngôn đành phải nói thật, cậu không sợ nóng, bị cảm nắng còn không sợ, chỉ sợ tên đại ngốc nào đó thức suốt đêm không ngủ hắt nước trên mặt đất, mua quạt cho anh ngủ thoải mái chút.

Làm nũng. Chơi xấu. Không nói đạo lý. Ông xã, em yêu anh. Dùng mọi biện pháp, khuyên can mãi, hai người đều lui một bước, chọn một biện pháp tạm ổn nhất, mua một cái quạt lạnh đang thịnh hành về, xường còn khuyến mãi hai thùng dầu ăn.

“Nể mặt” hai thùng dầu ăn, Lâm Ngôn bĩu môi nhỏ hơn một chút, sắc lang nào đó vẫn còn bên cạnh uy hiếp: Em yêu, em mà còn bĩu môi nữa là anh hôn đó.

Đây chính là siêu thị đồ điện tổng hợp với một biển người...

Honey lập tức không bĩu môi nữa, nhưng, dường như lại có chút tiếc nuối, nếu không có người thì tốt rồi.

Ai, honey ah honey, đến cùng ai mới là sắc lang đây?

Tiểu phòng xép chưa đầy bốn mươi mét vuông, quạt lạnh một khi mở đều trải khắp phòng, chỉ có một chút không tốt, tạp âm lớn.

Nhưng có hai đồ ngốc không nghĩ như vậy, tạp âm tốt, tuy nói tiểu phòng xép này cách âm hiệu quả cũng không tệ lắm, nhưng để ngừa vận nhất, vẫn là có chút tạp âm tốt hơn! Như vậy, lúc làm “vận động” nào đó, không cần thận phát ra thanh âm gì đó không nên phát ra, hàng xóm sẽ không tới gõ cửa, cứ như vậy, ở chung hoà thuận, bình an vô sự, thật tốt.

Gian phòng nhỏ, không bỏ xuống được giường lớn.

Vốn cũng không có ý định mua giường, tốn nhiều tiền, có thể gian phòng nhỏ, Lâm Ngôn từ siêu thị mua một khối nệm chần dày trải trên mặt đất, lại mua thêm mấy mét vải đẹp mắt lại tiện nghi, làmgrap bao lấy nệm chần, cạnh góc dùng thô may vá kéo căng, qua đoạn thời gian thì tháo ra đem giặt, lại thay một tấm vải khác, mỗi một tấm vải lớn nhỏ đều là bao hết chần đệm dày, còn đủ làm bức màn.

Bên cửa sổ, dưới sàn nhà, một màu, mặt tường màu lam nhạt, đẹp hơn.

Trong phòng còn có một TV, một cái bàn, hai cái ghế, đặt ở góc bên trái, xếp chỉnh tề quần áo vừa phơi khô, hai ngày này, lại thêm một mớ, đó là Lâm Ngôn mua về cho Tô Tử Long, mặc dù không cách nào so sánh với quần áo Tô Tử Long mặc trước kia, nhưng từng cái đều là Lâm Ngôn tại chợ bán đồ cũ, chọn đến chọn đi, chọn lại chọn, mỗi một cái đều là bộ đáng tốt nhất, thoải mái nhất.

Quần áo mua về, đều đem giặt một lần, nhất là quần lót, Lâm Ngôn giặt bằng xà phòng xong, lại lấy nước ra nấu, mới cho Tô Tử Long mặc.

Trong góc bên phải, chú heo phấn hồng cùng gấu Winny ngủ gật ngồi tương thân tương ái, hai vị này mỗi ngày tư thế ngồi đều không giống nhau ——

Tô Tử Long bày, Winny cùng heo phấn hồng mặt đối mặt, chơi trò hôn nhau.

Lâm Ngôn bày, heo phấn hồng ngã vào trong ngực Winny, cùng một chỗ nằm ngáy o..o.....

Đồ vật trong căn phòng nhỏ, cứ như vậy nhiều thêm.

Còn có, một gian phòng bếp, một gian phòng tắm ——

Vách tường đều cọ rửa sạch sẽ, trên tường phân biệt đính hai cái giá đỡ, một cái đặt đồ dùng rửa mặt, một cái đặt củi gạo dầu muối, phòng tắm nhiều hơn cái gương, phòng bếp nhiều hơn cái tủ nhỏ, cộng thêm hai cái phích nước nóng.

Phòng bếp vừa đủ đứng một người rưỡi chỉ có thể đứng một người, không có sao, dù sao người nào đó mà tiến vào, ngoại trừ phá hư, vẫn là phá hư, đúng lúc miễn anh ta đi vào.

Gian phòng màu xanh nhạt, phòng tắm sạch sẽ, phòng bếp, là nhờ công lao của nước sơn “khắp nơi toả ánh sáng màu” bảo vệ môi trường nào đó, nho nhỏ hai thùng, 400 đồng, hoàn toàn ở trong dự toán, là nên chi, nên chịu mệt, tiền là Lâm Ngôn chi, mệt mỗi là Tô Tử Long chịu.

Ngoại trừ tiền phòng bếp nấu cơm, những thứ khác tất cả thể lực sống, ngoại trừ thật sự thật sự thật sự không biết làm, còn lại cạo rửa tường, chuyển, kháng, vận, đều là Lâm Ngôn chỉ huy, Tô Tử Long một người làm, vốn hơn 30 giờ có thể làm hết sự tình, bởi vì anh không cho phép Lâm Ngôn nhúng tay, cho nên phải tiêu tốn gấp hai thời gian.

Chỉ là cơm như thế nào anh cũng không làm, không phải bởi vì thừa hành theo câu danh ngôn “con trai tránh xa nhà bếp”, chỉ vì, anh chỉ thích ăn cơm vợ yêu nấu, không có biện pháp.

Căn phòng nhỏ trở nên đẹp như vậy, ai còn nhận ra chứ?

96 giờ, bốn ngày bốn đêm, thật có thể thay đổi rất nhiều sự tình.

Ví dụ như, tập đoàn Long Đằng thay đổi lão bản.

Tô lão phu nhân, đã 72 tuổi, sớm đã ẩn cư phía sau màn nhiều năm, hôm nay “tái xuất giang hồ”, mặc dù Long Đằng truyền ra ngoài tin tức là Tôn thiếu gia tự nguyện từ chức, nhưng một người trẻ tuổi phong nhã hào hoa, làm nên sự nghiệp như thế, ai mà tin chứ?

Nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía, ngay cả Nhị lão gia Tô gia sau khi thương thế tốt lên, một mực định cư ở nước ngoài, chỉ là ngẫu nhiên mới về nước đều nghe thấy, đêm đó, gọi điện thoại cho mẹ ——

Hỏi như thế nào, mẹ cũng không chịu nói ra nguyên nhân cháu trai từ chức.

Biết rõ mẹ có nhiều cố chấp, Nhị lão gia thay đổi chủ đề:

“Mẹ, nếu như năm đó con bị tai nạn xe cộ không cứu được, người có hối hận không? ...

Mẹ, con rất hối hận ba năm trước đây vì hờn dỗi, trả thù, cùng người đối nghịch. Nhưng con không hối hận 30 năm trước kiên trì quyết định của mình, cưới Tiểu Mai, con đời này thật may mắn vì có thể lấy cô ấy làm vợ...

Con nghĩ, Tử Long đều ba mươi ba tuổi, chỉ có chính nó mới biết được, nó đến tột cùng nghĩ tới cuộc sống như thế nào...

Mẹ, người bên kia có khoẻ không? Có cần con trở về hay không? ...”

Lão phu nhân không nói lời nào, nửa ngày, bên trong ống nghe truyền đến tiếng rè rè, người bên kia đã cúp điện thoại.

Có khoẻ không? Tuyệt không khoẻ.

Dù sao không phải giới kinh doanh 20 năm trước rồi, lão phu nhân lòng có dư, lực chưa đầy.

Cũng may, có người dùng hơn mười trang giấy viết thư đem Long Đằng sắp tới quy hoạch, phát triển phương hướng, sách lược tiến công, cần phải chú ý hạng mục công việc, cùng với nhân viên cao tầng bên trong, ngoại bộ đối thủ cạnh tranh, đối tác sở trường đặc biệt cùng ưu khuyết điểm, vân vân và vân vân, chỉ tiết rõ ràng rành mạch mà đưa tới trên bàn của bà.

Nhìn xem chữ viết quen thuộc trên giấy, lệ theo khoé mắt che kín nếp nhăn chảy ra, thật sự là già rồi, cổ chấp cứng rắn chính mình trở nên thích rơi lệ.

Nghe thấy có người gõ cửa, lão phu nhân vội vàng lau đi nước mắt, quần gia cầm một phong thư đi tới, là chính tín xã đưa tới ảnh chụp cùng tư liệu điều tra, sau khi xem xong, bà biết rõ, người viết thư kia đã tìm được việc làm.

Bằng cấp chứng minh không có, trên 30 tuổi, muốn tìm công việc tốt quá khó khăn.

Tô Tử Long làm công việc văn thư tại một công ty bất động sản.

Một văn thư nho nhỏ, đối Tô Tử Long thật sự mà nói là nhân tài không được trọng dụng rồi, nhưng nghĩ lại trong ba năm tạo ra một gia nghiệp có thể so với Long Đăng, chỉ có thể dựa vào bất động sản mới có thể làm được, chỉ có từng bước xâm nhập, mới có thể có cơ hội, Tô Tử Long không chút do dự đi làm.

Chức vị không cao, tiền lương không thấp, mới vừa đi làm công ty đã cấp cho điện thoại di động.

Bởi vì công việc quá bận rộn, sớm nhất cũng phải 8 giờ mới có thể về đến nhà.

Hôm nay là ngày thứ ba mươi sáu Tô Tử Long đi làm.

Tối hôm qua, làm việc suốt đêm, trời sắp sáng anh mới ngủ.

Sáng sớm, Lâm Ngôn nhẹ chân nhẹ tay mà làm tốt điểm tâm, chuẩn bị tốt nước rửa mặt, kem đánh răng, quần áo chọn tốt, mới đi gọi Tô Tử Long.

Có người nói đối với người ngủ không chịu dậy, hôn một cái là thức liền, kết quả, hôn rồi lại hôn, thiếu chút nữa hôn đến đất trời u ám, may mắn sắc lang nào đó biết mình có trách nhiệm nuôi gia đình, kịp thời phanh lại, mới không gây thành thảm kịch bởi vì muộn mà bị đuổi việc.

Ăn no nê, cầm cà-mên tràn đầy cơm trưa, tại cửa phòng lập thành menu bữa tối, ôm vợ yêu hôn một phút đồng hồ, Tô Tử Long không thể không đi ra ngoài rồi, không làm sếp thì không thể tùy tiện trốn việc, ai...

Bởi vì quạt lạnh, bởi vì không nỡ để cho Tô Tử Long ăn uống thiếu chất, Lâm Ngôn chỉ vượt dự toán rất nhiều, nên không thể lập tức đem bút máy chuộc về.

Dù sao là đang được nghỉ hè, cậu cũng muốn đi tìm việc.

Tô Tử Long không nói bởi vì sợ Lâm Ngôn vất vả, cho nên không muốn cho cậu đi làm việc, chỉ là đối với heo phần hồng nói:

“Mệt mỗi một ngày, sau khi trở về nhìn không thấy bà xã, không có cơm ăn, thật đáng thương.”

...

Lâm Ngôn ngoan ngoãn ở nhà làm tốt đồ ăn cho Tô Tử Long, chờ anh tan tầm.

Lâm Ngôn chuẩn bị đợi Tô Tử Long mang về tiền lương tháng đầu tiên, sẽ đem bút máy chuộc về.

Lập tức phải đi học, học phí còn không có tin tức, nhưng, Lâm Ngôn cũng không nóng nảy, cậu không có ý định tiếp tục đi học, học đại học là vì kéo dài thời gian nghỉ bãi, hiện tại không có tất yếu nữa rồi.

Nghĩ là nghĩ thế, lại không nghĩ tới Tô Tử Long căn bản không có đem tiền lương mang về, mà trực tiếp đem tiền gửi tới trường học Lâm Ngôn, còn lại một ít, giữ lại mua đồ ăn tháng sau, rồi mua một máy nước nóng, tuy nói những ngày này cầm bồn tắm rửa cho honey nửa bất tỉnh sau khi làm xong “vận động”, quả thực giúp rèn luyện lực tay của anh, một chút cũng không bởi vì không cách nào đến phòng tập thể thao mà chậm trễ, nhưng có thể trộm lưỡi một chút vẫn tốt hơn.

Chuộc bút, tạm thời không có khả năng rồi.

Lâm Ngôn đang ngồi trong nhà cân nhắc, sau khi khai giảng trong trường học tìm việc gì đó kiếm tiền...

Tiếng đập cửa vang lên.

Bọn họ chuyển vào ngày hôm sau, liền thay đổi ổ khoá, hai người đều có chìa khoá, không có người biết rõ bọn họ ở tại nơi này, ngoại trừ...

Tâm thần không yên mà mở cửa.

“Anh ——” Tiểu Nguyệt đứng ở ngoài cửa.

“Anh, thật kém cỏi!” Tiểu Nguyệt vừa gặp liền phán một câu.

Lâm Ngôn sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Chuyện lớn như vậy, dấu diễm em suốt bốn năm, đến cùng anh có xem em như em gái hay không ah, hại em vẫn cho đậu đỏ khoai lang là đại mỹ nữ, thật đáng ghét! ...” Tiểu Nguyệt vừa vào cửa vừa riu ra riu rít, phàn nàn không để yên.

Lâm Ngôn bình tĩnh trở lại: “Làm sao em tìm được chỗ này?” Lâm Ngôn trông thấy em gái vừa là vui mừng vừa là thương tâm, vốn tưởng rằng gặp lại người nhà, khó càng thêm khó.

“Em đi tìm Tô gia lão phu nhân, nói với bà cụ là, em muốn tới cứu vãn anh, thế là bà đem địa chỉ đưa cho em.” Tiểu Nguyệt không có nói, cô nàng tổng cộng tìm Tô lão phu nhân tới 8 lần.

Lâm Ngôn cúi đầu xuống: “Tiểu Nguyệt, anh không thể nghe em —— ”

Lời còn chưa nói hết, Tiểu Nguyệt tháo xuống túi nặng vác trên lưng, nhét vào trong ngực Lâm Ngôn, giận dữ nói:

“Yên tâm, em chẳng thêm quản chuyện của anh làm gì, dù sao anh có tin tưởng cô em gái này đâu!”

Lâm Ngôn vội vàng mà ngắt đầu: “Không phải, Tiểu Nguyệt, em nghe —— ”

“Được rồi..., được rồi..., chộc anh chút thôi...!”

“Tiểu Nguyệt, em mang theo cái gì trong đây thế, nặng như vậy?” Lâm Ngôn buông túi đồ, vào phòng bếp lấy cho em gái một chén súp đậu xanh, Tô Tử Long thích nhất uống đồ uống ướp lạnh.

Tiểu Nguyệt một hơi ừng ực uống cạn, nóng đến sắp chết khát rồi, lưng còng cái khối “tảng đá lớn đầu” này, cô là từ trạm xe bus chạy tới đây.

“Anh mở ra nhìn xem sẽ biết, anh, phòng nhỏ thu thập thật sạch sẽ ... Hai người trải thảm luôn rồi hả? Cái thảm này thật xinh đẹp! ... Ah!!!!!!! Anh, con heo này thật đáng yêu, em thích!!!!!!” Tiểu Nguyệt tùy tiện cởi giày, bay về phía chú heo phấn hồng.

Lâm Ngôn mở túi đồ ra, ngậy người, bên trong là xì-dầu, dấm chua... Một lọ gia vị, còn có dầu gội đầu, sữa tắm... Rồi đủ thứ linh tinh lang tang nhét đầy các khe hở... Cho đến khi đem cái túi nhét đến tràn đầy, không còn chỗ trống nào mới thôi.

Lâm Ngôn ngực hâm nóng, hốc mắt đỏ lên.

“Những cái này đều có ghi hạn sử dụng, để thời gian lâu cũng không sợ, anh chậm rãi dùng a.”

Cá tính anh trai, Tiểu Nguyệt hiểu rất rõ, cho tiền, đánh chết cũng sẽ không nhận, cho nên cô bé theo như chính mình đánh giá, mua những thứ mà họ cần hằng ngày thành một bao lớn.

Ôm heo phấn hồng, Tiểu Nguyệt đi đến trước mặt Lâm Ngôn:

“Anh, em xin anh, anh ngàn vạn đừng có khóc ah, anh không cần quá cảm động, em đều ghi nợ vào trên người “chị dâu” rồi, hắc hắc, tương lai lại để cho anh ấy chậm rãi trả cho em.”

Tiểu Nguyệt chính là vừa mạnh miệng vừa thích nói bậy, Lâm Ngôn đỏ vành mắt, ngượng ngùng nói với em gái, cái gì mà chị dâu không chị dâu ah.

“Không phải chị dâu? Ah, em đã biết, anh, là “anh rể” a? Hắc hắc, anh ở mặt dưới đúng hay không... anh... Anh đỏ mặt nha...”

Hai anh em trò chuyện không hết lời tri tâm, Lâm Ngôn hỏi em gái, mẹ khoẻ không? Cha hạn anh đúng không? Tiểu Phi thân thể như thế nào? ...

Tiểu Nguyệt cười nói, anh, mẹ không chỉ một lần thở dài nói Tô tiên sinh có bao nhiêu tốt ah, làm con rể cho ai, người mẹ vợ nào không thích? Sao lại yêu thương tiểu Ngôn nhà của chúng ta chứ?

Kỳ thật, đáy lòng mẹ thoả mãn lắm, chỉ là bà không thừa nhận mà thôi...

Lâm Ngôn chuyển tới phòng bếp nấu cơm cho em gái, Tiểu Nguyệt chính là như vậy, nói cái gì đều không có đứng đắn.

Nơi này cách Lâm gia không gần, Tiểu Nguyệt ăn xong cơm chiều anh trai nấu, sớm đi trở về, tiếc nuối không thể đợi được “anh rể” về, nói sau này có thời gian sẽ tiếp tục tới quấy rối bọn họ.

Đem Tiểu Nguyệt đưa lên xe, Lâm Ngôn bước chậm về nhà.

Trên đường, nghĩ đến lời nói của Tiểu Nguyệt trước khi lên xe, cô nhóc kia khó được nghiêm túc không nói hươu nói vượn như vậy:

“Anh, hai người nhất định phải cố gắng lên, kỳ thật khúc mắc lớn nhất của cha, mẹ chính là cảm thấy có lỗi với Tô lão phu nhân, nếu cụ ấy chịu tiếp nhận hai người, thì cha, mẹ cũng sẽ không nghĩ quá nhiều đâu...”

Anh, em nhìn vào bức vẽ treo trên tường kia, cảm giác được hai người nhất định có thể vượt qua tất cả! ...

Anh, tuy rằng hiện tại hai người gặp không ít khó khăn, nhưng có người yêu anh như vậy, anh cũng yêu anh ấy, em cảm thấy được, anh thật sự rất hạnh phúc, thật sự.”

Lâm Ngôn về đến nhà làm tốt cơm tối, Tô Tử Long trở về rồi.

Tô Tử Long trước hôn hôn Lâm Ngôn, lại đi tắm rửa, tắm rửa xong, hai người vừa ăn cơm, Lâm Ngôn vừa cùng Tô Tử Long nói về việc buổi chiều Tiểu Nguyệt đến.

Cơm nước xong xuôi.

Tô Tử Long ngồi ở trước bàn bắt đầu ghi báo cáo, trên bàn là các loại sách kiến trúc, xếp đặt thiết kế, mặc dù, bỏ nhiều năm như vậy bắt đầu xem lại không dễ dàng, nhưng bởi vì yêu thích, cũng không cảm thấy khổ cực.

Tiến vào tháng 8, thời tiết nóng lạnh thất thường, báo cáo chưa ghi được bao nhiêu, bên ngoài bắt đầu tích tí tách mưa nhỏ, Lâm Ngôn đóng lại cửa sổ, lại choàng áo khoác cho Tô Tử Long.

Định đi rót cho anh một chén nước ấm, bị Tô Tử Long ôm cổ:

“Lò sưởi nhỏ, chạy đâu?”

Trời giá rét, “lò sưởi nhỏ” tùy thời tùy chỗ bị chủ nhân ôm vào trong ngực sưởi ấm, vừa thơm vừa ấm, chủ nhân ưa thích vô cùng, cả đời dùng định cái này rồi, không lùi không đổi, ai muốn cũng không cho.

“Lò sưởi” ngồi ở trong ngực chủ nhân, bị chủ nhân ôm gât gao.

Chủ nhân làm việc rất nghiêm túc, nhìn không chớp mắt.

“Lò sưởi” mới không thèm để ý. Thật sự không thèm để ý sao? Thật sự, “lò sưởi” bề bộn nhiều việc, vội vàng nghiên cứu lỗi tai chủ nhân ——

Mỗi lần anh đều ưa thích cắn vành tai của mình, kỳ thật vành tai của anh mới tốt chơi...”Lò sưởi” cắn một cái, liếm liếm, chủ nhân bắt đầu run lên.

Anh mỗi lần đều ưa thích cắn đầu mũi của mình, kỳ thật cái mũi của anh vừa cao vừa rất...”Lò sưởi ” cắn một cái, mút ngậm, chủ nhân bắt đầu thở gấp.

Anh mỗi lần đều ưa thích hôn hàu kết của mình, kỳ thật hàu kết của anh mới mê người...”Lò sưởi ” hôn một cái, dùng đầu lưỡi liếm, chủ nhân phát điên rồi.

Ôm chặt “Lò sưởi” ném xuống đệm chăn dày, nhào tới, khàn khàn lên án:

“Bé yêu, em câu dẫn anh?”

“Em không có oh oh oh...” Hôn nồng nhiệt đến thiếu chút nữa não thiếu dưỡng khí, honey có chết cũng không hối cải: “... Không có câu dẫn anh mà... Ừm... Ah... Ah...”

Thật sự không có câu dẫn sao?

Quý mới tin!

“Ah... Đáng... Ghét... Ah...” Đáng ghét, anh thế nhưng lại dùng lưỡi liếm gan bàn chân người ta, tuy nói vừa tắm rửa xong, nhưng mà chỗ đó, vừa ngứa lại vừa tê dại, máu nhắm thẳng một chỗ tập trung, đem quần chống đỡ cao.

“Bé yêu, em... Thừa nhận hay không thừa nhận?!” Tô Tử Long ngậm lấy ngón chân honey, tay, chân honey đều nhỏ, Tô Tử Long yêu chết đi được.

“... Ah... Dại... Sắc lang... Dại biến thái... Ừm... Ah...” Đúng, gặp được honey, anh liền thay đổi, biến thành đại sắc lang, lại là đại biến thái, biến thái yêu lấy, mê lấy mỗi một chỗ trên người honey.

“... Không... Ah...” Không được, quần sắp rách.

Bàn tay lớn “hảo tâm” mà bò lên trên quần honey, cởi bỏ, kéo xuống khoá kéo, cởi ra đồ lót, cởi quần bên ngoài, kiêu ngạo thẳng tắp mà vọt ra, bàn tay lớn vừa cứu vãn cái quần.

Kiêu ngạo rung động có chút nâng cao, khát khô cổ, cần vuốt ve, một bàn tay lớn “hảo tâm” chụp lên, cao thấp chà xát di chuyển, một bàn tay lớn khác cầm lấy chân nhỏ honey, ngậm lấy ngón chân, mút, hai bên cùng một chỗ điên cuồng kích thích, honey chịu không nổi: “... Long...” Một đạo bạch quang, vui sướng còn hơn thần tiên.

Mặc dù đã bắn ra, nhưng vẫn cảm thấy hư không, muốn người yêu nhồi vào: “... Long...”

Tô Tử Long trườn lên, cắn lỗ tai honey: “... Em yêu... gọi anh đi...”

“... Ông xã... Ông xã... Ông xã...” Ngón tay lau lành lạnh đồ vật dò xét đi vào, nóng hổi nóng hổi.

...

Honey đã đợi không kịp, uốn éo toàn thân, hai tay bắt lấy tấm lưng rộng: “... Ông xã... Ah... Ah...”

“Đừng nóng vội... em yêu... Lập tức sẽ tới...” Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, cực lớn xông vào bên trong mềm mại lửa nóng chặt nghén của honey, hợp hai làm một, hai người đều kêu lên, Tô Tử Long lập tức cúi đầu ngậm lấy môi hoeny, hôm nay không có mở quạt lạnh, vạn nhất, bị hàng xóm kháng nghị sẽ không tốt...

Hai giờ sau, Lâm Ngôn được Tô Tử Long dùng máy nước nóng mua không bao lâu tắm rửa thơm ngào ngạt, cùng Tô Tử Long lách vào trong một cái mền.

Ghé vào trong lồng ngực rộng lớn của Tô Tử Long buồn ngủ, Lâm Ngôn lại nghĩ tới lời của em gái...

Rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc!

Thật sự rất hạnh phúc!

Nếu như không phải lần nữa đụng phải tên nhóc Ngũ Triết Nhân.

20. Chương 20

Thật sự rất hạnh phúc!

Nếu như không phải lần nữa đụng phải tên nhóc Ngũ Triết Nhân.

Lúc ấy.

Lâm Ngôn ĐH năm 3 vừa mới khai giảng một tuần lễ, đang buồn rầu vì tìm việc gì đó làm thêm để kiếm tiền.

Cậu nghĩ tới đi dạy kèm.

Nhưng cậu chỉ học tốt các môn xã hội, những thứ khác thì xấu hổ cùng người nói, dạy kèm chắc không ai mời.

Cậu nghĩ tới lợi dụng một ít thời gian không có lớp đi làm vận chuyển, quét dọn, nhân viên tạp vụ... Vần vần và vần vần.

Nhưng chủ hộ nhà cậu năm lần bảy lượt, mệnh lệnh rõ ràng cấm cậu làm lao động chân tay. Nếu không, hừ hừ, kết quả thì không cần tỉ mỉ nói rõ, tóm lại rất “thảm”!! Đại khái cần xin nghỉ mười ngày nửa tháng mới có thể đến trường, vẫn là không nên lấy thân mạo hiểm mới tốt.

Cái này cũng không được, cái kia cũng không được.

Nghĩ tới nghĩ lui, chính mình chỉ còn sở trường nấu ăn mà thôi.

Bữa tối làm nhiều chút, sau đó đặt vào trong tủ lạnh, lại mang tới trường học...

Tủ lạnh là Tô Tử Long dùng tiền lương tháng thứ hai mua thêm, bởi vì Lâm Ngôn sắp đi học, cho nên, Tô Tử Long mua cái tủ lạnh nhỏ, làm như vậy là không để cho Lâm Ngôn mỗi ngày nấu cơm, sợ cậu vất vả.

Mặc dù, tủ lạnh mua thêm sắp hơn nửa tháng rồi, Lâm Ngôn vẫn là mỗi ngày làm cho Tô Tử Long ăn mới.

Lâm Ngôn tại trong lớp dán miếng quảng cáo, có thể giúp bạn học trọ ở trường chuẩn bị cơm trưa.

Những tưởng rằng chỉ có ba, bốn người đăng ký, dù sao trong trường học có tới 5 canteen, mà cậu chỉ là một quán ăn quà vặt đầu phố... Không nghĩ tới, thậm chí có hơn ba mươi người đăng ký.

Bạn Lâm Ngôn của chúng ta không biết là, mỗi ngày cậu đều tốn tâm tư chuẩn bị đồ ăn ngon cho Tô Tử Long, cho nên hộp cơm mang theo đều là sắc hương vị đầy đủ, dẫn tới các sinh viên khác thèm thuồng đã lâu.

Có thể vì từ trước đến nay cậu vừa dễ thương lại vừa yên tĩnh, nên mọi người cũng không có ý đoạt lấy hộp cơm của cậu, hôm nay vừa thấy miếng quảng cáo, liền nhanh chân đến đăng ký.

Trong nhà không có nhiều nồi như vậy, Lâm Ngôn đã ứng trước tiền của 7 người bạn đăng ký đầu tiên, trừ tiền thành phẩm, mỗi ngày có thể kiếm được hơn 50 đồng, như vậy, không dùng đến một, hai tháng, cậu có thể đem bút máy chuộc về, nhìn tiền đặt cọc, còn chưa kịp vui mừng, chợt nghe đến một tiếng:

“Thêm tôi một cái.”

Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là đệ nhất khốn kiếp trên thế giới Ngũ Triết Nhân, Lâm Ngôn nắm nắm đầm mồ hôi không có vung tới, bởi vì cánh tay phải của Ngũ Triết Nhân đang bị bó thạch cao.

Ngũ Triết Nhân ngày đó bị Tô Tử Long trong cuồng nộ đánh quả thực không nhẹ, trên đường về nhà phát hiện cánh tay không cử động được, đến bệnh viện, chụp X quang, một đồng nội ngoại thương, cộng thêm cánh tay phải nghiêm trọng gãy xương, phải nằm suốt một kỳ nghỉ hè.

Dù cho đối phương có người yêu, Ngũ Triết Nhân chỉ cần vừa ý liền nhất định có thể có được trong tay, luôn luôn tự cho mình siêu phàm hấn chưa bao giờ bị thua trận, không tin không có được Lâm Ngôn, vừa có thể đến trường liền chạy tới, liền trông thấy Lâm Ngôn dán miếng quảng cáo.

Lâm Ngôn căn bản không để ý tới Ngũ Triết Nhân, cất kỹ các sinh viên đưa đến cà-mên, cúi đầu đi ra phòng học, buổi chiều không có lớp, cậu còn phải đi ngân hàng, mua thức ăn... Có rất nhiều việc chờ cậu làm.

Ngũ Triết Nhân đuổi theo Lâm Ngôn xuống dưới lầu, ngăn trước mặt Lâm Ngôn, dùng thanh âm rất thành khẩn nói: “Thật xin lỗi. Ngày đó tôi quá lỗ mãng rồi. Nhưng, ” Ngũ Triết Nhân giơ lên cánh tay phải cười cười: “Tôi đã nhận trừng phạt rồi.”

Giơ tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười.

Đã xin lỗi rồi, tuy vẫn còn rất chán ghét hấn, Lâm Ngôn vẫn lên tiếng giải thích:

“Đã đủ người rồi, cho nên không thể thêm nữa.”

“Nhiều thêm một người cũng không có bao nhiêu, tôi cũng kén ăn lắm, hơn nữa tôi nguyện ý trả tiền gấp đôi.” 100% không có ý tốt, hấn làm sao biết Lâm Ngôn nấu cơm ăn được hay không, mở miệng còn nói nguyện ý trả tiền gấp đôi.

“Không ——” Lâm Ngôn cũng nhìn ra Ngũ Triết Nhân có dụng ý khác, muốn mở miệng cự tuyệt, Ngũ Triết Nhân lại cướp lời:

“3 lần.”

Bởi vì chị làm biên tập tại toà soạn báo, Ngũ Triết Nhân rất sớm có được tin tức Tô Tử Long từ chức, hẳn mơ hồ đoán được chút gì đó, phỏng chừng hai người bọn họ bây giờ còn đang ở chung, hơn nữa rất rất cần tiền, Ngũ Triết Nhân mới dùng thêm tiền mà thuyết phục Lâm Ngôn.

“Được.” Ngũ Triết Nhân vừa định cười, Lâm Ngôn liền nói tiếp:

“Nếu như cậu chịu trả tiền gấp 30 lần, cũng cam đoan không xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, tôi sẽ cho cậu đăng ký thêm.”

Nói xong, không nhìn vẻ mặt Ngũ Triết Nhân, Lâm Ngôn xoay người bước nhanh rời đi.

Tô Tử Long thường thường đối Lâm Ngôn ân cần dạy bảo ——

Bé yêu, đối với người thương tổn em phải ăn miếng trả miếng ăn miếng trả miếng, đối với người xấu nhân từ nương tay chẳng khác nào đối với người tốt lòng dạ độc ác...

Xem ra, giáo dục có phần hiệu quả.

Hơn nữa, Ngũ Triết Nhân ngàn không nên, vạn không nên, không nên đả thương người Lâm Ngôn yêu nhất.

Con thỏ nóng nảy cũng muốn cắn người ah!

Sự thật chứng minh, gặp Ngũ Triết Nhân là không có chuyện tốt.

Lâm Ngôn mua xong đồ ăn, tiếp theo đến tiệm sách cách nhà không xa muốn mua cho Tô Tử Long một quyển sách, lần trước hai người bọn họ đi dạo tiệm sách, Tô Tử Long vừa ý một quyển sách, nhưng nhìn nhìn giá tiền lại đặt trở về.

Hôm nay thu được tiền đặt cọc, Lâm Ngôn chuẩn bị đem quyển sách kia mua về, lúc trả tiền, phát hiện bóp tiền không có, ôm một chút hi vọng tìm dọc theo đường cũ đến chợ bán thức ăn, qua lại tròn vện tìm ba vòng, cho đến khi triệt để thất vọng.

Trong ví tiền là trong nhà còn sót lại một ít tiền mặt, cộng thêm hôm nay vừa thu tiền đặt cọc ——

Lâm Ngôn chỉ phải tự an ủi mình, may mắn không có đi ngân hàng rút tiền.

Mặc dù vậy trong lòng vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Nhưng, vẫn là nhanh chân mà về nhà làm cơm trước đã, cho dù không thoải mái, cũng không nỡ để người kia bị đói ah.

Huống chi, hôm nay phải nấu nhiều hơn cho thêm 7 người ăn, không nhanh một chút làm tốt giấu vào trong tủ lạnh, bị phát hiện liền “thảm”.

Trời càng ngày càng muộn, Tô Tử Long còn chưa có trở lại.

Lâm Ngôn mắt nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, chín giờ.

Cái đồng hồ báo thức này, là ngày đó ——

Lâm Ngôn mua đồ trở về, nhìn thấy tiệm thức ăn nhanh nơi giao lộ chuẩn bị ngày 20 tháng 7, sẽ cho ra mắt món ăn dành riêng cho trẻ em, 20 khách hàng đầu tiên đến mua, chỉ cần thêm 30 đồng, có thể được khuyến mãi một đôi mèο nhồi bông mới tung ra thị trường, hai chú mèο béo tròn, mắt thật to, mặc hải quân phục, tay phải cùng nắm nhau, tay trái đưa về phía trước cùng nâng lấy một cái đồng hồ báo thức hình tròn... Đáng yêu không chịu được!

Lâm Ngôn nhìn rất lâu rất lâu, càng nhìn càng cảm thấy đôi mèο giống như đôi tình nhân, càng nhìn càng cảm thấy chúng yêu nhau, càng nhìn càng không nỡ dời mắt... Ngày 20 tháng 7, đúng lúc là sinh nhật 23 tuổi của mình, một phần ăn trẻ em mặc dù không phải quá đặc, nhưng không nằm trong dự toán, suy nghĩ vòng vo, vẫn là nhịn đau về nhà.

Ngày 20.

Đúng lúc là thứ bảy, Tô Tử Long cùng Lâm Ngôn đã nói rồi, hai người muốn đi công viên vừa ăn cơm dã ngoại vừa xem hoa thổi gió chúc mừng sinh nhật, Lâm Ngôn sớm thức dậy chuẩn bị đồ ăn.

Thức dậy mới phát hiện, người bên gối không thấy, trên bàn đặt một trang giấy:

Em yêu anh đi ra ngoài làm ít chuyện, anh muốn ăn *****, ông xã.

Lâm Ngôn nhìn nhìn sắc trời, suy tính thời gian, thì vừa 6 giờ, anh có thể đi chỗ nào nhỉ?

Nhưng không kịp suy nghĩ nhiều, đem giấy cất kỹ —— Lâm Ngôn có một cái hộp nhỏ, bên trong tất cả đều là những mảnh giấy Tô Tử Long viết cho cậu, cậu đều cất giữ cẩn thận.

Sau đó, bận rộn mà đi phòng bếp chuẩn bị.

Chuẩn bị đồ ăn xong, thu thập phòng xong, sắc trời sáng rõ, Tô Tử Long mới vừa về, ôm một đôi mèo nhồi bông cùng một phần thức ăn trẻ em, cứng à may mắn anh đi sớm xếp thứ nhất, nếu không tranh không lại mấy chú, mấy bác, mấy ông, mấy bà...rồi ——

Ngày đó, Tô Tử Long xa xa đã thấy honey nhìn chăm chăm vào tủ kính tiệm thức ăn nhanh, nhìn chăm chăm rất lâu rất lâu, vẻ mặt khao khát, ngay cả khi anh đứng ở sau lưng cũng không có phát giác.

Đợi honey cõ lòng đầy tâm sự rồi đi, Tô Tử Long đứng ở trước tủ kính nghiên cứu... Biết rõ nguyên nhân rồi.

20 số, Tô Tử Long sớm đã tới xếp hàng, tiệm thức ăn nhanh 7 giờ mở môn, vạn nhất, phía trước anh vừa vặn có 21 người tới dùng cơm, cái kia không phải nguy rồi sao?!

Quả nhiên, anh không có tính sai.

Ngày đó tại phía sau anh đứng hơn mười người ông bà cha mẹ dẫn con cháu theo...

Ngày bình thường các cô cậu nhóc tỳ nằm ý không dậy nổi, hôm nay nguyên một đám tinh thần vô cùng phấn chấn, ríu ra ríu rít như chim sẻ, thật sự là làm khổ đám người lớn ngủ không đủ giấc!

Nghĩ đến một người đàn ông, sáng sớm không ngủ tiếp, đứng xếp hàng phía trước một đám người ông bà cha mẹ dẫn theo con cháu.

Lâm Ngôn ghen ngào... Đại ngốc!

Đồ ngốc nói bé yêu, lẽ vật đáng yêu như thế có khen thưởng không vậy? Honey kiễng chân hôn một cái.

Ăn cơm dã ngoại đều chuẩn bị xong, công viên đang hướng bọn họ vẫy tay, cho nên, thật sự thật sự thật sự thật sự chỉ có ý định là hôn một cái thôi.

Chỉ là. Kết quả.

Lúc có thể ra cửa, công viên đã đóng cửa.

Không thể làm gì khác hơn là, hai người tìm một hoa viên giữa phố, thừa dịp đêm tối không người, nghe nghe hương hoa, thổi thổi gió nhẹ,

Ăn cơm dã ngoại, chơi đùa hôn nhẹ... Vượt qua sinh nhật 23 tuổi khó quên.

Mất lại nhìn đồng hồ báo thức, 9:30 rồi, 9:45, 10 giờ, 10:10, 10:20, 10:30, 10:40 rồi.

Lâm Ngôn đứng ngồi không yên, Tô Tử Long mỗi ngày chậm nhất cũng chỉ 10 giờ 10 đã về đến nhà rồi.

Buổi sáng lúc đi làm, anh còn bảo hôm nay có khả năng về sớm, Lâm Ngôn càng nghĩ càng lo lắng, càng lo lắng càng nghĩ ngại lung tung, càng nghĩ ngại lung tung càng trong lòng run sợ!!!

Mở cửa liền xông ra ngoài, đóng cửa trong tích tắc, Lâm Ngôn nhớ tới trên người mình một phân tiền cũng không có, đang vội muốn chết, cái gì đều không cố được rồi, cũng đã quên sợ người lạ, gõ cửa chống trộm nhà hàng xóm.

Một bà cụ mặt mũi hiền lành mở cửa bên trong ra.

Bà nội bà khoẻ, cháu ở phòng 606 cháu có việc gấp tìm bà mượn 50 đồng được không? Ngày mai cháu sẽ trả lại cho bà.

Người ta nếu đem cậu trở thành bệnh tâm thần hoặc là lừa đảo làm sao bây giờ à? Lâm Ngôn đều gấp đến sắp điên!

Không nghĩ tới bà cụ không nói gì, cầm 50 đồng, mở ra cửa chống trộm đưa cho Lâm Ngôn.

Cám ơn bà nội! Lâm Ngôn cầm tiền liền bỏ chạy, bà cụ ở phía sau hô cái gì đó một chút cậu cũng không nghe thấy, bà nội thật xin lỗi bây giờ bà hối hận cháu cũng không thể đem tiền trả lại cho bà được!

Tô Tử Long vốn tưởng rằng hôm nay có thể sớm một chút về nhà, kết quả tạm thời gia tăng công việc một người tiếp một người, ngay cả thời gian uống miếng nước cũng không có, làm xong một công việc cuối cùng, cự tuyệt đồng sự mời bữa ăn khuya, cấp tốc mà đón xe về nhà, sợ vợ yêu chờ sốt ruột.

Đến cổng cư xá, trả tiền xuống xe, cảm giác dây giày có chút lỏng, Tô Tử Long ngồi xổm xuống buộc lại, chính ngay lúc này, một người mang theo gió, giống như hoả tiễn vọt qua bên cạnh mình, đuổi theo lái xe:

“Xe taxi —— ”

Tô Tử Long bỗng dừng đứng lên: “Bé yêu——!”

Lâm Ngôn đứng lại, quay đầu, trông thấy Tô Tử Long, dừng một giây đồng hồ, lao đến, nhảy đến cười trên người Tô Tử Long, như gấu koala ôm cây Iuga, gắt gao siết chặt, không buông tay!

May mắn không phải lần đầu tiên, cũng không phải lần thứ hai, Tô Tử Long sớm luyện vững vàng, không có ngã sắp xuống, sau khi tiếp được liền ôm chặt, để cho honey càng thoải mái.

Biết rõ honey sẽ lo lắng, Tô Tử Long vừa giải thích nguyên nhân trở về muộn vừa an ủi cậu, trong lòng còn nghĩ, mấy ngày nữa nhất định phải lắp cho trong nhà một cái điện thoại.

Kỳ thật vừa rồi, Lâm Ngôn chỉ cần tỉnh táo một chút, đến nhà hàng xóm gọi nhờ điện thoại một cái sẽ không có việc gì rồi, nhưng vừa gặp phải chuyện liên quan đến Tô Tử Long, Lâm Ngôn liền luống cuống rối loạn, mất hết lý trí!

Được người yêu ôm, tất cả đau xót trong lòng Lâm Ngôn đều dâng lên, nhớ tới dày vò lúc chờ anh, nhớ tới bóp tiền bị mất, nhớ tới hôm nay lúc trở về nấu cơm phát hiện, trong đồ ăn mua về, các bạn hàng thừa dịp không có chú ý bỏ vào đồ hư xấu, nhớ tới... Nhất thời cảm thấy uỷ khuất giống như nước sông cuộn cuộn đập vào mặt, ôm cổ người yêu, biến thành mít ướt.

Trước kia, khi chưa gặp anh, cho dù là thiên đại thống khổ, uỷ khuất lớn lao, mình cũng có thể chịu được.

Về sau, chỉ cần ở trước mặt anh, một chút xiu uất ức đau đớn đều nhanh chóng lật ra, một giây cũng chịu không được, nhịn không được, đều muốn anh ôm, muốn anh dỗ dành, muốn anh lo lắng đau lòng...

Tô Tử Long thật sự là đau lòng chết mất, anh phát hiện honey căn bản không có mang giày đã vọt ra, vội vàng tìm cái ghế đá, buông honey, điều tra thêm chân của cậu có bị thương không, khá tốt, vào thu rồi, bít tất mặc đủ dày, không có bị thương, mới an tâm.

Mới xem xét xong, honey lại một lần nữa chụp đi lên, ôm chặt lấy ông xã như không bao giờ muốn buông ra nữa.

Tô Tử Long cũng ôm chặt vợ yêu ——

Mặc cậu nói liên miên uất ức kể lể, khóc nói, nói khóc, mặc cậu đem nước mũi nước mắt dính đầy cổ mình.

May mắn, bây giờ là hơn 11 giờ khuya, trong khu cư xá không có người, bằng không nếu có người trông thấy một gã đàn ông ôm một cậu trai như ôm đứa con nít, mà cậu trai còn đang khóc thúc tha thúc thít, không biết người ta sẽ nghĩ như thế nào, không chừng còn báo cảnh sát cũng nên.

Tô Tử Long lục lọi lấy ra khăn tay, lau mặt cho honey, đem áo khoác cởi ra khoác lên người honey, lại ôm lấy cậu tiếp tục trong khu cư xá đi tới đi lui, cho đến khi, honey khóc mệt, nói đã đủ rồi, nghe hương vị an tâm, nặng nề mà thiếp đi, Tô Tử Long mới lên lầu, lúc lên tới lầu ba, Tô Tử Long nhớ tới hôm nay có đồng sự mới vào làm hỏi anh đáng người là như thế nào luyện ra? Đến trung tâm tập thể

hình nào? Tìm huấn luyện viên nào? ... Tô Tử Long nghiêng đầu hôn trán honey, nở nụ cười, tiếp tục lên lầu.

21. Chương 21

Ngủ vô cùng an ổn, Lâm Ngôn là tự nhiên tỉnh lại, đồng hồ báo thức hình mèo có tinh thể lỏng trên bàn biểu hiện công năng, ngẩng đầu nhìn, 4 giờ 52 phút, lại rút trở lại lồng ngực rộng lớn ấm áp, nghe hương vị ưa thích, trợn tròn mắt, bởi vì rèm cửa sổ đã kéo kín, cho nên trong bóng tối cái gì đều nhìn không rõ.

Mắt có chút đau xót, ngày hôm qua khóc khóc liên ngủ mất rồi, nhưng, sau khi được đặt xuống gối, trong lúc mơ màng có cảm giác được anh dùng khăn lông ướt nhẹ xoa cho mình, cho nên, khá tốt, không phải đặc biệt khó chịu.

Càng nép sát vào người anh.

Cẩn thận nghe, trong phòng nhỏ có tiếng đồng hồ tí tách cùng tiếng ngáy rất nhỏ của anh, không cần nhìn, có thể tưởng tượng ra bộ dạng ngủ say của anh, nụ cười nhếch trên khoé miệng.

Dần dần, nghe được hương vị của gió, nghe được tiếng mưa rơi gõ bộp bộp vào thủy tinh, lại trời mưa rồi, gần đây trời luôn mưa, trời liên trở lạnh, trong phòng vẫn chưa có máy điều hoà, nhưng lại không cảm thấy hàn ý, anh luôn nói, anh chỉ cần có một “lò sưởi nhỏ” như cậu là đủ rồi, kỳ thật, anh mới thật sự là lò sưởi, so với cái gì đều ấm, chỉ cần ôm anh, từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân, đều là nóng hừng hực, thoải mái cực kỳ khủng khiếp.

Thoảng đem đầu dờ xuống dưới, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, trầm ổn hữu lực tiếng tim đập, rất êm tai, một trăm năm cũng nghe không đủ.

Rất muốn sờ lấy mái tóc đen dày, khắc sâu khuôn mặt, ngũ quan, còn có lỗ tai, cổ, hầu kết... Nhưng, không muốn chọc anh tỉnh giấc.

Vì vậy, lặng lẽ cầm chặt bàn tay lớn ấm áp hiền hậu đặt bên cạnh eo mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đôi tay này, ngày bình thường che chở thương yêu mình, không cho phép hai tay mình bị chai sần như trước đây từng có... Trải qua hơn bốn năm tỉ mỉ chiều cố, bảo dưỡng, khi mà những vết chai sần trên tay mình chậm rãi đều biến mất, thì lòng bàn tay khoan hậu này lại sinh ra những vết chai sần mỏng, cẩn thận đem bàn tay lớn phóng tới trên môi, nhẹ nhàng hôn những vết chai sần, giống như trước kia anh thường xuyên làm vậy đối với mình.

Mỗi lần sớm tỉnh lại, đều như hôm nay vậy, làm lấy những động tác này, trăm lần không ngại.

Sau đó tham luyện lấy hương vị cùng ấm áp của anh, không muốn động, nhưng đồng hồ báo thức đã biểu hiện 6: 02, nên bắt đầu làm bữa sáng rồi, nghĩ đến nên nấu cái gì cho anh ăn, trái tim dung thành một mảnh.

Từng nói qua, chỉ cần có thể bên anh dù chỉ một ngày, nguyện ý trả cái giá lớn thế nào cũng được, hôm nay bọn họ yêu nhau như vậy, sớm chiều cùng nhau, ông trời trừng phạt chỉ là làm cho bọn họ cùng nhau chống cự nghèo khổ, thật sự là quá may mắn!

Chỉ cần có thể nhìn thấy anh, ôm anh, có anh tại bên người, so với việc mất đi anh, trải qua cuộc sống nghèo khổ cũng không thể xem như trừng phạt, quả thực như là ban ơn...

Hôn hôn anh, cẩn thận từng li từng tí mà ngồi dậy, nhanh chóng nhẹ nhàng mà rửa mặt xong, mở ra tủ lạnh, lấy ra chân giò hun khói tối hôm qua đã cắt sẵn thành sợi cùng sữa bò, đi vào phòng bếp, mở ra tủ nhỏ, lấy ra bột mì, trứng gà, sợi mướp cùng hành tây, anh không thích ăn hành tây, lại thích ăn hành lá, vì vậy sẽ đem hành tây cắt nhuyễn mà trộn vào bên trong các món ăn, mỗi lần anh đều có thể toàn bộ ăn sạch.

Nhào bột mì, bỏ vào muối, trứng gà, sợi mướp, chân giò hun khói cắt sợi, hành tây cắt nhỏ... Nồi đã nóng lên, bắt đầu in dấu, một xúng, hai... Cái xúng cuối cùng cũng sắp ra nồi rồi, bắt đầu nhiệt sữa bò, cửa phòng bếp bị đẩy ra, khoé miệng cong lên —— (nói thật là mình chả biết pé thụ đang nấu món gì nữa).

Siêu lười hôm nay biểu hiện cũng không tệ lắm, không cần ba thức bốn thỉnh, tự giác rời giường.

Đem cái xúng cuối cùng gác qua trong mâm, sữa bò cũng sắp được, siêu lười từ phía sau lưng ôm lấy chính mình, cầm để trên vai mình, cẩn nhẹ một cái vào lỗ tai mình, “Bà xã ——”.

Run rẩy, hướng phía sau đung đung, giục anh đi rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm.

Anh căn bản không nghe, ngược lại càng cắn càng hăng say, lại ngậm lấy vành tai.

Run rẩy lợi hại hơn rồi... Bất hạnh, không, không, là may mắn, sữa bò xong rồi.

Trước tiên đem cái mâm bưng lên bàn, rồi trở lại phòng bếp bưng sữa bò, anh một mực ôm eo của mình, trong chốc lát ngậm vành tai, trong chốc lát khẽ liếm cổ, đi theo chính mình tới tới lui lui.

Lại tiếp tục làm vậy, đừng nghĩ ăn điểm tâm.

Kéo ra cánh tay vẫy quanh ở trên lưng, cầm chặt bàn tay lớn, kéo vào phòng tắm, đẩy anh đến trước lavabo rửa mặt, mệnh lệnh anh chạy nhanh tắm rửa, vừa buông tay ra, anh lại ôm chầm lấy, không có biện pháp, chỉ phải lách vào tốt kem đánh răng, đánh tốt nước rửa mặt, sau đó lại kéo ra cánh tay, xoay người, cho anh đánh răng, rửa mặt, cạo râu.

Thật không muốn làm cho anh trông đẹp trai như vậy, vì vậy càng làm tóc của anh hơi rối loạn một chút, nhưng, như vậy dường như lại càng đẹp hơn rồi, ai, mỗi ngày đều vì cái này phiền não.

Tính một cái rồi, vẫn là chẳng như bình thường a.

Thu thập sẵn sàng, lôi kéo anh đi ra ăn điểm tâm, đồ ăn vừa vặn biến ấm, hết thấy đều ở trong không chế.

Anh đem mình ôm ở trên đùi, đúc chính mình ăn, cũng muốn chính mình đúc cho anh, bằng không sẽ không ăn.

Chính mình không thích uống sữa tươi, cho nên, chỉ chuẩn bị cho anh một ly, như vậy có thể tiết kiệm tiền.

Nhưng mà mỗi lần anh nhất định phải cùng mình chia xẻ, bằng không sẽ không uống.

Chính là như vậy, một người đàn ông ba mươi ba tuổi, không chỉ có thích làm nũng, không nói đạo lý còn luôn ụy hiếp chính mình, đôi khi, so với đứa bé ba tuổi còn không nghe lời, nhưng chỉ yêu mỗi anh, yêu đến không chịu được!

Ai... Xoa xoa cái mũi của anh, cắn một ngụm.

Ăn ngon no bụng, dắt lấy anh đến phòng tắm lại súc súc miệng, bị anh không có hảo ý mà cười xấu xa:

“Bé yêu, em “đáp lều vải” rồi.”

“... Đừng... đừng có sờ... Ah... Đáng... Ghét...” Đáng ghét đáng ghét, mới vừa rồi bị anh vừa ôm vừa sờ vừa cắn, có thể không “đáp” sao?

“Anh... sắp... Muộn... Ừm...” Đáng ghét đáng ghét, vành tai lại bị anh đánh lén.

“Vợ à, mới 7 giờ 05...”

Biết ngay mà, mỗi lần sáng sớm anh đều có dự mưu.

“Anh oh oh oh —— ”

Miệng bị chặn rồi, không thể tiếp tục kháng nghị, cũng chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Ngoài cửa sổ, hết mưa rồi, cầu vồng xuất hiện, trong cửa sổ, xuân ý dạt dào, thật sự là một buổi sáng rất mỹ lệ.

Tám giờ, anh phải đi ra ngoài rồi.

Trước khi đi, anh bảo hôm nay có một hội nghị rất quan trọng, có lẽ sẽ có tin tức tốt, hôn hôn anh, cho anh động viên.

Bị anh gắt gao ôm lấy: “Vợ yêu, buổi tối anh muốn ăn ***** ”

Sau khi tiễn anh đi ra ngoài, trở lại phòng nhỏ.

Trên bàn là tiền anh lưu lại, nói ngân hàng quá xa hôm nay đừng đi.

Kỳ thật hôm nay dù không có lớp, giữa trưa vẫn phải là đi đưa cơm cho các sinh viên, vừa vặn thuận tiện đi ngân hàng, nhưng, không có cách nào khác nói cho anh biết.

Muốn đi trả tiền, thời gian có chút sớm, vẫn là đợi lát nữa a.

Cầm lấy trong góc mới đan một nửa áo len.

Sắp đến lúc mặc áo len rồi, nhưng trong chợ bán đồ cũ lại đan rất khó coi, không muốn làm cho anh mặc, mua vài cái màu sắc tốt, đem về giặt sạch sẽ rồi tháo ra đan lại, mà anh luôn luôn quấy rối nên đan không được bao nhiêu, thừa dịp có thời gian, tranh thủ đan nhanh cho xong một cái.

Dựa vào Winny, đan chưa được hai hàng, tiếng đập cửa vang lên.

Sớm như vậy, không phải là Tiểu Nguyệt a?

Mở ra xem xét ——

“Lâm tiên sinh, lão phu nhân cho tôi tới tìm ngài ——” Lão quản gia Tô gia, thẳng tắp mà đứng ở ngoài cửa. 6 giờ 50 phút.

Tô lão phu nhân ngồi trong thư phòng, quản gia xin rất nhiều lần, bà vẫn không muốn đi ăn điểm tâm, gần đây khẩu vị thật không tốt, ăn không vô thứ gì, nhà hàng to như vậy, chỉ có một mình bà, ăn ăn nhưng cảm thấy trái tim băng giá, thật sự là già rồi, càng ngày càng sợ cô độc, trước đây cháu trai luôn luôn mang theo Lâm Ngôn đồng thời trở về, vui cười hơn hờ mà cùng bà ăn cơm nói chuyện...

Bên tay trái Tô lão phu nhân là chinh tín xã mấy ngày nay đưa tới ảnh chụp cùng tư liệu, nhìn xem trên tấm ảnh, hai đứa trẻ cùng một chỗ, thân mật lôi kéo tay, lão phu nhân đáy lòng chua xót ——

Tiểu Ngôn, nếu cháu là con gái thì tốt biết mấy!

Bên tay phải là vài lá thư mà cháu trai gửi đến, giống như lá thư lúc đầu, đều là chút ý kiến xử lý về sự nghiệp của Long Đằng vân...vân...

Cẩn thận mà đọc lá thư, không biết đã đọc qua bao nhiêu lần rồi nữa, nhìn chữ viết quen thuộc, lão phu nhân nhớ tới tối hôm qua, lại nhận được, con thứ hai điện thoại:

“... Mẹ, ba mươi năm trước, mẹ nói con nhất định sẽ hối hận khi lấy tiểu Mai, nhưng hôm nay con nghĩ mà sợ, vạn nhất con không lấy tiểu Mai làm sao bây giờ... Mẹ, con cháu đều có phúc của con cháu, con cháu cũng đều có oan nợ của con cháu, là phúc hay là tội, đều là do chúng nó tự tìm, mẹ đừng làm khó dễ chính mình a! ...”

Ngày đó, cháu trai cũng đã nói lời tương tự:

“... Khi còn bé, cháu rất hận mẹ mình, hiện tại cháu có thể hiểu được mẹ, kỳ thật cháu và mẹ là người giống nhau... Nếu như cháu cưới một phụ nữ mình không yêu, có con cái, một đứa bé luôn bị cha nó xem nhẹ liệu sẽ hạnh phúc sao? ... Nếu như cả đời này cháu không thể tìm được người mình yêu, vĩnh viễn cũng không biết hạnh phúc là cái gì... Bà nội, một trong hai loại nhân sinh như vậy, bà hi vọng cháu qua loại nào? ... Cháu sao có thể hối hận khi gặp được tiểu Ngôn?! Nghĩ tới nếu vạn nhất cháu chưa từng gặp được em ấy, hoặc bỏ lỡ, cháu đã cảm thấy sợ hãi!!! ...”

Tô lão phu nhân không rõ, đến cùng thì bà làm sai cái gì? Con trai, cháu trai cũng không thể ở bên cạnh, bà chỉ là không muốn thấy họ đi không đường về, chịu khổ chịu tội ah!

Nhưng, bọn họ lại nguyên một đám tình nguyện chịu khổ chịu tội, cũng vui vẻ chịu đựng không oán không hối, lão phu nhân nước mắt như mưa, đột nhiên rất muốn khóc rống một hồi, giờ khắc này, bà không hề cố chấp cứng rắn, chỉ là một bà lão sợ cô độc tịch mịch, nhớ thương con trai, nhớ thương cháu trai mà thôi.

Lão phu nhân khóc đã đủ rồi, lau khô nước mắt, lấy ra một cái hộp gấm cất phong thư vào trong đó, trong hộp gấm còn chứa sợi dây chuyền, nhẫn mà ngày đó tháo xuống từ trên người cháu trai cùng Lâm Ngôn, rung chuông gọi quản gia tới ——

“Đem cái này đưa qua cho Tử Long chúng nó, ta già rồi trí nhớ không tốt, vẫn do chính chúng nó đảm bảo a.”

Lão quản gia cầm lấy phong thư, đi tới bên cạnh cửa.

“Đợi một chút...”

Nghe được thanh âm lão phu nhân, lão quản gia quay thân lại.

“... Nếu như... Nếu như... Chúng nó có thời gian... Không miễn cưỡng... Mời hai đứa nó trở về... Qua Trung thu...”

Lão quản gia mắt ươn, vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Tô lão phu nhân đi đến bên cửa sổ, ngoài cửa sổ gió ngừng mưa tạnh, mặt trời mới lên ở hướng đông, đẩy ra cửa sổ, bầu không khí rất tươi mát, cầu vồng treo ở chân trời, rất mỹ lệ.

CÔNG ĐỨC VIÊN MÃN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-chieu>